Pe întinsele și roditoarele ogoare ale județului pionierii sînt o prezență obișnuită.

Cutezătorii
EDIȚIE SPECIALĂ

TELEORMAN

În marea constelație a pionieriei noastre, detașamentul purtătorilor cravatei roșii cu tricolor din județul Teleorman, numărînd în prezent peste 54 000 de membri, strălucește puternic. Iată doar cîteva dintre realizările prin care pionierii teleormăneni se impun în mod deosebit.

PE FRONTURILE MUNCII, NUMAI BĂTĂLII CÎȘTIGATE

Se poate spune că alături de industria care se dezvoltă puternic pe aceste meleaguri, agricultura continuă să rămînă o îndrăgită vocație a locuitorilor. La obținerea, precum și la strîngerea și depozitarea roadelor cîmpului, o contribuție importantă și de la an la an mai mare își aduc și pionierii teleormăneni. La 10 octombrie, deci încă în plină campanie agricolă, bilanțul realizărilor pionierilor teleormăneni în amfiteatrele acestei toamne atinsese deja cote impresionante. Pe parcursul a cîtorva săptămîni, ei au recoltat 4 540 t de porumb, 2 400 t de tomate, 145 t de ardei, 150 t de fasole verde, 116 t de struguri, 140 t de sfeclă, 15 t de bumbac; în plus, au încărcat de pe cîmp și-au descărcat în depozite și silozuri 476 t de porumb, au sortat 630 t de legume și au eliberat 752 ha de teren.

MĂTASE DE SMÎRDIOASA

De cîțiva ani de zile, pionierii de la școala generală din această localitate cresc viermi de mătase. Pînă aici, nimic deosebit. Numai că ei au făcut din această preocupare (care le aduce și satisfacții, dar și substanțiale venituri bănești, folosite îndeosebi la dotarea școlii cu materiale didactice necesare) o pasiune deosebită. De la un an la altul, progresiv cu experiența acumulată, a sporit și cantitatea de viermi de mătase crescuți de ei. Și, evident, și recolta de mătase naturală. Anul acesta însă s-au depășit pe ei înșiși — cum se zice. Au luat mai întîi 20 de grame de sămînță. După un timp însă, chibzuind mai bine, au mai cerut alte 20 grame. În total, deci, 40 de grame de sămînță. Ceea ce a făcut ca mica lor crescătorie să se transforme într-un mic... combinat. Ei au realizat în final peste 50 de kg de gogoși, ceea ce le-a adus aproape 4 000 lei beneficii.

Cunoscuta formație de călusari din Conțești, într-o demonstrație de virtuozitate.

PE TOATE LUNGIMILE DE UNDĂ ALE ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII!

Străbătînd ulițele comunei Cringeni, afli despre pasiunea copiilor de aici pentru radiotehnică, despre ambiția lor de a se număra printre cei mai pricepuți și renumiți constructori de aparate de radio.

În 1969, un om din sat, pasionat de radiotehnică, a înființat la școală un cerc cu asemenea profil, reușind să-i atragă pe mulți elevi — fete și băieți deopotrivă. Un timp nu prea s-a auzit și nu prea s-a știut cine știe ce despre radioamatorii din Cringeni. Învățau. În 1977 însă — o adevărată «bombă»: mînuind radioreceptoarele construite de ele, fetele din Cringeni cuceresc locul I pe țară la Concursul republican de radiogoniometrie operativă.

Așa se obțin recoltele bogate.

Pornind de la faptul că alți 36 500 de pionieri și școlari teleormăneni au preocupări și rezultate similare cu colegii lor din Cringeni, putem afirma că purtătorii cravatei roșii cu tricolor din acest județ se află «pe recepție» pe toate lungimile de undă ale științei și tehnicii.

Descifrînd tainele tehnicii.

ARTIȘTII AMATORI — ÎNTR-UN PERMANENT ȘI RODNIC DIALOG PE SCENĂ

Că pionierii teleormăneni sînt deosebit de sensibili și receptivi față de bogata tradiție cultural-artistică a județului lor o dovedesc cele 739 formații înscrise în cea de-a doua ediție a Festivalului Național «Cîntarea României», totalizînd peste 17 000 de componenți, precum și colectia lor de distincții cucerite în numeroase competiții naționale.

CELEBRII CĂLUȘARI DIN CONȚEȘTI

Nu sînt prea multe școli în țară care să poată oferi vizitatorilor o vitrină cu atît de multe trofee, precum cea de la Conțești. Lista lor e prea lungă, așa că le amintim doar pe cele mai importante: locul I pe țară la Festivalul cultural-artistic al pionierilor și școlarilor în anii 1969, 1971, 1973, 1975, precum și în 1977, la prima ediție a Festivalului Național «Cîntarea României»; trofeul de aur «Danubius», obținut în 1969 la Drobeta-Turnu Severin; «Scoica de aur» (1972) și «Scoica de bronz» (1975) la «Serbările mării» de la Constanța; și, încă... proaspătă, Cupa «Cutezătorii» la fotbal pentru copiii de la sate, ediția 1978.

Cuceritorii acestor trofee sînt bine cunoscuți în întreaga țară și chiar și peste hotare sub numele de «Călușarii din Conțești».

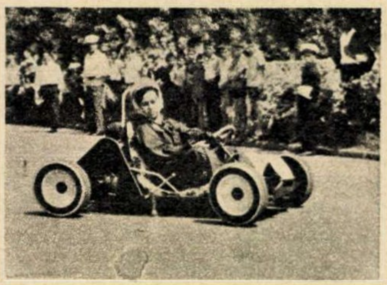

Caii putere pot fi stăpîniți și conduși și la această vîrstă.

PANOU DE ONOARE

Călușarii din Conțești nu sînt o excepție în Teleorman. Alături de ei, cu rezultate aproape la fel de meritorii, se află numeroase alte formații pionierești. Iată doar cîteva dintre cele aflate la «Panoul de onoare» al activității cultural-artistice pionierești din județ: formațiile de dansuri populare locale din Beiu (comuna Ștorobăneasa) și de la Școala generală nr. 4 din Alexandria; formația de mandoline de la Școala generală din Drăgănești — Vlașca; formația de fluierași a Școlii generale din Dobrotești; corul Școlii generale nr. 1 din Turnu Măgurele.

DRAGI CUTEZĂTORI! ✻✻✻✻

Noua ediţie a concursului «Semafor» a luat startul! Au şi sosit primele materiale — foiletoane — epigrame, caricaturi, interviuri, fotografii, însemnări de la rubrica «Aplauze pentru...» Felicitîndu-i pe cei mai prompţi dintre corespondenţii noştri — ANDREI DUMITRESCU (Borsec, jud. Harghita) **VENERA NEDELEA, DANIEL NEAMŢU, ELENA CHILIMENT, ANA DOBRE, OVIDIU OANCEA** (Ştefăneşti-Argeş) **precum şi colectivul de redacţie al Şcolii generale nr. 17, Craiova** — vă reamintim **că aşteptăm în continuare colaborările voastre, în care să surprindeţi cele mai interesante şi mai actuale probleme din detaşamentul,** din **unitatea voastră.**

ATENŢIUNE! Dragi corespondenţi! Concursul «Semafor» e dotat cu NUMEROASE PREMII **INDIVIDUALE:**

2 **PREMII I — cîte un instrument muzical;**
3 **PREMII II — cîte un aparat de fotografiat;**
4 PREMII III — cîte o rachetă de tenis de cîmp;
20 **MENŢIUNI — constînd în truse de reporter;**

Nu uitaţi! Cea mai activă şi eficientă redacţie «Semafor» va primi un **MARE PREMIU COLECTIV — constînd într-o excursie prin B.T.T.**

PENTRU CALITATE LA ÎNVĂŢĂTURĂ

O GAZETĂ „SEMAFOR" LA A 115-A APARIŢIE!

Pe coordonatele Chemării Forumului Naţional, raza ageră, perspicace şi mereu trează a «Semaforului» acţionează cu o forţă şi precizie mărite.

Recent, reporterul a făcut cunoştinţă cu gazeta «Semafor» şi cu redactorii săi de la Liceul «Mihai Viteazul» din Ploieşti.

Se afişează cea de-a 115-a ediţie a gazetei «Semafor»! Noua ediţie, salt în calitate!

— În urma dezbaterilor privind învăţătura ce iniţiativă deosebită a sprijinit redacţia voastră?

Daniela Lungu: *Am primit un apel la întrecere lansat de detaşamentul clasei a VII-a D, către toate detaşamentele claselor a VII-a, pentru cea mai frumoasă clasă, cei mai disciplinaţi şcolari, cea mai instructivă acţiune pionierească în sprijinul învăţăturii. În acest apel, colegii de la a VII-a D mai propun un campionat sportiv de handbal şi fotbal între clasele respective. Noi am apreciat iniţiativa şi am publicat-o. Iar detaşamentele dintr-a VII-a se află acum pe un traseu despre care cataloagele ar avea de spus multe lucruri bune.*

— Există marea întrecere pentru îndeplinirea angajamentului de muncă patriotică. Cum acţionează «Semaforul»?

Daniela Vlad: *Am salutat cu satisfacţie rezultatele din ce în ce mai bune, i-am evidenţiat pe colegii noştri cei mai harnici. Pentru realizarea integrală a angajamentului nostru mai sînt cîteva procente pe care «Semaforul» este pe cale să le anunţe ca fiind îndeplinite.*

— Care este realizarea pe care aţi semnalat-o în prima ediţie din acest an şcolar, ca pe-un eveniment?

Aurelian Pîrlogea: *Înfiinţarea de noi cercuri tehnico-aplicative şi ştiinţifice în şcoală, cum sînt: «Calculatorii pricepuţi», «Prietenii naturii», «Automatica» ş.a.*

— După semnalarea lor la «Semafor», ce-a urmat?...

— Ne interesăm permanent cum funcţionează, cum evoluează cele care au o vechime şi cum au demarat cele tinere. Şi mai ales, ne interesează rezultatele.

— V-aţi gîndit la o extindere a activităţii «Semaforului»?

Camelia Ghimbaşu: *Mai întîi ne-am gîndit să dezvoltăm acţiunile din anul trecut: colaborarea noastră cu brigăzile de disciplină pionierească din şcoală şi colaborarea mai apropiată, la fiecare ediţie, cu cîte un detaşament de pionieri...*

— În ce constă această colaborare? Cum funcţionează, spre exemplu, brigăzile amintite?

— Cei care poartă banderola brigăzii văd tot, înregistrează tot, iau atitudine, soluţionează. Ca atare, ei sînt o sursă vie de informare şi oferă cu promptitudine un material de viaţă «Semaforului».

— V-aţi gîndit la înnoiri ale rubricilor, în funcţie de cerinţele actuale?

— Am lansat rubricile «Interviul săptămînii» şi «Semaforul întreabă, pionierii răspund» în care ne preocupă, îndeosebi, activitatea la nivelul grupei de pionieri, cum pionierii îşi însuşesc şi înfăptuiesc obiectivele stabilite la Forum. Totodată surprindem la «Semafor» efervescenţa activităţii în cadrul formaţiilor artistice din şcoală.

— Şi altfel, cum aţi văzut o lărgire de orizont la «Semafor»?

— Să organizăm în şcoală o expoziţie de caricaturi. un concurs de epigrame şi caricaturi... Acum am definitivat regulamentul acestui concurs.

— Cum reuşiţi să aflaţi opiniile şi sugestiile pionierilor din unitate?

Carmen Olteanu: *Participăm la toate acţiunile pionierești sau organizăm noi, «Semaforul», dezbateri şi întîlniri cu cititorii. La aceste dezbateri s-au născut cele mai interesante idei şi s-au făcut cele mai pătrunzătoare observaţii în vederea creşterii rolului gazetei noastre. De pildă, într-o dezbatere din cadrul comandamentului unităţii, avînd în obiectiv învăţătura, s-a analizat şi eficienţa «Semaforului». Ideea colaborării cu cîte un detaşament, la fiecare număr, a pornit de la această dezbatere. Am aplicat-o, a dat rezultatele dorite, de aceea o menţinem...* **Considerăm dezbaterea ca un mijloc activ de a sonda opinia pionierească, de a înregistra idei inovatoare, de a afla sugestii ale pionierilor şi, desigur, ale tovarăşilor comandanţi instructori.**

*

Într-o şcoală, în care succesele obţinute la învăţătură şi în muncă sînt o oglindă a drumului mereu ascendent spre calitate, «Semaforul», firesc, trebuie să semnaleze de la aceeaşi înălţime, propriile sale realizări. Interlocutorii noştri, cu care cititorii au făcut cunoştinţă şi prin imaginile foto, înfăţişîndu-i în plin lucru şi în momente ale dialogului nostru, sînt preocupaţi mereu de a face paşi înainte. Şi Camelia, şi Daniela, şi Aurelian, şi Carmen, şi mulţi alţi colegi ai lor se pot mîndri că au obţinut numai note mari în catalog. Foarte buni la învăţătură, ei sînt totodată pionieri cutezători, harnici, întreprinzători şi plini de idei. Cea de-a 115-a ediţie a «Semaforului», pe care au afişat-o nu de mult, înseamnă în concepţia lor, şi s-a adeverit acest lucru, o prezenţă mereu activă şi de calitate a gazetei «Semafor» în viaţa şcolii.

MARGARETA MICU
Fotografii: CĂLIN CREŢU
PETRE RĂDOIAŞ

O recoltă frumoasă de... acţiuni pionierești care-şi aşteaptă ecoul la «Semafor».

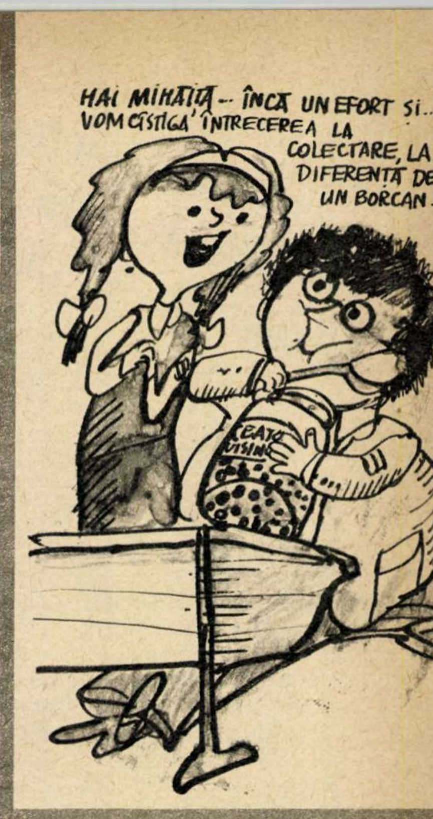
HAI MIHĂIŢĂ – ÎNCĂ UN EFORT ŞI... VOM CÎŞTIGA ÎNTRECEREA LA COLECTARE, LA DIFERENŢĂ DE UN BORCAN!

„HĂRNICIE"

Nimeni nu poate să zică
Că nu-i săritor Fănică
Muncind toată ziulica
El nu face mai nimica.

GHEORGHE GROSU

CREȘTEM ODATĂ CU ȚARA!

LA PORȚILE DE FIER II, PRIMA VATRĂ DE LUMINĂ E ȘCOALA!

Excavatoristul Șuhan și cele trei pioniere ale sale

(URMARE DIN PAG. 3)

tuturor. Veterani ai marilor șantiere, de la excavatoristul Titus Șuhan pînă la directorul grupului de șantier, Pavel Misaroș, toți erau părtași în acea zi la emoția copiilor: începea anul învățăturii într-o școală care-și rostea atunci pentru prima dată numele: Școala generală Ostrovul Mare, județul Mehedinți.

...Ca oriunde în țară, și aici oamenii au o viață complexă. Trăiesc, muncesc, învață. Aici însă școala este mai aproape ca oriunde de șantier; adunată pe meleagul dintre ape, existența oamenilor poate fi cuprinsă mai ușor în toată bogăția și rotunjimea ei; aici mai cu deosebire decît oriunde viața adună într-un singur creuzet, învățătura și munca; aici

TOATĂ LUMEA ÎNVAȚĂ, TOATĂ LUMEA MUNCEȘTE!

Fiecare îl cunoaște pe celălalt, oricine, mic sau mare, este important, pentru că toți își cunosc și-și îndeplinesc rostul sub privirea celorlalți. Un sentiment de solidaritate, o conștiință de echipă care te împiedică să rămîi pe urmă, să te abați de la rostul tău. Vezi prea limpede, înțelegi prea bine, că-n timp ce tu dai un răspuns în ora de istorie, aproape, pe șantierul de pe malul Dunării tatăl tău a înălțat digul cu încă un metru.

...Dana Șuhan, pionieră destoinică, este acum în clasa a VIII-a, asemeni multora dintre copiii țării. Dar biografia ei este cu totul particulară. S-a născut la Porțile de Fier I pe cînd se năștea însăși hidrocentrala. A început clasa I cînd barajul pusese definitiv zăgaz Dunării. A plecat de aici cînd prima turbină dădea curent țării și a început clasa a III-a la altă școală, cînd pe un alt șantier se năștea o altă hidrocentrală: Cerna. În cinci ani, tatăl ei,împreună cu alți oameni, au terminat lucrarea și aici iar Dana a început ultimul ei an de gimnaziu, ultimul an cu cravată de pionier, la o altă școală, în preajma unei alte viitoare hidrocentrale: Ostrovul Mare.

Dana, Ionela, Carmen, cei trei școlari ai excavatoristului Titus Șuhan, omul care a scos prima cupă de pămînt a viitorului șantier Porțile de Fier II, merg în fiecare dimineață la școală alături — la propriu și la figurat — de toți oamenii șantierului de care se despart în fața școlii ca niște vechi colegi de muncă ce se salută din apropiere înainte de-a începe rodnica filă a unei noi zile.

Redactor: Să presupunem că ai lipsi două zile de-acasă, deci și de pe șantier. Ce schimbări ai putea să observi?

— Mai întîi digul de la batardou (n.n. batardoul este o construcție care închide apa ca apoi prin secare să se poată construi fundația hidrocentralei). El înaintează uneori cu 10—12 metri pe zi. Apoi excavațiile. Știți, un excavator cu o cupă de 3 mc cînd face treabă se cunoaște. Apoi șoseaua care traversează insula pînă la locul unde se construiește ecluza iugoslavă; și ea înaintează foarte repede. Apoi clădirea cinematografului; în cîteva zile va fi gata, apoi...

Și pionierul Adrian Băicoană ar mai fi putut enumera. Pentru că nicăieri ca-n astfel de locuri copiii nu sînt martorii unei atît de vertiginoase schimbări petrecută în jurul lor. Aici timpul are parcă alte unități de măsură.

Un om trecut de tinerețe ca zidarul Constantin Știrbu, de fel din Pristol-Mehedinți, are o psihologie optimistă de tînăr și, deși om cu flăcău la liceu, s-a calificat de curînd pe șantier; aici, un adolescent ca Ștefan Cîrciumaru a devenit «instalator plin» la primul loc de muncă din viața lui, aici Dumitru Chițanu știe că deși Ostrovul Mare e locul unei viitoare hidrocentrale, el care e constructor de locuințe va avea de lucru încă mulți ani pentru că «pînă-n 1983 vom construi un adevărat oraș pentru aproape 4 000 de oameni».

Școala este a tuturor nu doar la modul sentimental, ci și de fapt. De dimineața pînă seara tîrziu se perindă pe-aici mai întîi șoimii patriei de la grădiniță; apoi școlarii și pionierii, iar după-amiază cursanții de la seral și de la cursurile de policalificare. Iar cei care n-au nici un astfel de motiv să intre în școală, îl găsesc, asemeni proiectantului Mihai Nică venit aici din Brăila și care, de dragul copiilor, al șantierului, al faptei frumoase, s-a apucat să organizeze cu pionierii un cerc de electrotehnică.

Și tot a intrat în școală!

Pentru că aici, în acest loc cu oameni, unde ritmurile vieții sînt mai vii decît oriunde iar locuitorii, mici sau mari, par a avea aceeași vîrstă, aici unde toată lumea învață și toată lumea muncește,aici unde viața particulară a fiecăruia ca și viața întregii comunități se petrece sub efigia viitoarei hidrocentrale, aici prima vatră de lumină este școala.

DECOLĂRI

Certitudine

Tăcerea muntelui în înveliș de stîncă,
Auzul nopții, baldachin înstelat peste ape
Și pîinea aburindă avînd în miez polenul,
Seva cîmpiei, răsucindu-se elastic în coloana
fără sfîrșit
Și cap de zimbru, sculptat în lutul mîinilor
Ce au în sînge, ultimul salt al cerbului în
noaptea pădurii
Noi,
Ploaie de aur și grîu
Aplecată asupra pudorii
Bobului feciorelnic,
Rămînem o certitudine
Pe-acest pămînt unde brazii
Poartă pe ramuri
Luna, cerbii și izvoarele
Iar în vîrf,
Pogorînd din cascada înălțimilor,
Ajunge pînă la noi
Bătrînul suspin al buciumului dacic...

Titanii

Cînd ți-am văzut palmele mari de țărînă
Cu adieri de izvor și buchete de maci,
M-am ghemuit în bobul meu de la marginea lanului
Și-nfrigurat am tresărit.

Cînd ți-am văzut palmele mari de oțel și de fontă
Cu culoare de rocă și coloane de fum,
M-am lăsat legănat de orele-ncinse
Și țesut între asprele fire de drum.

Deasupra mea, păsări mari zburau către noapte
Risipind niște vise printre goluri de cer
Umbra ta se-nălța peste coasă, peste cîntecul minei
din adîncuri scăldate între flăcări și fier.

Deasupra mea, păsări mari zburau către noapte
Deasupra lor, umbra ta se-nălța înspre zi;

În livada de stîncă
arborii mari zăceau încărcați de floarea albă
a cîntecului meu.

ANCA MIZUMSCHI
clasa a VIII-a,
Constanta

CEL MAI FRUMOS DAR

SCHIȚĂ DE *Ilie Tănăsache*

— Am și eu un dar, rosti bunicul. Obrazul răvășit de ani parcă se lumină pentru o clipă.

Săndel se foia de nerăbdare. «Oare ce-i dădea bunicul, de ziua lui»?

— Poate, adică sigur, nu-i atît de frumos ca această morișcă.

Mîna aspră, cu pielea încrețită și învățată cu munca, mîngîie roata învîrtitoare meșterită de Costin, fratele lui Săndel. Lucrare în lemn de paltin, tare și alb. Cînd o va pune pe firul apei, morișca va arăta la fel de străvezie ca și șuvoiul limpede de izvor, în diminețile de primăvară, în toate diminețile anului.

Privirea bunicului țintui albumul dat de Codruța, sora lui Săndel. Nu mai mare decît un caiet de dictando, cu coperțile roșii însă, netezi, pe care fata caligrafiase cam strîmb: «Jurnal, pentru fapte bune și fapte rele». «Și cam ce fapte rele crezi tu că s-ar cuveni să trec eu aici, cu mîna mea?» a întrebat-o Săndel. «Oho, de asta te plîngi? Păi fapta de dimineață, cînd ai uitat să-i dai lapte lui Jaguar, pisoiul galben pe care l-ai adus de la colegul tău de bancă, ce zici, nu-i cazul s-o notezi acolo?»

«Ce-ar putea fi?», se tot muncea Săndel să pătrundă gîndul bunicului. Nu mai spun că și Codruța era numai ochi și urechi, cu fața roșie ca mărul, de atîta așteptare, desigur. Cît despre Costin, acesta încă mai cerceta morișca, doar, doar i-o găsi un defect s-o ia înapoi și să mai meșterească la ea încă un an.

— Vrei s-aduci lădița aia de lemn, din cămară?

Săndel sări glonț de pe scaun. În sfîrșit!

— Nu, nu tu. Să meargă după ea Costin.

Lădița nu era mai mare decît un ghiozdan. Mînerul de alamă, cîndva lustruit oglindă, începuse să-și piardă din strălucire. Bunicul descuie capacul cu un fel de cui îndoit și nu se hotăra încă să-l ridice.

— Lucrul ăsta, pe care o să ți-l dau acum, l-am purtat peste tot, în anii mei de meserie.

«Să fie lămpașul de miner? se întrebă Săndel. Nu, n-avea cum să fie. Lămpașul trecuse în mîna tatii. Ori cumva bunicul avea două lămpașe? La urma urmei, de ce nu?»

— În '29, cînd am făcut greva la Lupeni, abia ce-o luasem. Eram tînăr, încolțit din toate părțile de necazuri, dar mă mîndream mult cu ea.

«Poate-i casca. Dar atît de veche? Cum de-a păstrat-o oare pînă acum?»

— Apoi, la Bumbești-Livezeni, cînd am străpuns tunelul, iar am zis: clipa asta-i deosebită în toate. Se cuvine să am lucrul drag cu mine. Ca la o mare sărbătoare. Iar la sărbătoare, oamenii trebuie să arate cît mai frumos, nu-i așa?

Mîna bunicului, aspră de muncă, aspriță de vreme, atinse din nou capacul lădiței. Săndel, Codruța și Costin acum se rugau fierbinte, în gînd: «Ridică-l! Ridică-l o dată!»..

— Am avut apoi bucuria ca, în ziua ieșirii la pensie să găsim și filonul nou, de la Leșul Ursului. Ca să țin minte, dintr-o sfărîmătură de floare de mină, cu fosfor, mi-am meșterit un semn al meu și l-am purtat cu mine, la ieșirea din ultimul șut, ca pe o scînteie pe care zeci de ani am căutat-o prin adîncuri și am adus-o, în sfîrșit, pentru oameni, la lumina zilei. Lîngă scînteia asta mi s-a prins atunci, «Steaua Republicii»...

În sfîrșit, mîna bunicului dădu la o parte capacul vechii lădițe, purtată prin galeriile atîtor mine. Și despături cu grijă, din lăcașul curat, o salopetă. Poate, cam decolorată, dar lui Săndel i se părea nou-nouță, de un albastru cum numai apa mării, în amiezile cu soare generos, poate să fie. Bulgărașul de floare de mină atîrna la buzunarul de la piept, de un lanț de aramă, cu zale puternice. Salopeta asta mirosea puternic, încă, a cărbune, dar Săndel își spunea că mirosul ăsta a venit o dată cu tata, care-i privea pe toți din prag, cu lămpașul în mînă și cu urma oboselii din șut pe obraz. Bunicul așază darul său în fața băiatului și rosti simplu, cum i-ar fi zis: «Săndele, adă-mi, te rog, o cană de apă». Ba, și mai simplu: «Cînd ai să fii mare, s-o porți numai în zilele tale cu fapte bune. Iar acum, pe mine să mă ierți. Oasele obosite mă trag spre somn.»

Și-a plecat, lăsînd acolo, pe masă, cel mai frumos dar: salopeta de miner. Și lădița de lemn, cu capacul deschis, prin care așteptai să iasă la iveală alte mărturii despre o viață de muncă, petrecută acolo, în adîncuri, pentru oameni.

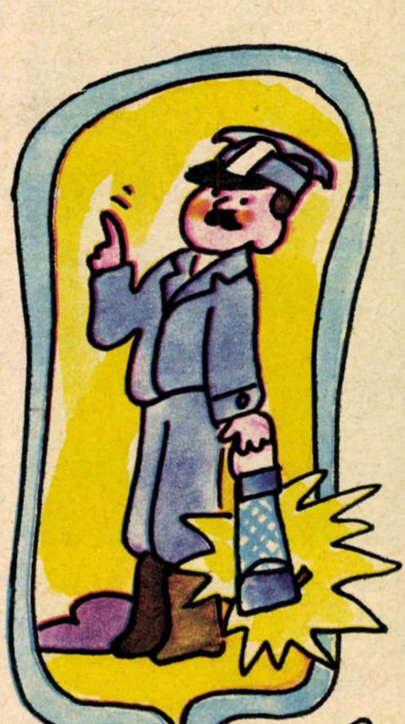

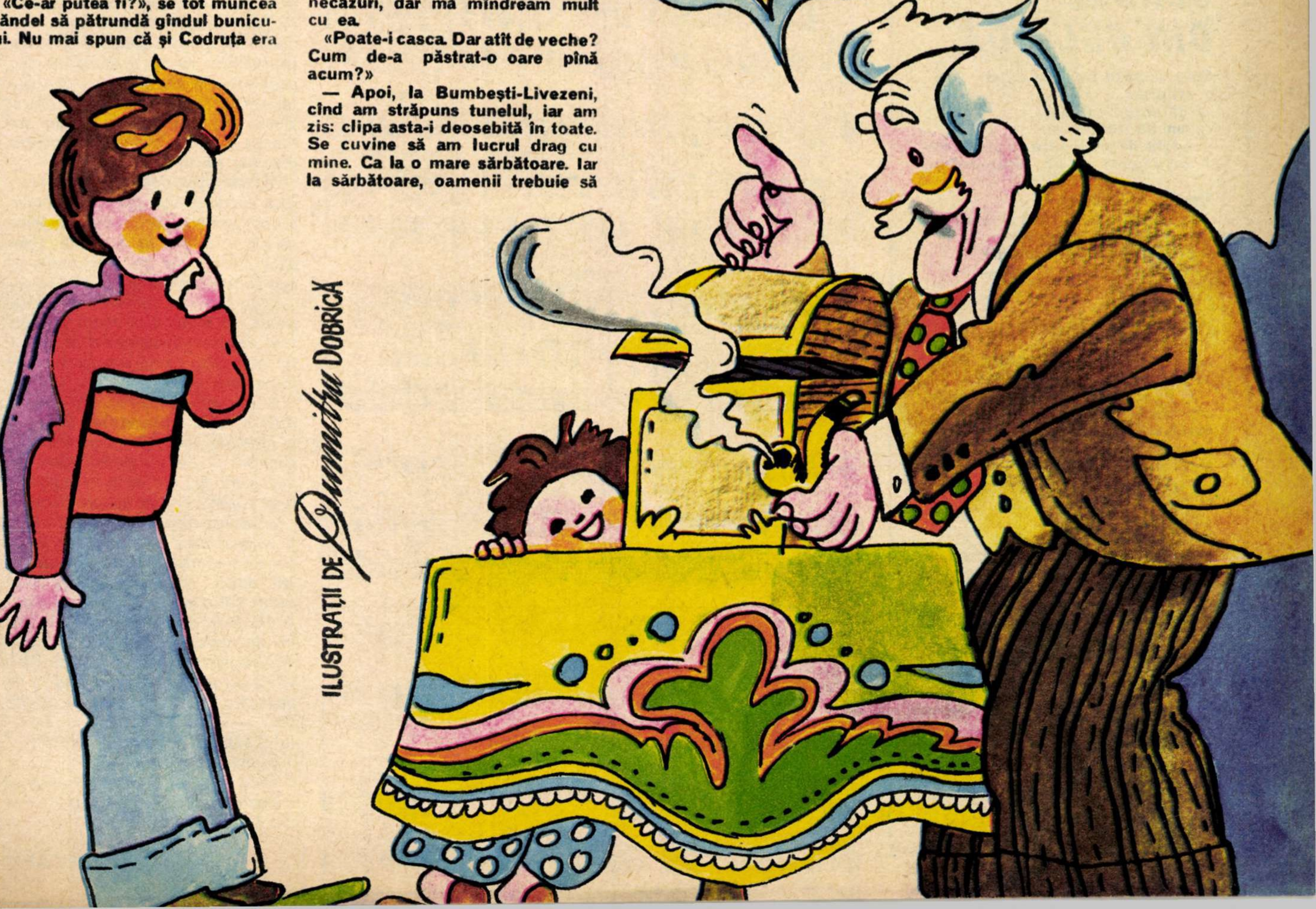

ILUSTRAȚII DE *Dumitru* DOBRICĂ

GALERIA CUTEZĂTORILOR

OLGA Lupu

Olga este autoarea cîntecului alăturat și pe care l-ați auzit probabil mulți dintre voi la televiziune. S-o urmărim în timpul unui exercițiu. Magnetofonul redă cîntecul unei privighetori, după care Olga spune: «Privighetoarea a cîntat mi-fa-sol-sol-si-si de sus». S-o spunem deschis: nu oricine e-n stare să descopere notele muzicale din cîntecul privighetorii, din claxonatul unui automobil sau din efortul sonor al unui tramvai la cotitură.

Olga Lupu, clasa a III-a, Liceul de artă «George Enescu», București, poate. Specialiștii numesc asta **auz absolut.** *Voi, care știți cît de greu este să descifrezi un cîntecel în măsura 2/4 în do major, vă puteți la fel de greu închipui un copil de clasa a III-a care «ghicește» imediat orice notă pe care ai atins-o din atît de vasta claviatură a pianului?*

La trei ani, Olga reproducea perfect orice sunet, la patru ani făcea mici compoziții, la șase, cînta Romanța din Sonata în sol major de Beethoven, iar la șapte ani, candidînd la Liceul de artă «George Enescu», uluia comisia rezolvînd cu strălucire probe de admitere ca la... conservator: identificarea notelor dintr-un acord de 4 sunete, solfegiat la prima vedere, dicteu melodic și armonic. Personalități ale lumii muzicale ca dirijorul și compozitorul Marin Constantin, compozitorii Liviu Comes, Gheorghe Dumitrescu, Ion Dumitrescu, Mircea Neagu, dirijorul Ion Românu cunoscînd-o pe Olguța și-au manifestat uimirea și bucuria.

Auz muzical absolut? Asta înseamnă — vor zice unii — că fără cazně și efort, ca și cum ai avea daruri miraculoase, te descurci în lumea notelor cum vrei. Adică, știi fără să înveți? Inveți fără să depui efort?

Eroare!

Olga Lupu știe pentru că învață, și reușește să învețe temeinic pentru că face eforturi considerabile. Din clasa I pînă acum **nota 10 la toate materiile!** *Iar la matematică sau geografie n-o mai ajută auzul absolut — «cadoul» ei de la natură. O ajută doar* **munca,** *după cum tot munca o ajută și în aprofundarea studiilor muzicale.*

In fața blocului, un grup vesel juca șotronul sub lumina de bunic a unui soare de octombrie: imagine de clișeu a ideii de copilărie. Deodată, de la etajul doi al blocului, se aud sunetele pianului: un motiv muzical pe care i-l dădusem Olgăi, drept probă, se rostogolea acum pe geamul deschis, înveșmîntat în armonii noi. Olga căuta noi formule de dezvoltare.

Și în acel moment mi-am amintit mîinile fetiței: **degetele!** *Degetele ei muncite, tocite parcă de exerciții, păstrînd în orice moment cînd ședea, cînd lua un obiect — poziția ușor curbată de atac asupra clapelor.*

Și atunci mi-am dat seama că aș fi vinovat dacă n-aș înțelege în ce constă **puterea obișnuită a acestui copil.** *Și privind la cei care jucau șotronul, ca la una din imaginile idilic-naive ale copilăriei, nu mi-am putut reține pornirea de-a «ridica pălăria» în fața aceleia de-o vîrstă cu ei, care, de la fereastra de deasupra ne arunca peste acest tablou — muzicale confetti — armoniile superbe ale eforturilor sale.*

Și era tot un copil.

Care peste cîteva minute avea să coboare pentru — ați ghicit? — a «prinde» și nițel șotron!

T. RĂCEANU

ȚĂRII MELE

Versurile de prof. BEJAN CORNELIA LIVIA

Muzica de LUPU OLGUȚA clasa III-a

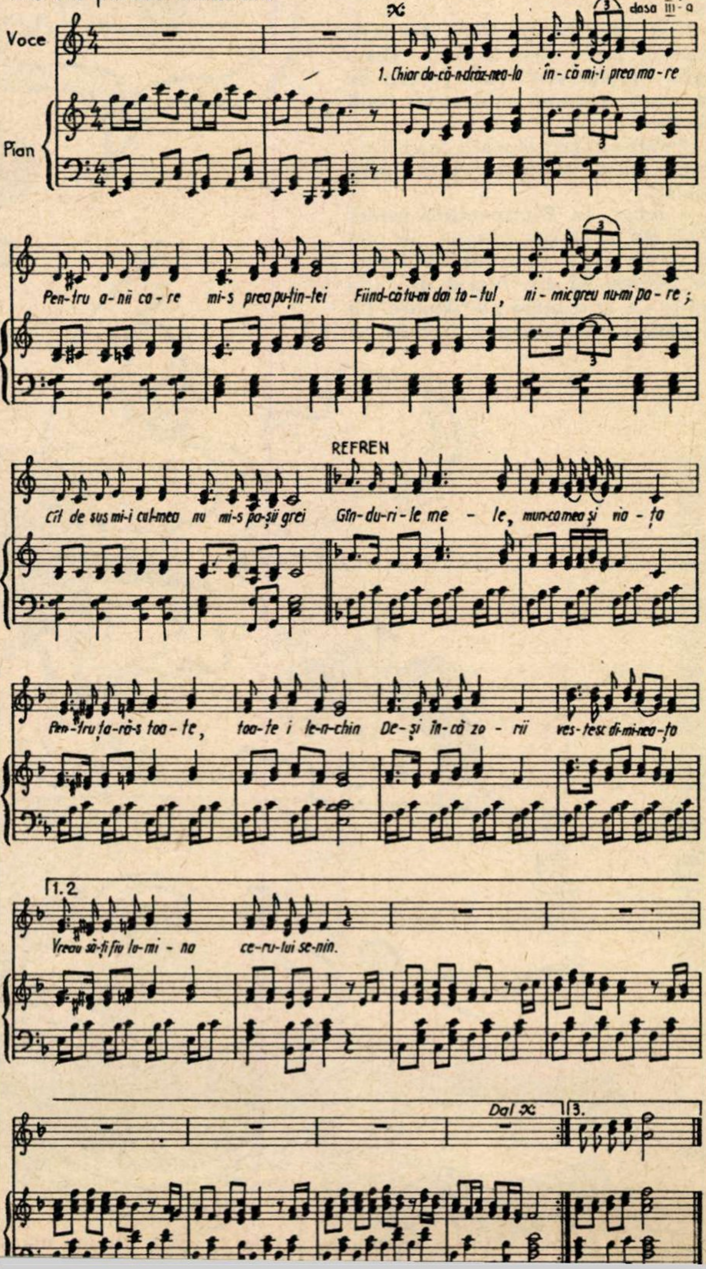
Voce
Pian
1. Chiar da-că-n-drăz-nea-la în-că mi-i prea ma-re
Pen-tru a-nii ca-re mi-s prea pu-țin-tei Fiind-că tu-mi dai to-tul, ni-mic greu nu-mi pa-re;
REFREN
Cît de sus mi-i cul-mea nu mi-s pa-șii grei Gîn-du-ri-le me-le, mun-ca mea și via-ța
Pen-tru ța-ră-s toa-te, toa-te i le-n-chin De-și în-că zo-rii ves-tesc di-mi-nea-ța
1.2
Vreau să-ți fiu lu-mi-na ce-ru-lui se-nin.
Dal 𝄋
3.

DAN MUTAȘCU

CERBUL DIN OGLINDĂ

Cînd degetul fiecărui copil
e sclipitor
ca un argint călător,
ca un rîu cuvîntător,
ca o felie de pîine unsă cu unt de nor
și ca zăpada de pe Vîrfu-cu-Dor,

Atunci, în oglindă,
copii de nu știu cîți ani și jumătate
pot să vadă și să prindă
și să călărească pe săturate
cerbul de purpură și mătase
în fiecare seară.
E un cerb
înțelept ca un proverb,
e cerbul Și-mai-și
cerbul de sfîrșit și început de zi,
cerbul de început și sfîrșit de poveste,
are nările veline
parcă-s de nectare fine,
are coarnele de diamant
și copitele toate
de pietre prețioase curate
și pieptul
cît un deal
de-a dreptul
și, cînd ninge cerbul din oglindă,
vine
să ne tragă cu sania pe tine și pe mine
ca să ne fie zăpadă și bine.

SEMNAL

AI IEȘIT PE STRADĂ. EȘTI SIGUR CĂ N-AI UITAT NIMIC?

(URMARE DIN PAG. 2)

Printre cei care au fost victimele accidentelor de circulație de la începutul acestui an se află un număr îngrijorător de mare de **copii și tineri sub 18 ani.** De exemplu, pe drumurile constănțene, drumuri ale vacanței, ale litoralului însorit, au fost accidentați **46** de colegi de-ai voștri, 43 fiind grav răniți. Dintre cei accidentați în municipiul București, 16 nu vor mai răspunde niciodată la apelul catalogului... Tristul total al statisticii din care nu lipsește nici un județ, ne arată că, în această perioadă, numărul copiilor și tinerilor accidentați este îngrijorător de mare, fiind mulți cei care au îndurat sau îndură tratamente medicale complicate, tristeți greu de exprimat, infirmități care, în unele cazuri, nu se vor vindeca niciodată.

Și toate acestea pentru că antrenați într-o joacă neglijentă pe stradă sau pe șosea, ori comițînd imprudențe pe drumul între casă și școală, n-au folosit cea mai sigură, mai simplă și mai eficientă măsură de prevedere: uită-te în toate părțile înainte de a te aventura pe partea carosabilă a străzii! Din accidentele la care ne referim, numai o mică parte au fost din vina conducătorilor auto.

Trebuie să mai spunem că viața fiecărui copil este negrăit de prețioasă pentru el, pentru părinți, pentru societate? O știți cu toții dar unii — absurdă și primejdioasă nepăsare, indisciplină, neseriozitate — uită acest lucru. Pe căile rutiere circulă din ce în ce mai multe autovehicule, fenomen normal al epocii moderne. La fel de normal este să respectăm cu strictețe regulile de circulație atît în calitate de conducători auto cît și de pietoni sau bicicliști. Tot statistica ne arată că principalele cauze ale accidentelor în care au fost angrenați copii sînt: **traversarea neregulamentară a drumului: nesupravegherea preșcolarilor; — joaca pe partea carosabilă a drumului; — circulația imprudentă cu bicicleta.**

Mașinile vor continua să circule; pietonii sau bicicliștii de asemenea — dar **numărul accidentelor trebuie neapărat să scadă și, dacă se poate, să fie redus la zero!**

Haideți să ne reamintim ce avem de făcut:

● **Să traversăm numai și numai prin locurile avînd marcaje speciale** pentru trecerea pietonilor — la colțurile străzilor, în unghi drept, sau pe **culoarea verde a semaforului;** în lipsa acestora, să traversăm numai și numai după ce **ne asigurăm** că **autovehiculele de pe ambele sensuri de circulație se află la o foarte mare distanță de noi.**

● În TOATE cazurile, fie că trecem pe marcajul pietonal sau pe verdele semaforului, fie că drumul nostru nu e înzestrat cu aceste semnalizări, **să privim bine zona,** luîndu-ne sută la sută măsurile de prevedere, deoarece există destui șoferi care nu aplică conducerea preventivă și nu evită ceea ce ar putea evita!

● **Să terminăm odată pentru totdeauna cu joaca pe partea carosabilă a străzii!** E un obicei extrem de periculos. Un sfat: dacă sînteți seduși de un meci de fotbal, volei, handbal, tenis — desfășurat în apropierea părții carosabile — și mingea vă scapă pe drum, **lăsați-o acolo, nu dați buzna după ea,** așteptați, răbdători, să treacă toate mașinile și abia apoi, **uitîndu-vă în toate părțile,** recuperați-vă obiectul distracției!

● **Să fim mult mai exigenți** cu **îndeplinirea misiunii noastre atunci cînd facem parte din patrulele școlare de circulație,** să nu permitem colegilor s-o ia razna. Pe scurt: avem cinstea de a purta însemnele pionierului-agent de circulație? Să ne îndeplinim misiunea cu maximă răspundere, pricepere și autoritate. Dacă nu, să-l lăsăm pe altul mai bine pregătit, mai atent și mai conștiincios.

● **Ca pionieri-comandanți, ca membri ai comandamentelor si consiliilor pionierești, ca redactori** ai **«Semafoarelor»,** să avem mereu în atenție **felul în care se comportă colegii noștri pe stradă,** să organizăm **acțiuni de educație rutieră** și să luăm măsuri **preventive,** fie ele și aspre, ori de cîte ori vedem că unul e înclinat spre aventuri pe partea carosabilă!

● Ați observat că în acest articol folosim persoana întîi plural, **«să fim atenți, să respectăm, să organizăm...»** Nu este vorba de un procedeu stilistic, este vorba de faptul că în ceea ce privește protejarea vieții voastre avem cu toții o mare răspundere, fie că sîntem copii, fie că sîntem oameni în toată firea!

● Așadar, să-mi fie îngăduit a le reaminti tovarășilor **directori de școală, profesori și învățători, comandanți-instructori, părinți** că trebuie să facă mai mult, mult mai mult pentru **supravegherea, îndrumarea și educarea copiilor** în ceea ce privește însușirea și respectarea regulilor de circulație. Este o rugăminte a revistei care, sperăm, va fi ascultată cu obișnuita receptivitate de către toți educatorii. Este o **obligație morală și patriotică pe care dînșii o cunosc foarte bine.**

Pentru că în îngrijorătoarea statistică de la începutul acestor rînduri e vorba totuși de mulți copii de vîrsta voastră, am vrea să încheiem spunîndu-vă direct: nu vă «distrați» cu sănătatea și cu viața voastră! Deci: ați terminat lecțiile, totul e în ordine, ieșiți pe **stradă** — dar, atenție, **n-ați uitat nimic?**

Și să nu uitați ceea ce am discutat **mai sus!**

---

concurs Cutezătorii
„EDUCATIA RUTIERA, EDUCATIE PENTRU VIATA"
concurs Cutezătorii

Foto: BORIS TUSCĂ

Din nou cîștigători ai locului 1 pe țară: pionerii-agenți de circulație din **Costești-Argeș, care împreună** cu **colegii din toată școala organizează numeroase acțiuni de educație rutieră, fiind în același timp vechi prieteni ai revistei.**

ROMAN FOILETON

de **VASILE NICOROVICI**

STARTUL (IV)

La cîteva zile, după ședința cercului literar a sunat telefonul și o voce stridentă, ca de om supărat, a întrebat de «tovarășul Ionescu». Nu-l voia, însă, nici pe tata, nici pe Fane. «Atunci pe care Ionescu îl doriți?» am întrebat eu. «Pe Ionescu ăla mic!» a scîrțîit vocea. «Adică pe Aurelian Radu Ionescu?», am repetat eu întrebarea, ca să mă încredințez. «Ăsta e! Aurică!» se bucură vocea, pe ton ascuțit. «Eu sînt!» am spus. «La telefon, Mircea Staicovici!» se dădu, în vileag, vocea. Te salut, Aurică. Vreau să discut cu tine ceva. Ceva foarte important. Cînd ne putem vedea?» Vorba: «important» mă fîstîcise, așa că am rămas mut. «Atunci mîine la ora cinci, la intrarea în parc. Îți convine?» I-am răspuns că-mi convine, în mod mecanic, fiindcă nu-mi revenisem din uluire. Abia cînd am închis telefonul, mi-am dat seama că n-am stabilit despre care parc și care intrare era vorba. Dar, mi-am spus că parcul nu putea fi decît cel de la capătul bulevardului, iar intrarea, desigur, cea principală.

Am venit la întîlnire ceva mai devreme, dar cum așteptarea se prelungea mă întrebam dacă nu cumva greșisem locul, cînd am auzit, din spatele meu, vocea inconfundabilă a lui Mircea Staicovici: «Te salut, Aurică!» Ieșise din parc, dar nu ca să-mi facă o surpriză, ci fiindcă el mă așteptase la o altă intrare, dar și-a dat seama, printr-o «deducție logică elementară», că eu înțelesesem greșit unde e locul întîlnirii. «Hai, să mergem! spuse el răstit. Ne plimbăm și discutăm!» O luă prin parc, cu pași mari și repezi, încît abia mă puteam ține după el. «Mă plimb zilnic, cel puțin o oră ca să mă păstrez în formă. Consumul nervos trebuie compensat prin mișcare». În clipa următoare, vocea lui deveni serioasă și gravă, de parcă îmi vorbea un alt Mircea Staicovici. Bătîndu-mă, prietenește pe umăr, el îmi spuse: «Mă, Aurică, mă, tu ai geniu! Să nu mă contrazici, că știu eu ce spun. Tu ai descoperit reologia, căci n-ai auzit pînă acum de ea! Așa e?» «Da»... am băiguit eu, ca unul ce încă nu-mi revenisem în fire. «Eram sigur!, conchise, scîrțîind, celălalt. Dar de gîndit ai gîndit ca un adevărat reolog, atunci cînd ai afirmat că materia solidă curge. Iată ceea ce n-a înțeles nimeni din sală. Eu, însă, n-am luat cuvîntul, căci ar fi trebuit să explic prea multe, iar ei m-ar fi oprit, fiindcă mă abat de la subiect.» Și, terminîndu-și replica, Mircea Staicovici porni, brusc, înainte; ocoli un copac, apoi copacul următor, ca pentru a descrie mai întîi un zero, iar după aceea un opt: «Te felicit sincer, Aurică, fiindcă nu te-ai complicat, cum ar fi dorit ei, ca să inventezi o poveste. La ce bun? Astăzi, oricare mamă, cînd vrea să-și adoarmă copilul, inventează zeci și sute de povești. Mai greu e să ai idei. Și, mai ales, idei matematice! Căci matematica este mama științelor! Iar tu, Aurică, ai înțeles lucrul ăsta. Nu-i așa?» «Așa și-așa», am replicat eu, încă năucit. «Iar dacă n-ai înțeles, ai să înțelegi mai tîrziu — îmi spuse interlocutorul meu, descriind printre copaci un nouă și un șase uriaș. Tu, Aurică, ai înfățișat un univers reologic, cu atîta exactitate, încît un reolog l-ar putea transcrie imediat în formule matematice. Și asta e un lucru mare! De ce?»

(VA URMA)

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

Cutezătorii ÎN VIZITĂ LA Пионерская ПРАВДА

Într-unul din orașele de pe traseul magistralei feroviare siberiene Baikal-Amur, constructorii acesteia participă la festivitatea de deschidere a unei noi școli.

1

2

3

FOTO: 1-2-3-: Aspecte din activitatea cotidiană a pionierilor sovietici din tabăra de la Alma-Ata.

Mișa, mascota Jocurilor Olimpice din 1980, de la Moscova, e un personaj de-acum bine cunoscut și îndrăgit de copiii sovietici.

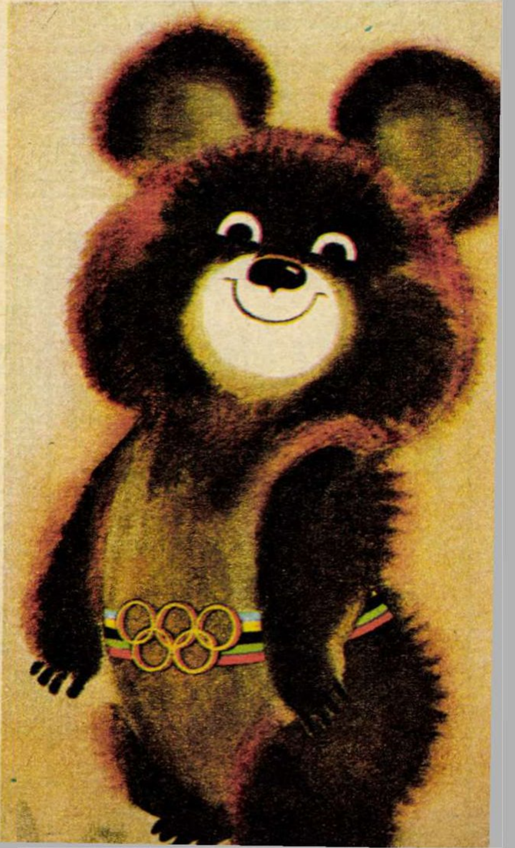

O școală a fotbalului cu peste trei milioane de elevi

În vara acestui an, finala categoriei 12—14 ani a celei de a XIV-a ediții a marii competiții unionale de fotbal a pionierilor sovietici, intitulată **«Mingea de piele»**, s-a desfășurat în frumosul și modernul oraș de la poalele munților Ala-Tau — Alma-Ata — capitala Republicii Socialiste Sovietice Cazahstan. Și-au dat întîlnire aici 22 de echipe, campioane pe acest an ale republicilor unionale și ale unor regiuni autonome ale Uniunii Sovietice. Și, timp de două săptămîni, într-un turneu a cărui desfășurare a fost urmărită cu viu interes în întreaga țară, și-au disputat mult rîvnita Cupă care în fiecare an aureolează cu strălucirea și prestigiul ei numele celei mai bune echipe pionierești de fotbal.

Amănunte din istoria acestei interesante competiții, cît și despre modul de organizare și de desfășurare a ei, am aflat în tabăra din Alma-Ata a echipelor finaliste, unde m-am întîlnit cu componenții uneia dintre ele, formația «Kiapaz», din Azerbaidjan, care de cîteva ori a cucerit Cupa și titlul de campioană unională.

Formația «Kiapaz» este înființată încă din primul an al lansării competiției «Mingea de piele», în 1964 deci. Ea îi reunește pe toți băieții îndrăgostiți de fotbal de pe o stradă a orașului Kirovodaz din R.S.S. Azerbaidjană Încă de la înființare e condusă și antrenată de același om — Avramenco Constantin Maximovici —, sudor de meserie. Fără să dispună de prea mari posibilități (terenul pe care se antrenează micii fotbaliști, aflat în apropierea străzii lor, are doar 38/18 m), formația «Kiapaz» a reușit totuși să realizeze asemenea performanțe, încît a devenit cunoscută și apreciată în întreaga Uniune Sovietică. În primul an a ieșit învingătoare din întrecerea cu celelalte formații locale similare, cucerind titlul de campioană pe oraș. Apoi, din 1972 și pînă în prezent, an de an, formația aceasta a cucerit locul I pe republică, participînd de fiecare dată la finala unională unde s-a clasat consecvent printre primele formații. Unii dintre primii echipieri au devenit maeștri ai sportului, joacă în echipa «Neftianic», aflată în liga superioară de fotbal a Uniunii Sovietice.

Succesele remarcabile obținute de această formație de-a lungul anilor se explică prin pasiunea cu care micii fotbaliști se antrenează continuu. Pregătirea lor începe la 1 septembrie, adică din prima zi a anului școlar, și constă în cîte 3 antrenamente pe săptămînă, a cîte două ore și jumătate fiecare.

CONSTANTIN DIACONU

Clasamentul general pe județe, la sportul de masă, în prima ediție a competiției naționale „Daciada“, 1978

Locul în clasament	județul	etapa de iarnă	etapa de vară	punctaj general
1	Prahova	12	28	40
2—3	Constanța	7	28	35
2—3	Galați	1	34	35
4	Municipiul București	5	29	34
5	Suceava	10	23	33
6	Timiș	11	18	29
7	Neamț	—	28	28
8	Vîlcea	4	21	25
9	Mureș	6	18	24
10	Sibiu	—	23	23
11—12	Argeș	2	19	21
11—12	Brașov	7	14	21
13—14	Dolj	10	10	20
13—14	Harghita	12	8	20
15	Cluj	9	10	19
16	Alba	—	17	17
17	Maramureș	3	13	16
18	Vrancea	—	15	15
19	Teleorman	5	7	12
20—21	Iași	—	10	10
20—21	Satu Mare	3	7	10
22—23	Bihor	—	9	9
22—23	Hunedoara	—	9	9
24—25	Bacău	6	2	8
24—25	Buzău	—	8	8
26—28	Bistrița-Năsăud	1	6	7
26—28	Botoșani	1	6	7
26—28	Caraș-Severin	2	5	7
29—31	Arad	—	6	6
29—31	Dîmbovița	5	1	6
29—31	Olt	—	6	6
32—35	Brăila	—	4	4
32—35	Covasna	4	—	4
32—35	Gorj	—	4	4
32—35	Ilfov	1	3	4
36—37	Sălaj	3	—	3
36—37	Tulcea	—	3	3
39—40	Ialomița	—	—	—
39—40	Vaslui	—	—	—
39—40	Mehedinți	—	—	—

PE LOCUL I ȘI CÎȘTIGĂTOR AL MARELUI TROFEU ÎN PRIMA EDIȚIE A «DACIADEI» — JUDEȚUL PRAHOVA.

ÎN ETAPA DE IARNĂ

Pe locul I și cîștigător al trofeului pentru etapa de iarnă — județul Harghita; pe locul II — județul Prahova; pe locul III — județul Timiș; pe locurile IV—V — județele Dolj și Suceava; pe locul VI — județul Cluj.

ÎN ETAPA DE VARĂ

Pe locul I și cîștigător al trofeului pentru etapa de vară — județul Galați; pe locul II — municipiul București; pe locurile III—V — județele Constanța, Prahova și Neamț; pe locul VI — județele Sibiu și Suceava.

Județelorclasate pe locurile II — VI în etapa de iarnă și în etapa de vară li s-a acordat placheta «Daciadei».

Cele trei trofee și una dintre numeroasele plachete acordate de către Consiliul Național al Organizației Pionierilor județelor care s-au distins în mod deosebit în cadrul primei ediții a «Daciadei»,

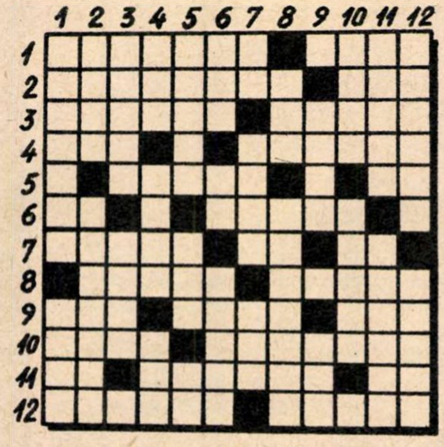

„AUTUMNALĂ“

ORIZONTAL: 1. Autorul romanului «Negură». A scris poezia «Cele 4 anotimpuri». 2. Măiastră pană a liricii românești, autorul poeziei «Afară-i toamnă». Arici fără cap! 3. Culegătorii roadelor. Îi aparține melodia «Romanță de toamnă». 4. Fiica lui Cronos (pl.). Sub drapel. 5. «... de toamnă», lucrare simfonică de Alfred Alessandrescu. Mic, dar înfipt. 6. Epilogul basmelor. Pasăre migratoare. 7. Toiagul lui Bachus (pl.). S-a sfîrșit vara! Primul cuvînt. 8 Arbori ale căror frunze cad la primul contact cu bruma. Fructe. 9. Bătrînețea fasolei. A pictat tabloul «Vas cu fructe». Particulă italiană. 10. A conserva legumele. Avertizare. 11. Suprafață agricolă. Autorul tabloului «Toamna în pădure». Patru la romani. 12. Își schimbă decorul toamna. Păsări răpitoare.

VERTICAL: 1. Vreme de toamnă tîrzie. Autorul tabloului «După culesul viei». 2. Migdalele lui Topîrceanu (sing. masc.). Bună pentru semănat. 3. Pseudonimul sub care au publicat St. O. Iosif și D. Anghel poezia «Toamna». Din cînd în cînd. 4. Nume de fată. Minori. Puțină aguridă. 5. Poet austriac, autorul poemului «Cîntec de toamnă». Pini fără coroană! Puțin hrean! 6. Neîntrecuți culegători. În arcă! A fost dascălul lui Creangă (Duhu). 7. Radu Cosașu. Pîinea viitorului (fig.). Nume. 8. Hibernează. Bune pentru pastramă (dim.). 9. Nume german. Cade la noroc. 10. «Văl de brumă argintie/ Mi-a împodobit grădina,/ Firelor de lămîiță/ Li se uscă rădăcina» (O. Goga). Fruct. 11. Acolo unde se simte cel mai bine. Suferă de vertij. 12. A scris melodia «Toamna în Cișmigiu». Voi.

DICTIONAR: DEL, OTTO.

N. PESCARU

TEST

Iată cîteva noțiuni pe care le cunoașteți. Ele sînt folosite în mod curent în anumite sporturi. Puteți să indicați corect, asociind literele cu cifrele corespunzătoare, căror sporturi aparțin aceste noțiuni?

NOȚIUNI: 1) SET ( ), 2) HENȚ ( ), 3) OLANDEZUL ZBURĂTOR ( ), 4) BIATLON ( ), 5) SCHIF ( ), 6) TALERE ( ), 7) DRESAJ ( ), 8) CROȘEU ( ), 9) TUȘ ( ), 10) ASALT ( ).

SPORTURI: A) SCRIMĂ, B) TENIS, C) SCHI, D) CANOTAJ, E) FOTBAL, F) IAHTING, G) TIR, H) LUPTE LIBERE, I) BOX, J) CĂLĂRIE.

N. AXIOTI

Dezlegare: 1-B; 2-E; 3-F; 4-C; 5-D; 6-G; 7-J; 8-I; 9-H; 10-A.

ÎNSEMNĂRI

Dimineață de toamnă la Tulcea.

Din depărtare, dintre cețurile ce se ridică deasupra Dunării, soarele roșiatic se înalță trimițînd străluciri tîrzii peste orașul ce frămîntă în zori. Dinspre ape se aud sirenele vapoarelor... Oamenii grăbiți se îndreaptă spre locurile lor de muncă, iar școlarii voioși și gălăgioși, după cum le e felul, merg la școală.

Împreună cu un grup de pionieri ne oprim în fața unei clădiri înalte cu ferestre largi, pline de lumină. «E școala noastră, Școala generală nr. 10, ne spun ei. Poftiți s-o vedeți!» Intrăm. Ne întîmpină curățenia și ordinea desăvîrșită. Pereții culoarelor lucesc a ulei proaspăt bine întins de o mînă de gospodar. Perdelele albe, proaspete, din cele 54 de săli de clase rivalizează cu mulțimea de flori care împodobesc deopotrivă sălile de cursuri, laboratoarele, cabinetele...

Aveți o școală foarte frumoasă, ne exprimăm părerea la un moment dat. «Nici nu s-ar putea altfel, ne spune tovarășa Laura Rizu, director adjunct al școlii, la noi, fiecare elev, din cei 2 000 cîți avem, este un bun gospodar. Ei întrețin curățenia în toată școala, ei o înfrumusețează, îi îngrijesc grădina și tot ei sînt aceia care prin strădania lor la învățătură, prin notele lor bune, dau școlii un renume cu care ne mîndrim.»

În dimineața aceea am avut bucuria să-i cunosc pe pionierii Școlii generale nr. 10, la ceasul cînd începeau o nouă zi de muncă, cînd rezultatele hărniciei lor se înscriau generos printre bucuriile acestei toamne.

N. DOANĂ

S. ȘTEFĂNESCU

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

index 41033

12 pagini, 1 LEU

2

E SCRIS PE TRICOLOR UNIRE!

prof. univ. **DUMITRU ALMAȘ**

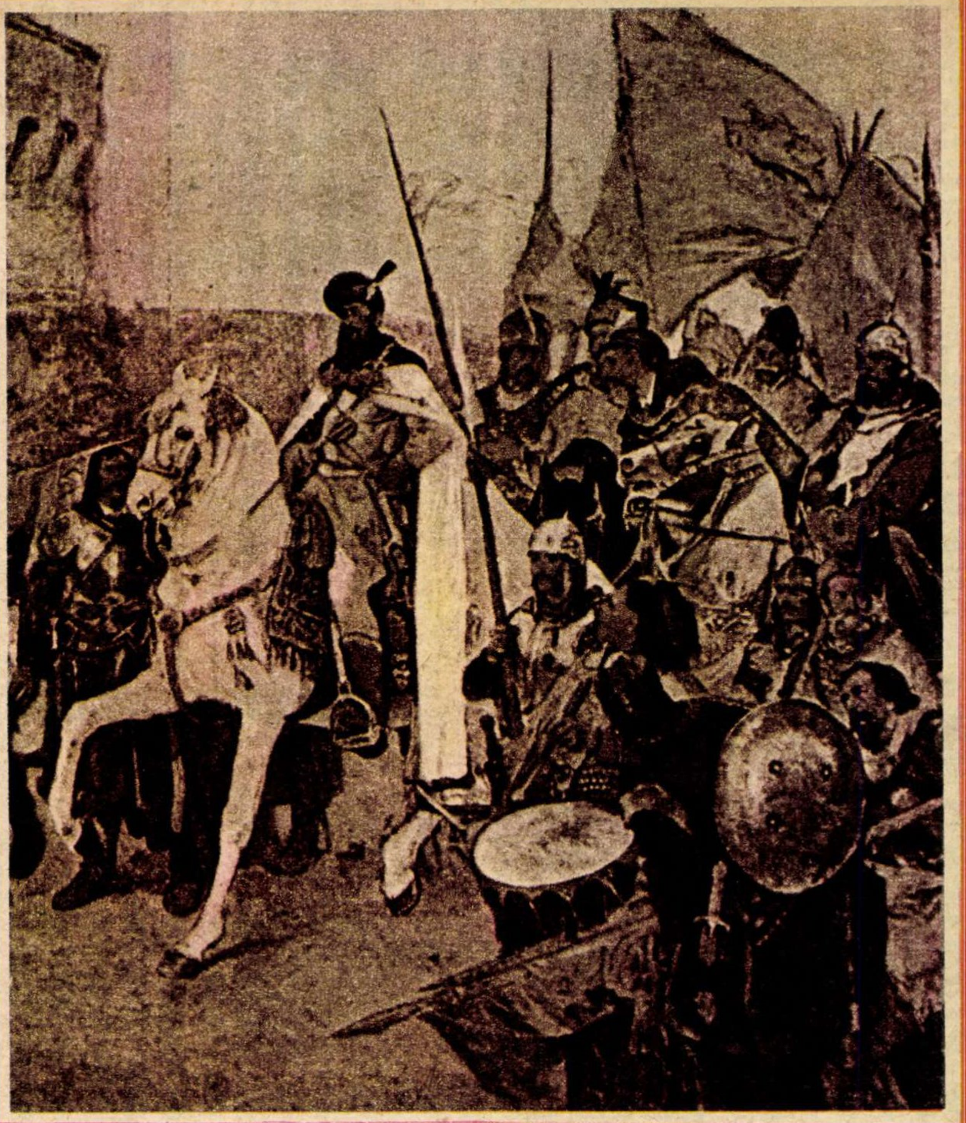

Pînă s-a ajuns în pragul Unirii din 1 decembrie 1918, a fost un drum greu. De fapt, unitatea, independența, libertatea socială și națională aveau să fie pe deplin realizate abia în anii socialismului.

După războiul pentru independență din 1877, unde armatei române i s-au alăturat mulți voluntari din Transilvania și Bucovina, legăturile dintre românii din țara liberă și cei din celelalte ținuturi s-au întețit tot mai mult. O lege firească a propășirii făcea ca legăturile economice dintre Transilvania și România să sporească și să se intensifice. Orașele Brașov, Sibiu ori Bistrița produceau mărfuri industriale pentru toți locuitorii de la Carpați și Dunăre. Căile ferate pe la Vîrciorova, pe Olt în sus, pe la Predeal, pe la Ghimeș, ajutau ca frații să-și întindă mai ușor mîini prietenești; vînzînd și cumpărînd mărfuri din Transilvania, ciobanii din Hațeg, din Sibiu ori din Țara Bîrsei continuau să treacă primăvara cu turmele lor la miazăzi sau la răsărit de Carpați pînă la Dunăre și pînă la mare.

Tot așa, cu sau fără voia stăpînirii, mulți români din țara liberă treceau granița să-și vadă rudele din Transilvania, să viziteze băile de la Borsec, Tușnad, Herculane ori Buziaș. Aceste localități, mai ales vara, deveneau un fel de locuri de întîlnire între românii din toate ținuturile, manifestări la care participau cu drag muncitorii, țăranii, intelectualii progresiști aparținînd naționalităților conlocuitoare.

Actori de seamă din București ori din Iași întreprindeau turnee cu piese de teatru românești în Transilvania. Și chiar dacă juca acele piese cu jandarmul stăpînirii la ușă, ei nu se speriau. Ci parcă și mai cu îndîrjire recitau ori cîntau «Deșteaptă-te române». «Pe-al nostru steag». Toate aceste manifestări erau posibile datorită forței principale care lupta pentru înfăptuirea idealului de unitate, libertate și independență: această forță o reprezentau masele largi populare de la orașe și sate.

Societatea numită «Liga Culturală» și apoi «Liga pentru unitatea culturală a tuturor românilor», condusă de cei mai de seamă oameni de cultură din România, cum a fost N. Iorga, activa pentru întreținerea celor mai strînse legături culturale între toți românii. Sute de coruri, de echipe teatrale, de artiști, treceau munții și întrețineau în cugetul fraților din Transilvania speranța că, în curînd, vor fi liberi și se vor uni cu patria mumă. Așa, de exemplu, marele actor Grigore Manolescu făcea turnee în Transilvania, recitînd poezii patriotice din Alecsandri, Eminescu, Coșbuc, Goga; le recita vibrant, cu un uimitor talent, înfășurat în steagul tricolor. Așa izbutea să zămislească mari emoții și bucurii în inimile transilvănenilor cutremurați de dorul înfrățirii.

Revistele din Transilvania și Bucovina publicau opere ale scriitorilor din România liberă, iar cele din București sau Iași tipăreau cu deosebită grijă scrierile poeților transilvăneni. Chiar lui Eminescu i s-a publicat prima poezie în revista «Familia», care apărea la Oradea, sub redacția unui mare om de cultură și bun român, Iosif Vulcan.

Cît de aprinsă și de obștească era dorința de Unire o dovedește și fapta ciobanului din Cîrțișoara transilvană, Gheorghe Cîrțan — legendarul Badea Cîrțan. Vreme de peste treizeci de ani acesta a cărat cu spinarea în Transilvania peste 70 000 de cărți, reviste și ziare, trecîndu-le munții prin «vama cucului», adică pe cărările cele mai grele și mai primejdioase, ca să nu-l prindă grănicerii chezaro-crăiești ai Împărăției austro-ungare care stăpînea Transilvania. Autoritățile austro-ungare l-au judecat la Brașov, pentru această faptă românească, și l-au osîndit. Dar el tot nu s-a lăsat. Și după ce a ieșit din închisoare a continuat să transporte, pe furiș, hrană sufletească fraților transilvăneni. Ajutați din umbră sau fățiș de românii din România independentă, în momentele grele, transilvănenii — atît românii cît și frații lor de altă limbă dar cu aceleași idealuri de libertate și dreptate — au protestat cu energie împotriva încorporării Transilvaniei la Ungaria. Fruntași politici și intelectuali din această provincie românească: Ioan Rațiu, Vasile Lucaciu, Gheorghe Pop de Băsești, au înaintat în 1892 Curții imperiale din Viena un protest energic, numit *Memorandum*, prin care arătau lumii întregi soarta vitregă a românilor transilvăneni și cereau libertate. Guvernele din Viena și Budapesta au dat în judecată pe alcătuitorii acestui act de protest. În pledoaria sa, Ioan Rațiu a rostit cuvinte luminate de flacăra dragostei de țară, de libertate și unitate românească. «*Ceea ce se discută aici domnilor*, (în acel proces) rostea cu îndrăzneală Ioan Rațiu, *este însăși existența poporului român. Existența unui popor însă nu se discută — se afirmă. De aceea nu ne e în gînd să venim înaintea dumneavoastră să dovedim că avem dreptul la existență... nu putem decît să acuzăm în fața lumii civilizate sistemul asupritor, care tinde să ne răpească ceea ce un popor are mai scump: legea și limba! De aceea nu mai sîntem aici acuzați, sîntem acuzatori!*».

Îndrăzneții memorandiști au fost condamnați la mulți ani de închisoare. Dar toată lumea progresistă a luat partea românilor, adică partea dreptății neîntinate. Așa, prin lupta memorandiștilor, s-a făcut încă un pas mare, impresionant, pe calea Unirii. Chiar procesul ciobanului Badea Cîrțan a însemnat încă un prilej de a întreține flacăra vie a dragostei de țară și popor, dragostea pentru unirea tuturor românilor.

Acesta era visul tuturor: o Românie unită.

(Va urma)

45

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

JOI, 9 NOIEMBRIE 1978,
ANUL XII (NR. 580)

DE AICI - TOATE DRUMURILE
DUC SPRE VIITOR!

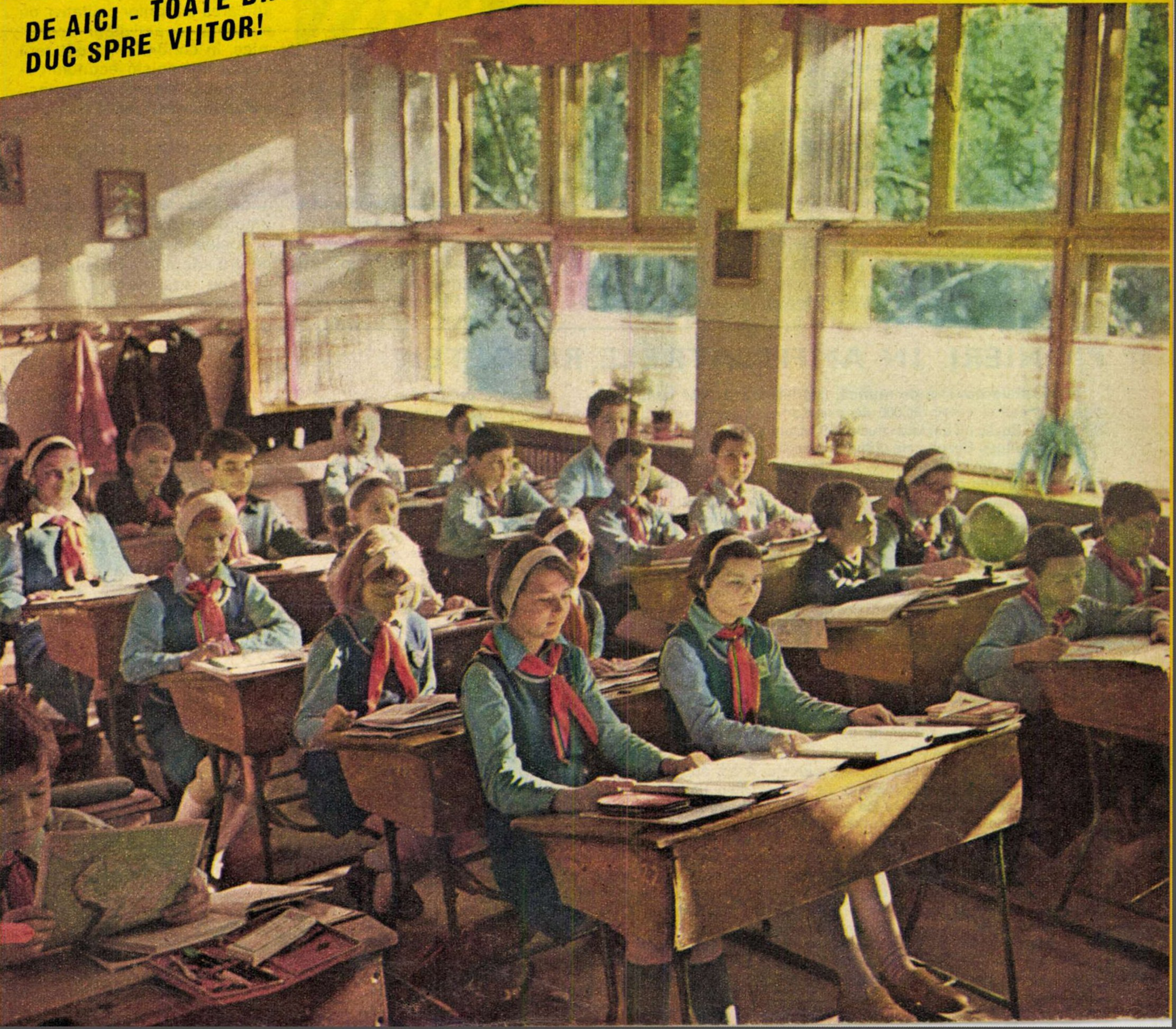

Săptămîna care a trecut a fost marcată de evenimente politice de o deosebită importanţă pentru bunul mers al întregii activităţi economico-sociale din ţara noastră.

Sub preşedinţia tovarăşului **Nicolae Ceauşescu,** secretar general al Partidului Comunist Român, în ziua de 1 noiembrie s-au desfăşurat lucrările Plenarei C.C. al P.C.R. Au fost examinate şi aprobate cu acest prilej proiectul Legii învăţămîntului, proiectul Legii privind formarea, planificarea, destinaţia şi vărsarea beneficiilor, precum şi Programul cu privire la aprovizionarea populaţiei pe trimestrul IV 1978 şi semestrul I 1979.

În ziua de 2 noiembrie, sub preşedinţia tovarăşului **Nicolae Ceauşescu,** secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, preşedintele Frontului Unităţii Socialiste, s-au desfăşurat lucrările Plenarei Consiliului Naţional al Frontului Unităţii Socialiste. Plenara a dezbătut: proiectul Planului naţional unic de dezvoltare economico-socială pe anul 1979; raportul cu privire la activitatea desfăşurată de consiliile Frontului Unităţii Socialiste; raportul cu privire la activitatea desfăşurată de consiliile Frontului Unităţii Socialiste şi organizaţiile de masă şi obşteşti componente pentru intensificarea şi creşterea eficienţei controlului oamenilor muncii; aniversarea a 60 de ani de la făurirea statului naţional unitar român; unele măsuri organizatorice. În încheierea lucrărilor Plenarei, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a rostit o amplă şi deosebit de importantă cuvîntare. Plenara a adoptat **Chemarea Consiliului Naţional al Frontului Unităţii Socialiste privind aniversarea a 60 de ani de la formarea statului naţional unitar român.**

În ziua de 3 noiembrie s-au desfăşurat lucrările sesiunii a VIII-a a celei de-a VII-a legislaturi a Marii Adunări Naţionale. În spiritul obiectivelor stabilite de Congresul al XI-lea şi Conferinţa Naţională ale partidului, al orientărilor tovarăşului Nicolae Ceauşescu pentru dezvoltarea susţinută şi modernizarea continuă a economiei naţionale, pentru intensificarea factorilor calitativi, de eficienţă ai activităţii economice, în condiţiile introducerii noului mecanism economico-financiar, ale aplicării principiilor autogestiunii şi autoconducerii muncitoreşti, înaltul for legislativ al ţării a dezbătut şi a votat în unanimitate următoarele legi: Legea pentru adoptarea Planului naţional unic de dezvoltare economică şi socială pe anul 1979, Legea pentru adoptarea Bugetului de stat pe anul 1979 şi Legea metrologiei.

PIONIERI ÎN AMFITEATRELE RECOLTEI

● **«Faptele noastre de muncă, patriei noastre»** se intitulează acţiunea în cadrul căreia 35 000 de purtători ai cravatei roşii cu tricolor din judeţul Buzău au declarat ziua de 15 octombrie 1978, **zi record al muncii în agricultură.** Rezultatele obţinute s-au concretizat prin: 538 tone struguri, 324 tone sfeclă de zahăr, 46 tone tomate, 37 tone prune şi mere, precum şi recoltarea porumbului de pe 63 hectare. S-au evidenţiat în mod deosebit unităţile de pionieri din localităţile: Topliceni, Puieşti, Gura Teghii, Costeşti, Gherăseni, Smeeni, Pogoanele, Vintileanca, Beceni, Pătîrlagele, Valea Rîmnicului.

● **În cadrul întrecerii la muncă patriotică,** pionierii de la Şcolile generale nr. 3, 4, 8, 29 din Constanţa, din Eforie Sud, de la Şcolile generale nr. 4, 5 Medgidia din localitatea Coslugea şi multe altele raportează îndeplinirea şi depăşirea angajamentelor de muncă patriotică. Asemenea lor, toţi ceilalţi pionieri din judeţul Constanţa s-au angajat ca pînă la 1 noiembrie 1978 să-şi depăşească aceste angajamente. Pionierii din comunele Alimanu, Cobadin şi Coslugea au şi raportat realizări suplimentare în agricultură în valoare de cca 7 000 lei.

● De la începutul campaniei agricole şi pînă în prezent pionierii din comuna Satu Nou, judeţul Braşov, au recoltat şi balotat fînul de pe o suprafaţă de 110 ha, iar colegii lor din localitatea Hălchiu au recoltat mac de pe o suprafaţă de 35 ha.

● Pionierii din localitatea Moneasa, judeţul Arad, după orele de curs participă cu toţii la culesul fructelor de pădure, disputîndu-se adevărate concursuri între detaşamente. De asemenea, pionierii din comuna Şagu recoltează zilnic importante cantităţi de porumb de pe ogoarele C.A.P. şi lucrează în sectorul legumicol la recoltat gogonele. Pionierii de la Şcoala generală din localitatea Andrei Şaguna au depănuşat şi sortat porumbul de la C.A.P. de pe o suprafaţă de peste 30 ha, rezultate frumoase în campania agricolă de toamnă obţinînd şi colegii lor din comunele Şimand, Nădab, Şiclău, Grăniceri, Buteni, Peregu Mare, Şiria, Galşa şi altele.

● Pionierii de la Şcoala generală din comuna Gheja, judeţul Mureş, ne anunţă că au realizat şi depăşit angajamentul de muncă patriotică pe anul 1978. Pentru perioada care urmează pînă la sfîrşitul anului, tot ei sînt hotărîţi să aducă substanţiale suplimentări la toţi indicatorii angajamentului luat.

Printre cei care au participat la strîngerea belşugului ogoarelor şi livezilor s-au numărat şi pionierii de la şcoala noastră generală. În timp ce unii dintre ei au fost prezenţi la recoltarea legumelor, alţii au dat o mînă de ajutor la depănuşatul porumbului sau la culesul fructelor.

În livezi, cei mai încărcaţi de rod au fost prunii. De aceea, pionierii şcolii noastre şi-au îndreptat toate eforturile în strîngerea cît mai grabnică a acestor fructe. 35 tone de prune — aceasta este cantitatea culeasă şi încărcată în mijloacele de transport de către pionierii şcolii noastre.

Rezultate frumoase în campania agricolă de toamnă au obţinut şi pionierii celorlalte şcoli generale din comună: Jigoreni şi Văleni, care au participat la culegerea strugurilor.

MONA LISA DURNAC
clasa a V-a, Şcoala generală
Ţibăneşti, judeţul Iaşi

„ATELIER 2000"

CONCURS DE MACHETE FUNCȚIONALE ȘI ARTĂ PLASTICĂ

ÎN SCOPUL SPORIRII CONTRIBUȚIEI ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR LA STIMULAREA IMAGINAȚIEI, INVENTIVITĂȚII ȘI FANTEZIEI CREATOARE ÎN RÎNDUL COPIILOR ȘI LA SPRIJINIREA PROCESULUI DE FORMARE A VIITOARELOR DETAȘAMENTE DE MUNCITORI, TEHNICIENI ȘI INGINERI CU O ÎNALTĂ CALIFICARE, REDACȚIA REVISTELOR «CUTEZĂTORII»-«JÓBARÁT» INIȚIAZĂ, ÎN CADRUL FESTIVALULUI NAȚIONAL «CÎNTAREA ROMÂNIEI», CONCURSUL DE CREAȚIE ȘI ANTICIPAȚIE TEHNICO-ȘTIINȚIFICĂ ȘI DE ARTE PLASTICE «ATELIER 2000».

I. OBIECTIVELE CONCURSULUI

1. Stimularea la pionieri și școlari a creativității, inventivității, a înclinațiilor tehnico-aplicative și a muncii anticipative necesare vieții lor în etapele actuale și viitoare ale dezvoltării societății noastre.

2. Dezvoltarea spiritului revoluționar, novator, în însușirea științei și tehnicii avansate, a receptivității față de nevoile și posibilitățile societății, față de orice factor de progres, apt să servească înflorirea patriei noastre socialiste.

3. Formarea gîndirii creative, a spiritului de discernămînt și a gustului estetic. Exersarea unei concepții științifice despre viață, a încrederii în posibilitățile omului de a domina legile naturii și de a le canaliza în folosul său.

4. Dezvoltarea capacității de aplicare în practică a noțiunilor însușite în cadrul procesului instructiv-educativ.

II. ORGANIZAREA ȘI DESFĂȘURAREA CONCURSULUI

1. **La concursul «Atelier 2000» pot participa pionieri și școlari din clasele II—VIII, precum și șoimi ai patriei din grădinițe și școli.**

2. Concursul se desfășoară în cadrul următoarelor secțiuni:

A. **MACHETE TEHNICE FUNCȚIONALE:** de construcții, arhitectură și sistematizare etc., materializînd idei și soluții proprii cu caracter de anticipație.

B. **ARTE PLASTICE:** desen, pictură, grafică, sculptură etc.

C. **ARTE DECORATIVE:** frescă, mozaic, tapiserie-imprimerie, metaloplastie, ceramică, sticlărie-vitraliu.

3. Pionierii, școlarii și șoimii patriei pot participa la concurs în mod colectiv sau individual.

4. Concursul se desfășoară anual și cuprinde următoarele etape:

a) **ETAPA DE MASĂ,** în școli, Case ale pionierilor și șoimilor patriei, grădinițe, anual, în perioada 1 noiembrie — 15 mai.

— În cadrul etapei de masă, pionierii, școlarii și șoimii patriei vor realiza, sub îndrumarea unor cadre didactice și specialiști, lucrările alese.

— Finalizarea etapei de masă se realizează anual, prin expoziții organizate în școli, Case ale pionierilor și șoimilor patriei, grădinițe, în perioada 15—30 mai.

b) **ETAPA PE COMUNĂ, ORAȘ, MUNICIPIU (SECTOR).** În cadrul acestei etape se organizează anual, în perioada 1—15 iunie, expoziții cu lucrări selecționate la etapa de masă.

c) **ETAPA JUDEȚEANĂ (A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI).** În cadrul acestei etape se organizează anual, în perioada 15—30 iunie, expoziții cu lucrări selecționate în etapa pe comună, oraș, municipiu (sector).

d) **ETAPA REPUBLICANĂ** are loc o dată la doi ani (începînd cu anul 1979), în luna iulie. Cele mai valoroase lucrări, selecționate la etapa județeană (a municipiului București), se prezintă în cadrul unei expoziții organizată în Capitală sau într-unul din municipiile, orașele reședință de județ.

5. a) Organizarea și desfășurarea etapei de masă, pe localități și județeană (a municipiului București) a concursului este asigurată de către consiliile și comandamentele pionierești, cu sprijinul conducerilor școlilor, grădinițelor și inspectoratelor școlare.

b) Expoziția republicană este organizată de către redacția revistelor «Cutezătorii»-«Jóbarát», în colaborare cu Casa centrală a pionierilor și șoimilor patriei.

6. Casele pionierilor și șoimilor patriei vor asigura participanților individuali și colectivelor de creație sprijinul material și asistența de specialitate necesare realizării lucrărilor.

III. DISTINCȚII ȘI PREMII

1. **La fiecare etapă a concursului, participanții — pe grupe de vîrstă (pionierii și școlarii din clasele II—IV, din clasele V—VIII și șoimii patriei) — vor fi stimulați după cum urmează:**

a) La etapa de masă și la etapa pe comună, oraș, municipiu (sector), cu diplome ale redacției revistelor «Cutezătorii»-«Jóbarát» și premii în obiecte, acordate de consiliile și comandamentele pionierești.

b) La etapa județeană (a municipiului București) a concursului, cu diplome ale redacției revistelor «Cutezătorii»-«Jóbarát» și premii în obiecte acordate de consiliile județene (al municipiului București) ale Organizației Pionierilor; pot acorda, de asemenea, premii în obiecte inspectoratele școlare, filialele uniunilor de creație și alte instituții.

Pentru pionierii și școlarii clasați pe locurile I, II și III la etapa județeană (a municipiului București) a concursului, Consiliul Național al Organizației Pionierilor organizează anual o tabără republicană.

c) La etapa republicană, celor mai valoroase lucrări li se acordă, pe grupe de vîrstă, premii, distincții colective și individuale, oferite de redacția revistelor «Cutezătorii»-«Jobarát».

Pionierilor și școlarilor clasați pe locurile I, II și III la etapa republicană a concursului, Consiliul Național al Organizației Pionierilor le oferă posibilitatea de a participa la o tabără internațională, organizată peste hotare.

2. **În cadrul concursului se instituie următoarele trofee:**

a) Marele trofeu (transmisibil) **«CUTEZĂTORII 2000» se acordă Consiliului județean (al municipiului București) al Organizației Pionierilor pentru cele mai valoroase lucrări prezentate la etapa republicană.**

b) Colectivele de creație din școli, Case ale pionierilor și șoimilor patriei, grădinițe, pot primi, pentru realizări deosebite într-o secțiune sau alta a concursului, următoarele trofee:

— **«RAMPA DE LANSARE»** (machete funcționale);

— **«PALETA DE AUR»** (artă plastică și decorativă bidimensională);

— **«PASĂREA MĂIASTRĂ»** (artă plastică și decorativă tridimensională).

c) Atribuirea premiilor și a distincțiilor se face de către un juriu format din cadre didactice, specialiști, pionieri și școlari.

3. **Pentru lucrările voluminoase și grele sau pentru cele care sînt fixate (fresce, sculptură, panouri de ceramică, mozaic, vitralii), membrii-specialiști ai juriului se vor deplasa la locurile de expunere ale acestora.**

În pagina 9, o tematică orientativă.

Înainte de a-și lua startul spre înălțimi, aeromodelele sînt încă o dată verificate de către pasionații lor creatori de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, Vaslui.

Cutezătorii

EDIȚIE SPECIALĂ

VASLUI

TELEX

● *Purtătorii cravatei roșii cu tricolor din comunele* **Tanacu, Muntenii de Jos, Oșești, Lipovăț, Gîrceni, Perieni** *s-au evidențiat în ampla acțiune de recoltare a plantelor medicinale și aromatice. O contribuție deosebită și-au adus-o în această acțiune și taberele județene de la* **Poiana Căprioarei, Codăești, Băcești** *și* **Epureni**. *De altfel,* **planul județean** *de 19 250 kg* **a fost depășit; s-au recoltat pînă în prezent 36 560 kg de plante medicinale.**

● **Pionierii din comunele IVEȘTI, BOGDANA, BĂCANI, BOȚEȘTI, POGANA, HOCENI, VUTCANI, PUNGEȘTI, TĂTĂRĂNI, VULTUREȘTI precum și cei de la ȘCOLILE GENERALE NR. 6 VASLUI, REDIU** *și* **BRODOC și-au realizat integral angajamentul de muncă patriotică.**

● *La* **Școala generală nr. 5, Vaslui,** *pionierii au colectat și valorificat, pînă în prezent, 29 400 kg fier vechi.*

● *În vacanța de vară, peste 5 000 pionieri au lucrat în cadrul a 63 de tabere locale de muncă patriotică, în agricultură, viticultură, legumicultură, silvicultură și construcții de locuințe, evidențiindu-se cei din localitățile:* **Vetrișoaia, Bunești-Averești, Huși, Vaslui, Bîrlad, Negrești, Tutova**.

● *Pionierii de la* **Școala generală Chircești,** *comuna* **Miclești,** *au efectuat, în timpul verii, lucrări de îmbunătățiri funciare în valoare de 41 500 lei.*

● *Rezultate deosebite au obținut și pionierii din* **Bogdana** *care în cadrul cercului de apicultură, au îngrijit 28 familii de albine, obținînd prin valorificarea mierii 4 860 lei.*

Maximă concentrare, precizie și ținta va fi atinsă.

CARTE DE VIZITĂ

Județul Vaslui numără 63 531 pionieri și 41 275 șoimi ai patriei.

● 28 884 pionieri își desfășoară activitatea în domeniul tehnico-aplicativ, iar 20 543 de pionieri participă la activități științifice.

● 980 pionieri au participat cu 382 lucrări la concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor.

● În cadrul fazei republicane a concursului de rachetomodele de la Sălițte, Casa pionierilor și șoimilor patriei Bîrlad a obținut două locuri întîi la individual și locul întîi pe echipe.

● 52 123 de pionieri și școlari sînt cuprinși în formații cultural-artistice participante la Festivalul Național al muncii și creației «Cîntarea României».

● În cadrul primei ediții a competiției naționale «Daciada» au participat în acest an 32 175 de pionieri.

● Iată cîteva cifre grăitoare pentru județul Vaslui, privind angajamentul de muncă patriotică: 36 560 kg plante medicinale, 22 100 kg textile, 639 327 sticle și borcane.

O secvență elocventă pentru hărnicia pionierilor la Școala generală Muntenii de Jos.

Pionierii din orașul Huși — la culesul strugurilor.

CHEMAREA FORUMULUI NAȚIONAL, ÎN ACȚIUNE!

În perioada care a trecut de la începerea noului an școlar, în unitățile de pionieri din județul nostru s-au organizat dezbateri pe marginea Chemării celui de al VII-lea Forum Național al Pionierilor și s-a trecut la stabilirea de măsuri pentru traducerea în fapte a sarcinilor izvorîte din acest document important al organizației noastre. Tot cu acest prilej s-au făcut cunoscute pionierilor propunerile rezultate din dezbaterile organizate la Forum.

Îndemnului mobilizator al Chemării Forumului i-au răspuns prezent, pe fronturile muncii, toți cei 63 531 de purtători ai cravatei roșii cu tricolor din județul Vaslui.

Astfel, în cadrul campaniei de toamnă, hărnicia și-a spus cuvîntul în mod exemplar prin ajutorul dat părinților la strîngerea recoltei. Acționînd după principiul **«Noi ne organizăm, noi controlăm, noi răspundem»**, *au obținut rezultate deosebite pionierii din comuna Arsura, de la Școlile generale nr. 5, 2, 3 Vaslui și pionierii de la școlile generale din orașul Huși.*

EDUARD CUCU
pionier-locțiitor al Președintelui Consiliului Național al Organizației Pionierilor

INIȚIATIVE VASLUIENE

● Una dintre inițiativele vasluiene o constituie concursul intitulat **«Sîntem nepoți de daci și de romani»**, organizat în întîmpinarea aniversării a 2050 de ani de la crearea primului stat dac centralizat și independent. Declanșat în aprilie 1978, concursul se desfășoară în cinci etape (pe detașament, unitate, localitate, zonă și finala județeană) și include probe teoretice din domeniul istoriei, geografiei, literaturii (pe baza bibliografiei recomandate), un program artistic, probe sportive precum și din cadrul activităților de pregătire pentru apărarea patriei. În prezent au loc întrecerile între detașamente, iar de la 1 decembrie va începe etapa pe unitate.

● O acțiune devenită tradițională în județul Vaslui: **concursul de biologie «Emil Racoviță».** La cea de a VII-a ediție au fost antrenați peste 35 000 pionieri. În cadrul etapei finale, pe lîngă probele de concurs, participanții au efectuat studii și observații la Stațiunea de cercetări biologice, geologice și geografice Pîngărați-Neamț, precum și cu prilejul unei excursii de lucru, organizată în timpul vacanței de vară. Evident, în momentul de față pionierii din județul Vaslui se pregătesc intens pentru cea de-a VIII-a ediție a acestei competiții științifice.

Redactorul paginii:
ILEANA PIȚA

Am cunoscut un loc de unde

TOATE DRUMURILE DUC SPRE VIITOR

Toţi sînt numai ochi şi urechi. Nimeni nu se mişcă.

Atenţi, privesc cum două sticluţe bine astupate sînt agitate puternic. Urmăresc apoi cum dopurile sînt scoase şi apropiate unul de altul fără să se atingă. Se pare că nimic n-o să se întîmple cînd, deodată, printre cele două dopuri, încep să urce norişori albi, ca ceţurile uşoare de deasupra rîurilor. Apoi, se ridică şi dispar...

— Extraordinar, exclamă cineva. Ce frumos!

— Fumul alb format, vine explicaţia, este alcătuit din particule fine de clorură de amoniu, rezultată în urma reacţiei de combinare a acidului clorhidric cu amoniacul...

În laboratorul de chimie, fiecare şcolar la măsuţa sa continuă experienţele. Combină substanţe, urmăreşte reacţiile din eprubete, notează observaţiile. Se spun multe despre clor, acel gaz de culoare galben-verzuie, mai greu decît aerul, solubil în apă...

Fără să ne dăm seama, timpul zboară şi larma recreaţiei ne spune că trebuie să părăsim laboratorul. Cîţiva elevi mai întîrzie însă printre sticle cu substanţe, pîlnii de filtrare, biurete.

— Vă place chimia? îi întrebăm, apropiindu-ne.

— Da, foarte mult, răspund mai mulţi deodată.

— Cine e chimistul clasei?

— Lucreţia, Lucreţia Crişan, vine prompt răspunsul. Vrea să se facă operator chimist.

— Adevărat, Lucreţia?

— Aşa-i! De cînd am început chimia, experienţele, nu cred să existe ceva mai interesant, mai frumos.

Şi fetiţa cu ochi mari, parcă mereu gata să descopere ceva, ne-a povestit despre dorinţa ei cea mai fierbinte de a urma un liceu de chimie, de a ajunge operator chimist. Despre pasiunea sa pentru chimie ne-a vorbit şi colega Lucreţiei, Maria Baciu şi mulţi alţi pionieri. Sîrguinţa lor la învăţătură, notele lor bune, dorinţa lor de a deveni tehnicieni, ingineri chimişti, toate ne spun despre faptul că de aici, din laboratorul de chimie, porneşte un drum către... viitor.

Dar nu numai de aici. Şi în cabinetul de matematică unde se dă o «luptă» aprigă între...

un băiat blond şi o teoremă

Şi aici se netezeşte un drum spre viitor. Blondul Ilisie Arpaş, «cel mai iubit coleg din clasa noastră», după cum îi spun cei dintr-a VIII-a A, e îmbujorat de efort, de concentrare. Pe o planşă mare desenează un plan, o dreaptă... Şi numai ce-l auzi: «...pentru ca o dreaptă să fie perpendiculară pe un plan...» şi urmează complicata demonstraţie a teoremei. Se mai opreşte. Greşeşte. Şterge, se corectează şi, în sfîrşit — gata! «Ai izbutit, e bine», se bucură Maria Pop, colega sa care se oferise să-i fie alături. Dar Ilisie, ca şi cum n-ar fi auzit-o, o ia iar de la început. «Nu trebuie să greşesc deloc!» se încăpăţînează el, desenînd iar un plan, o dreaptă...

Cine ştie, poate că drumul spre visul lui, electrotehnica, porneşte chiar din acest punct al îndîrjirii, al învingerii unei greutăţi, din această victorie asupra... teoremei.

Ilisie şi alţi cîţiva învaţă adînc. Colegii lor, Olimpia Sălăgean, Elena Şoş, Ecaterina Bako, Dan Dorel Buduşan şi alţii fixează pe pereţi noi planşe de matematică, aranjează trusele de corpuri geometrice, îmbogăţesc zestrea cabinetului cu noi corpuri geometrice în desfăşurare, lucrări executate de ei, din material plastic şi sîrmă fină de oţel. Cu ajutorul acestor corpuri în desfăşurare, conul, piramida, prisma pot fi înţelese mult mai bine. «Şi matematica trebuie bine înţeleasă, precizã unul dintre ei, de-aici porneşte totul!».

În marea sală de pe pereţii căreia ne privesc portretele lui Emil Bacaloglu, Albert Einstein, Dragomir Hurmuzescu şi Isaac Newton, între întinsele planşe reprezentînd «Undele electromagnetice», «Obţinerea curentului continuu prin inducţie», «Receptorul superheterodină» şi altele, şcolarii desluşesc înţelesurile unei curioase maşini...

maşina Van de Graaff

Sfera strălucitoare a acesteia împrăştie reflexe argintii de pe fiecare masă a laboratorului. La tablă se desenează părţile ei componente: o sferă metalică, numită colectorul de sarcini care se sprijină pe o coloană izolatoare, aşezată pe un postament... Elevii urmăresc atent explicaţiile pe maşina din faţa lor. Pornind de la cunoscuta experienţă — un bastonaş de ebonită frecat cu o bucată de stofă constituie cea mai simplă maşină electrostatică —, ajung să înţeleagă că maşina despre care învaţă este o maşină modernă, nelipsită din laboratoarele de încercări ale industriei electrotehnice, din laboratoarele de cercetări atomice. Firul lecţiei îi conduce spre lumea miraculoasă a electrotehnicii, a fizicii atomice... Ovidiu Marina, Augustin Bărăian, Ioan Dorel Creţu, Mircea Baciu şi Alexandru Vesa sînt cuceriţi de explicaţii, de generatorul lor din laborator, de atîtea noutăţi. «Lumea aceasta, a fizicii, a tehnicii este într-adevăr minunată! ne spune Ovidiu, mulţi dintre noi vom merge spre ea, s-o descoperim, s-o stăpînim...»

E şi acesta un gînd, o hotărîre pentru viitor!

*

De aici, din comuna Mociu, judeţul Cluj, cunoscînd şcoala generală, profesorii, copiii, ne-am convins că toate drumurile duc spre viitor. Fie că aceste drumuri pornesc din laboratoarele de fizică şi chimie, a căror zestre de aparate atinge valoarea de 300 000 lei, din laboratoarele de biologie ori geografie; fie că pasiunile, profesiile viitoare pornesc din cabinetele de matematici, de limbi străine (franceză şi engleză), limba română, limba maghiară, din cabinetul de ştiinţe sociale sau din cel de muzică. Toate, toate dorinţele de devenire ale pionierilor, ale tuturor şcolarilor de aici se definesc hotărît pentru a fi muncitori şi tehnicieni pricepuţi, destoinici. Şi dacă la acestea toate am adăuga şi... oglinda, oglinda mare care te întîmpină de cum intri în şcoală şi care te îndeamnă să te priveşti, să-ţi controlezi înfăţişarea, îmbrăcămintea, am mai aduce încă un moment de pregătire pentru viitor. Acel moment care explică ţinuta ireproşabilă a elevilor şcolii, curăţenia, disciplina, comportarea civilizată, politicoasă. Şi aceste trăsături, care prind contur puternic încă de azi, din anii pionieriei, definesc ţinuta etică, morală a muncitorilor de mîine, personalitatea lor, viitorul.

LIDIA NOVAC

EROII SATULUI

SCHIȚĂ DE
Ion Grecea
ILUSTRAȚIE DE
Pompiliu Dumitrescu

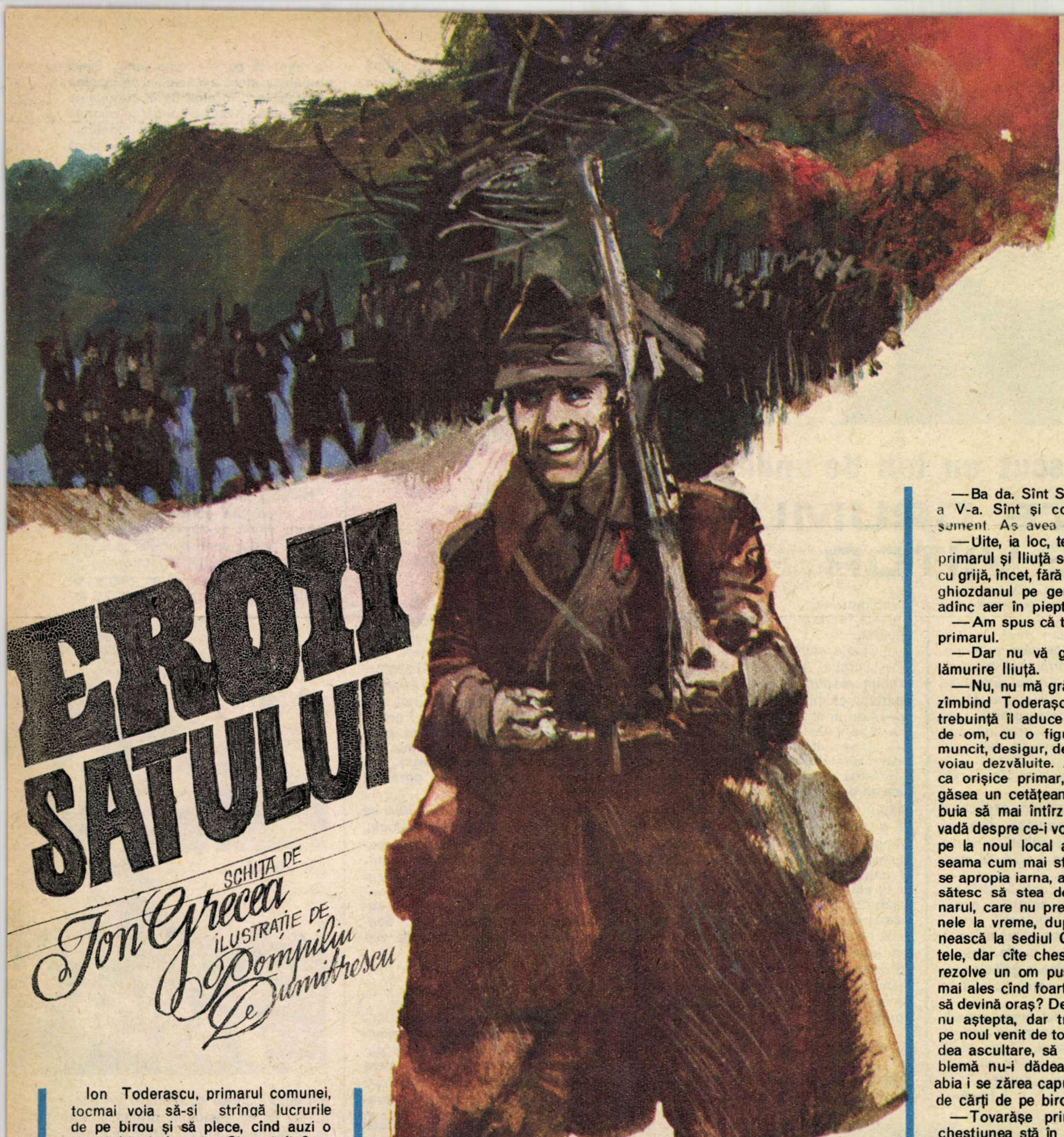

Ion Toderascu, primarul comunei, tocmai voia să-și strîngă lucrurile de pe birou și să plece, cînd auzi o scurtă bătaie în ușă. «Cine să fie? se întrebă și-și privi cu mirare ceasul de la mînă. Audiențele s-au terminat de-o jumătate de oră și i-am primit pe toți cei înscriși în registru. Să fie vorba de vreun întîrziat?».

—Intră! spuse primarul și-și puse la loc servieta pe birou, luîndu-și totodată și pălăria de pe cap. Intră, tovarășe!

«Tovarășul» se dovedi a fi un pui de om care abia putea ajunge cu fruntea la clanța ușii. Un băiețel slăbuț, cu ochi căprui, neastîmpărați, cu părul bălai, în mînă cu un ghiozdan, desigur burdușit cu cărți, iar la gît cu cravata roșie cu tricolor.

—Bună ziua! zise musafirul și rămase lîngă prag, cam stingher și nehotărît, tot plimbînd ghiozdanul dintr-o mînă într-alta. Aș putea să stau de vorbă cu dumneavoastră?

—De ce să nu poți? zise Toderașcu și, zîmbind, îi făcu semn băiețelului să se apropie. Cred că te știu. Nu ești de-al lui Pavel Stoian?

—Ba da. Sînt Stoian Ilie, din clasa a V-a. Sînt și comandant de detașament. Aș avea o problemă.

—Uite, ia loc, te ascult, îl îndemnă primarul și Iliuță se supuse. Se așeză cu grijă, încet, fără grabă, potrivindu-și ghiozdanul pe genunchi. Apoi trase adînc aer în piept și așteptă...

—Am spus că te ascult, îl îndemnă primarul.

—Dar nu vă grăbiți, așa-i? ceru lămurire Iliuță.

—Nu, nu mă grăbesc, îl asigură tot zîmbind Toderașcu, neînțelegînd ce trebuință îl aduce la el pe acest pui de om, cu o figură atît de severă, muncit, desigur, de niște gînduri ce se voiau dezvăluite. Avea atîtea pe cap ca orișice primar, dar în fața sa se găsea un cetățean al comunei și trebuia să mai întîrzie cîteva minute să vadă despre ce-i vorba. Urma să treacă pe la noul local al policlinicii, să ia seama cum mai stau lucrările întrucît se apropia iarna, apoi pe la magazinul sătesc să stea de vorbă cu gestionarul, care nu prea deschidea obloanele la vreme, după care să se întîlnească la sediul C.A.P. cu președintele, dar cîte chestiuni nu trebuie să rezolve un om pus în fruntea obștei, mai ales cînd foarte curînd satul avea să devină oraș? Deci se grăbea, timpul nu aștepta, dar trebuia să-l asigure pe noul venit de toată înțelegerea, să-i dea ascultare, să vadă ce fel de problemă nu-i dădea pace puștiului ce abia i se zărea capul de după maldărul de cărți de pe birou.

—Tovarășe primar, începu Iliuță, chestiunea stă în felul următor...

Și în timp ce Ion Toderașcu își așeza mîinile cruciș, peste piept, pregătindu-se să-l asculte, Iliuță începu să-și spună păsul, repede, aproape pe nerăsuflate, mestecînd și înghițind cuvintele, încît mai marele satului abia le putea desluși înțelesul. Anul acesta, la sărbătoarea comunei, l-a văzut pe Iacob Nedelea, unul dintre veteranii satului, cu o medalie pe piept. Desigur, decorația prețuia vitejia acestui om pe front într-una din crîncenele bătălii purtate de armata română împotriva fasciștilor. L-a invitat la școală să le vorbească pionierilor despre acele zile de foc și bătrînul a acceptat bucuros. «Dar numai pe mine mă chemați? a întrebat el la plecare. Păi, în sat mai avem viteji. Și faptele lor de arme sînt mai strălucite ca ale mele!» Și a început să înșiruie la nume încît cu greu, în clipele acelea Iliuță le-a putut ține minte. Dar din discuția cu acel erou, lui parcă i-a scăpărat în minte o idee și ideea aceasta a început a-i lumina ființa ca o flacără. Va să zică satul lor era plin de viteji, de oameni care s-au bătut pe viață și pe moarte cu cei ce ne asupriseră țara. Desigur, îi va invita pe cîțiva dintre ei pentru ca la fel ca Iacob Nedelea să le vorbească pionierilor despre istoria nu prea îndepărtată a eliberării, dar cîți din sat îi cunosc pe acești eroi? Și cîți, oare, or fi avut prilejul să-i asculte? Dar despre cei care au căzut departe, pe cîmpurile de bătaie, cine le va povesti, vreodată, ceva? Și în ziua aceea Iliuță și-a spus ideea lui colegilor. Și ideea a prins aripi, începînd să-i entuziasmeze pe copii încă înainte de a se înfiripa realizarea ei. Vor înființa în sat un fel de muzeu. Într-o odaie, în vitrine de sticlă, vor pune medaliile tuturor vitejilor din comună. Și fotografiile lor. Care le au. Iar alături de fotografii, și medalii, mici istorioare scrise de elevi după cele povestite de către eroi că au săvîrșit pe fronturile de luptă. Să se știe cînd și în ce împrejurare a fost decorat cutare și cutare din comuna lor. Vor pune și hărți. Iar dacă se va putea, și unele obiecte de-ale veteranilor. Într-un cuvînt, un fel de muzeu care să vorbească limpede despre ce au fost în stare sătenii de la noi în vremuri nu prea de mult trecute. Altfel medaliile și fotografiile, chiar și istorioarele vor zace prin unghere necunoscute și nu va putea dobîndi nimeni cunoștință despre acești oameni ce pot fi numiți mîndria satului»...

— Frumos, foarte frumos! spuse primarul, după ce Iliuță se opri pentru o clipă din înflăcărata-i pledoarie pentru a-și trage răsuflarea. V-ați gîndit la un lucru demn de toată lauda și vă felicit. Desigur, este interesant să avem un mic muzeu al satului și uite că noi, cei vîrstnici, încă nu ne-am gîndit pînă acum la treaba asta. Dar spune, Iliuță, eu ce să fac? Cu ce vă pot fi de folos?

— Să ne dați o odaie, tovarășe primar, zise Iliuță ridicîndu-se în picioare, considerînd el că numai așa poate fi mai convingător. În localul căminului cultural. Sau în casa de unde se va muta policlinica. Sau oriunde... Numai să ne faceți repartiție, știți, cu forme-n regulă... Pe numele nostru, al pionierilor... Și vom scrie sus, la intrare în muzeu, «Medaliile vitejiei». Să-i cunoaștem, așa cum ne-ați spus la începerea anului școlar, pe cei ce-au scris cu sîngele lor istoria de azi a țării. Ne dați?

— Mai încape îndoială? spuse primarul și, ridicîndu-se și ocolind biroul, îi întinse mîna lui Iliuță. Mai ales că una dintre acele medalii vă voi da-o eu. Si cu plăcere vă voi spune și împrejurarea în care am primit-o...

— Vă mulțumesc, tovarășe primar, vorbi încărcat de emoție Iliuță. In numele tuturor colegilor din detașament vă mulțumesc.

După două luni de zile la căminul cultural s-a deschis muzeul. După cuvîntarea inaugurală a primarului și după ce întreaga asistență a cîntat «Eroi au fost, eroi sînt încă», toți cei ce se aflau acolo și-au îndreptat privirile către un singur loc. Acolo unde se afla Iliuță, ținut de după umeri de către Iacob Nedelea cu singura-i mînă ce-i mai rămăsese după bătălia de pe Mureș.

— Mda, își spunea în gînd primarul, cu ochii către bătrîn și nepotul său. Satul nostru își are eroii lui. Și-i va mai avea de va fi nevoie...

PATRU MINIATURI

de
LUCIA OLTEANU

TOAMNĂ

Bunicul a ațipit.
Am deschis fereastra larg și am șoptit: «Să fie liniște!»
Auzind, copacii, sunătorii, încărcați cu vrăbii, s-au retras în vîrful picioarelor.
Numai o pasăre mică, neînțelegînd nimic, a strigat: «Cirip!»
Și din cauza ei, frunzele pomilor s-au făcut roșii, roșii de rușine.

MUNȚI PESTE NOAPTE

Dimineața, furnicile se sperie de mugurii noi. Și au dreptate. Coșcogea munți colorați să răsară peste noapte?

NOROCUL NOSTRU

Ai observat și tu, Dorli, că dimineața lumina ne adună pe toți — și case, și oameni — într-un singur buchet mare?
E drept că pe deasupra ne mai înfașă laolaltă mirosul de tei sau firele de ploaie.
Dar noaptea, cînd dispare lumina, ce ne facem? Ne-am putea risipi!
Norocul nostru că ne ține strîns împreună dorul de a ne revedea.

MUNTELE

Mi-a fost dor de munte și l-am strigat.
Curios să mă vadă, și-a ridicat capul.
Purta o coroană de veveriță.

**Ilustrații
de
OFELIA DUMITRESCU**

VITRINA LITERARĂ

RADU BOUREANU:

FRUMOSUL PRINCIPE CERCEL

În centrul acestui roman, scris cu căldură, fantezie și nerv artistic, bizuit pe o bună cunoaștere a epocii, stă figura fascinantă a lui Petru Cercel, domn al Țării Românești (1583—1585), om dintre cei de seamă, dotat cu alese calități fizice și morale.

Biografia eroului este prezentată atent, cu finețe, urmînd cronologic șirul unor evenimente dramatice din acel agitat secol al XVI-lea. Astfel, foarte tînărul Petru poate fi întîlnit la Istanbul, împreună cu fratele său Pătrașcu, ostatic la Academia Patriarhiei ortodoxe, la seminarul din insula Halki, exilat în Rhodos, călător la Cracovia și Genova, apoi revenit în patrie și din nou în pribegie. Sînt drumuri și popasuri în care eroul are prilejul să studieze muzica și artele, limbile clasice, să-i cunoască pe oameni, să se inițieze în știință și-n tainele diplomației. Erudiția cu care scriitorul Radu Boureanu reconstituie medii, locuri și tablouri din istoria secolului al XVI-lea este demnă de laudă. Cartea respiră o mireasmă de hronic, aducînd în lumina ei tragică o undă de poezie adevărată. În conturarea portretului eroului — autorul romanului, el însuși pictor și poet prin vocație, are meritul de a fi realizat prin Petru Cercel o figură renascentistă. Iată-l pe eroul nostru recitînd din Ariosto și Villon, pozînd lui Veronesse, scriind el însuși stihuri memorabile, întreținînd dialoguri vii, scăpărătoare, pe măsura inteligenței sale singulare. La Tîrgoviște, în cetatea de scaun, în acea repede și tragică ședere, Petru Cercel este preocupat de aceleași nobile și adînci intenții umaniste: dorința de a reconstitui cetatea, de a cultiva artele și științele, de a trimite pe fiii locului la învățătură. Mazilit, eroul va lua din nou drumul pribegiei, chinuit de dorul pentru patria sa. Un destin individual bine creionat în conflict cu o epocă plină de adversități și cruzimi, iată în ce constă reușita deplină a acestei cărți. Din romanul lui Radu Boureanu, cei mai tineri cititori vor avea prilejul să învețe o dată în plus lecția unei frumuseți morale incontestabile: aceea oferită de Petru Cercel, principe al Valahiei.

GEORGE CHIRILĂ

TEHNICA LA TIMPUL VIITOR

SOARELE E PUS LA TREABĂ

Planeta noastră este astăzi un șantier al înnoirilor sociale și politice, dar și un spațiu al inovării tehnico-științifice și tehnologice neobosite. Gîndind la viitor, oamenii caută să învețe din experiența trecutului pentru a gospodări mai bine zestrea naturală a Terrei în folosul umanității. Sintetizarea de materiale noi, folosirea judicioasă a materiilor prime, a combustibililor, punerea în valoare a surselor energetice încă neproductive se înscriu și ele în caietul de sarcini al științei contemporane. Anul 2000 va fi rodul a tot ce a creat omenirea mai înaintat de-a lungul civilizației.

Marele salt spre mileniul al treilea va cuprinde și aportul minții, al muncii și creației voastre, dragi cutezători. Și nu este exclus ca, atunci cînd veți fi în deplinătatea forțelor voastre productive, să dați viață, într-o formă nouă, ideilor și proiectelor care, astăzi, se înscriu în generosul **raliu al ideilor** *pe care vi-l propune concursul nostru «Atelier 2000».*

Dar mințile agere ale inventatorilor și inovatorilor nu așteaptă anul 2000 ca să experimenteze aplicarea acelor soluții noi care sînt mai aproape de elaborarea lor finală. Pe această linie se înscriu informațiile privind cea mai nouă tehnică de folosire a energiei Soarelui pe care vi le oferă textul de mai jos.

Casa alimentată cu energie solară *a viitorului, propusă ca temă de meditație și creație în tematica orientativă a concursului* **«Atelier 2000»,** *își are de pe acum corespondentul în viață, primă treaptă spre proiectul cutezător, însă profund realist al lumii pe care voi înșivă o veți construi.*

*

Cercetările în domeniul energetic ocupă un loc de frunte în preocupările specialiștilor noștri. Numeroase colective de cercetători, cu sprijinul Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie (CNȘT), și-au înscris pe agendele de lucru un obiectiv pe cît de pasionant pe atît de util: descoperirea și folosirea unor noi surse de energie. Un loc important în această direcție revine cercetării energiei solare. De altfel, captarea energiei solare și utilizarea ei sub formă de energie termică reprezintă o preocupare mai veche a specialiștilor români.

O parte dintre cei care și-au petrecut concediul în vara acestui an în stațiunea Saturn au și beneficiat de generozitatea energiei pe care astrul zilei o trimite pe Terra. Cum? Trei dintre hotelurile stațiunii amintite au fost alimentate cu apă caldă de la o centrală termosolară. Dar nu numai pe litoral Soarele a fost pus la treabă. La Întreprinderea ceramică din Jimbolia, aerul cald produs de o stație pilot este utilizat pentru uscarea a 100 000 de piese ceramice. Pentru încălzirea în fiecare oră a celor 5 000 de metri cubi de aer necesari procesului de uscare ar fi fost consumate cantități deloc neglijabile de combustibil. Or, în locul acestuia s-a apelat la una dintre acele forme de energie care în viitor va fi utilizată din plin — cea solară.

Pentru a ne da mai bine seama de valoarea deosebită pe care o au asemenea realizări, să apelăm la un exemplu. Captatoarele solare plane realizate la Institutul național pentru creație științifică și tehnică (INCREST) și la Institutul de cercetări în construcții (INCERC) produc, pe o suprafață de circa 10 mp, într-un an, tot atîta energie cît 1 000 kg de combustibil. Cu asemenea colectoare au fost dotate

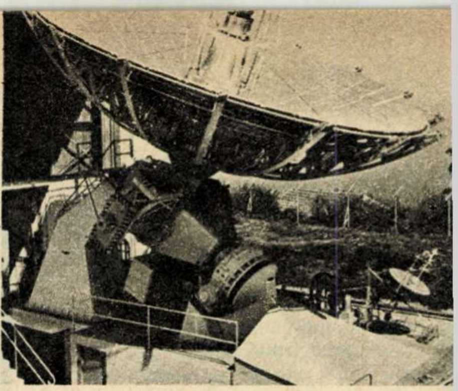

Un comandament al contemporaneității: depistarea căilor celor mai eficace de exploatare a energiei solare. În imaginea de față — o centrală solară bazată pe transformarea în electricitate în primul rînd a radiației ultraviolete. Centrala funcționează în apropierea orașului Alger.

două case solare — primele din țara noastră — construite la Cîmpina. Desigur, la realizarea lor și-au adus contribuția constructori, arhitecți, electrotehnicieni, specialiști din multe alte domenii de activitate. Edificiile de acest fel necesită o anumită orientare față de Soare, iar instalațiile pentru apă caldă și termoficare, la rîndul lor, sînt adaptate la sursa de energie utilizată.

Și specialiștii Institutului central de cercetare, proiectare și directivare în construcții sînt preocupați de reducerea consumului de energie clasică la unele din viitoarele construcții civile și industriale. Ei au realizat o serie de tehnologii și materiale noi menite să fo-

---

de **VASILE NICOROVICI**

ROMAN FOILETON

Eu, cu glasul pierit, am ridicat din umeri. «De ce? reluă Mircea Staicovici, continuînd: Fiindcă oamenii viitorului, la care te-ai referit, vor folosi limbajul matematic, pentru a comunica între ei. Așa cum noi, de pildă, folosim pe lîngă limbajul obișnuit, cîntecul și în genere muzica. Ești un promotor, Aurică! Auzi, ești un promotor și te felicit!» Mircea Staicovici îmi prinse mîna mea într-a lui, scuturînd-o cu putere, apoi ocoli iar un copac și o bancă, de parcă ar fi descris un șapte și un cinci.

«Staicovici ăsta, m-am gîndit eu în sinea mea, nu umblă ca toți oamenii, ci scrie cu pașii lui cifre și corpuri geometrice». Dar vocea stridentă, de alături, mă aduse imediat la realitate: «Nu te supăra, Aurică dragă, dar eu trebuie să-ți fac totuși și o critică. Fiindcă n-ai introdus în eseul tău, din loc în loc, și niște formule reologice. Tocmai ca cititorii să se obișnuiască de pe acum cu limbajul matematic. Fiindcă, peste treizeci-patruzeci de ani, acest limbaj vă fi utilizat în mod frecvent. Și o frumoasă formulă matematică va produce aceeași plăcere estetică precum un vers bun! Ori nu crezi?» «Ba, da», am afirmat eu, ca să nu-l dezamăgesc pe amabilul meu interlocutor.

De astă dată mergeam, îndreptîndu-ne spre ieșire, pe o alee perfect dreaptă, ca și cum Mircea Staicovici ar fi vrut, în acest fel, să sublinieze concluziile discuției noastre: «Cred că ai înțeles, Aurică, de ce te-am chemat la întîlnire. Îți ofer colaborarea mea, ca specialist! Ori de cîte ori scrii ceva fantastico-științific, eu mă oblig să-ți ofer formulele matematice de care ai nevoie. Notează-ți, te rog, numărul meu de telefon». Am scos carnetul și creionul și am notat numărul respectiv. «În regulă! Mi-a părut bine că te-am văzut. Încă o dată, felicitări! Și nu uita, plimbarea prin aer!» mi-a strigat, îndepărtîndu-se grăbit, în semicerc, uluitorul meu interlocutor, Mircea Staicovici.

Dar ceea ce m-a uimit atunci, mai mult chiar decît convorbirea însăși, a fost faptul că, după cîteva ceasuri, seara, cînd m-am întins în pat ca să dorm, am constatat, cu surpriză, că gîndurile mi se învălmășesc în cap, cu atîta iuțeală, încît n-am putut să adorm decît după ce am numărat în gînd cîteva turme de oi albe, potrivit metodei de provocat somnul, recomandată tuturor de unchiul meu, Eustațiu Blendea. Timp de cîteva zile, după aceea, m-a bătut gîndul să mă fac reolog. Dar nimeni nu știa să mă lămurească ce-i aia. «Reolog , s-a strîmbat Fane. De unde ai

scos-o?» «De la Mircea Staicovici!» «Aiuritul ăla?! Și-a bătut joc de tine!» Dar cînd i-am pus în față «Micul dicționar enciclopedic», în care scria că reologia este «disciplina fizico-tehnică, al cărei obiect de studiu îl constituie curgerea lentă și deformarea în timp a corpurilor solide», Fane m-a repezit furios: «Vezi-ți de compunerile tale, și lasă-mă în pace!» Cu trecerea zilelor, însă, un alt gînd nu-mi dădea pace, căci nu înțelegeam, în ruptul capului, cum o să vorbească oamenii viitorului în limbaj matematic. Cum? Or să vorbească în cifre? Așa cum se plimbă Mircea Staicovici prin parc?

De aceea, la ora de dirigenție, m-am ridicat din bancă și am pus întrebările de mai sus (minus referirea la mersul lui Mircea Staicovici). Diriginta noastră ne obișnuise ca atunci cînd aveam «probleme sau nedumeriri» să le înfățișăm în fața clasei. Întrebarea mea a plăcut, fiindcă diriginta era profesoară de matematică. — «Ați auzit, dragii mei? întrebă cu glas cîntat, întorcînd ochii ei negri și strălucitori către clasă. Ei, ce părere aveți? De pe acum sînt domenii de activitate în care folosim limbajul matematic în mod frecvent. Chiar și voi o faceți la unele obiecte. Cine ar putea să dea un exemplu?»

Spre surprinderea mea, a ridicat mîna Laura Ciohodaru, de parcă ar fi avut răspunsul dinainte pregătit: «N-o să mă refer la matematică, fiindcă aici fără limbaj matematic nu ne-am putea descurca. Dar la fizică și chimie... După ce am făcut

o experiență, la electricitate, ori o combinație de substanțe într-o eprubetă, scriem formulele respective»... Dar nici n-a apucat ea să rostească aceste cuvinte, că se ivi în aer o mînă, și imediat se ridică în picioare, cine? Cezar Dorobanțu! «Nu sînt de acord, a spus el nervos, cu colega Laura Cohodaru, cam prea grăbită în afirmații, fiindcă sînt discipline, ca istoria și biologia, în care acest limbaj, deocamdată...» «În biologie, știința care mă interesează, e de prevăzut să se introducă formule matematice», spuse Laura, «Cînd asta?» stărui Cezar, neobișnuit de insistent pentru firea lui calmă. «În viitor, cînd biologia o să progreseze! nu se dădu bătută Laura. «Și istoria? stărui Cezar Dorobanțu, care rămăsese de asemenea neclintit în picioare, în timp ce Laura, foarte necăjită, se așeză jos. Nu se putea să nu-i vin în ajutor. «Istorie înseamnă azi și dezvoltare în viitor. Ori această dezvoltare, la noi, se calculează cu precizie, potrivit unor planuri!» «Bine, dragii mei, a zîmbit diriginta. Răspunsul lui Aurelian Ionescu, ne permite cred, să întrerupem, deocamdată aici, discuția noastră. Dar asta nu ne împiedică s-o reluăm ori de cîte ori vom avea prilejul.»

În recreația aceea, am rămas în clasă, singur cuc, deși o zi însorită și strălucitoare mă ademenea afară. Mă străduiam să-mi închipui, ce-ar fi fost, dacă, în locul meu, la acea oră de dirigenție, ar fi participat Mircea Staicovici?

losească energia solară pentru încălzirea clădirilor și prepararea apei calde menajere și tehnologice. Se va ajunge astfel la reducerea consumului de energie obținută din combustibilii clasici — cărbunii, păcura și gazele naturale — în scopul valorificării superioare a acestora ca materie primă în industria petrochimică.

Specialiștii sînt preocupați și de conversia energiei solare în energie electrică. Astfel, este în curs de montare o centrală solară cu o putere de 30 kW, ceea ce reprezintă energia necesară arderii a 300 de becuri de cîte 100 W fiecare. S-ar putea crede că realizarea nu este impresionantă. Dar dacă ne gîndim la faptul că acesta e numai începutul, că sursa de energie utilizată este practic inepuizabilă și, totodată, complet gratuită, avem imaginea unei izbînzi a gîndirii și creativității omenești.

Să alăturăm realizărilor de mai sus și pe cea care poartă amprenta pasiunii și cutezanței pionierești. Este vorba de stația solară realizată de purtătorii cravatei roșii cu tricolor de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Brașov, despre care s-a scris pe larg în revista noastră. Sigur, ea nu atinge performanțele celor realizate în institutele de specialitate. Dar succesul obținut de pionierii brașoveni atestă, odată în plus, preocuparea tehnicienilor aflați la vîrsta învățăturii de a contribui, pe măsura posibilităților lor, la rezolvarea unor probleme dintre cele mai importante care preocupă societatea noastră.

CONCURSUL „ATELIER 2000"

TEMATICĂ ORIENTATIVĂ

- — *Cum va arăta școala mea în anul 2000*
- — *Orașul în care voi locui*
- — *Un laborator al viitorului*
- — *Casă alimentată cu energie solară*
- — *Arhitectura și electronica își dau mîna în Casa pionierilor și șoimilor patriei*
- — *Atelierul școlar și tehnica modernă*
- — *Străzile suprapuse ale orașului meu*
- — *Cel mai frumos cartier al orașului*
- — *Tabără pionierească la țărmul mării*
- — *Complex montan pentru petrecerea vacanței*
- — *Stadionul marilor performanțe*
- — *Parcul de odihnă și distracții*
- — *Agricultura anului 2000*
- — *Sahara — un ogor al marilor recolte*
- — *Robotul casnic*
- — *Șantierul naval unde voi lucra*
- — *Aeroportul avioanelor supersonice*
- — *Cosmodromul de unde voi începe excursia spre Lună*
- — *Călătorind cu nava cosmică «Fantezia»*
- — *Videotelefonul prezent în fiecare casă*
- — *Trenul marilor viteze*
- — *Automobilul electric*
- — *Automobilul zburător*
- — *Centralele electrice eoliene*
- — *Apa mării — sursă de alimentare cu apă potabilă*
- — *Rîuri fără ape poluate*
- — *Eu în anul 2000*
- — *Familia mea, mîine*
- — *Colaboratorii mei automați*
- — *Uzina submarină*
- — *Plantații oceanice*
- — *Ziua de lucru a unui școlar în anul 2000*
- — *Duminica în Parcul de distracții electronic*
- — *Excursie la București în mileniul al III-lea*
- — *Ocolul lumii în secolul viitor*
- — *Călătorie spre centrul Pămîntului*
- — *Orașele plutitoare*
- — *Orașele-grădină*
- — *Voiaj de plăcere în Lună*
- — *Spectacolele viitorului*
- — *Terra văzută din spațiu*
- — *Intrajutorare în cosmos*
- — *Copiii lumii doresc pacea*
- — *Bucuriile anului 2000*

Participanții își pot alege spre realizare machete și teme din orice domeniu de activitate.

EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII"

TROFEELE CELEI DE A IX-A EDIȚII

Primim, din întreaga țară, vești îmbucurătoare, prin care sîntem informați despre intensa activitate desfășurată în vederea apropiatei deschideri a expozițiilor județene ale primei etape, 1978, a Expedițiilor «Cutezătorii», expoziții despre care vă vom informa pe larg în numerele următoare ale revistei noastre.

Pe fondul acestor vești vă prezentăm cîteva lucrări plastice inspirate din ideile generoase ale acestei mari acțiuni pionierești și destinate a-i da o strălucire și mai mare: este vorba despre tradiționalele trofee care în momentul de față au și luat drumul spre voi, acordîndu-se celor mai destoinici expediționari care au participat la cea de-a IX-a ediție a concursului nostru.

Priviți-le cu atenție și veți descoperi, întruchipate în profilurile lor, nu numai obiectivele permanente pe care le urmărește această originală acțiune a voastră, ci și un îndemn spre înălțimile luminoase și curate pe care voi le puteți atinge prin perseverență și îndrăzneală, prin prietenie și solidaritate. Autorii lor, pe care-i vedeți în fotografiile de mai jos, sînt doi profesori, conducători de activități la Casa Centrală a pionierilor și șoimilor patriei din București: **ȘTEFAN NICULESCU** și **DUMITRU CONSTANTIN.** Primul, specialist în mecanică fină, cel de-al doilea, în ceramică, și-au reunit priceperea și talentul și, după o muncă de cîteva luni de zile, au reușit, iată, să ofere expediționarilor poate cele mai frumoase și expresive trofee din biografia de zece ani a Expedițiilor «Cutezătorii». Secretul acestei reușite constă, după cum ne-au mărturisit ei, în faptul că au fost profund impresionați și pe deplin cîștigați atît de obiectivele și modul de desfășurare a Expedițiilor «Cutezătorii», cît, mai ales, de performanțele deosebite obținute de către participanții la ele.

Nou: trofeele celei de a X-a ediții

Vă prezentăm trofeele din imagine și din alt motiv. În curînd, în cadrul expozițiilor de care vă vorbeam mai sus, juriile județene vor desemna cele mai reușite expediții din cadrul etapei județene a celei de a X-a ediții a concursului nostru. Întrucît în această etapă, revista nu acordă trofee (acestea urmînd să fie decernate, după cum știți, din doi în doi ani), **vă sugerăm ca, inspirîndu-vă după modelele de față, să confecționați voi înșivă, la nivelul fiecărui județ, cu posibilități proprii (în cadrul atelierelor școlare, de pildă), tradiționalele trofee care să fie decernate echipajelor cu cele mai reușite expediții.** Cei doi profesori — specialiști vă recomandă să folosiți ca material de bază lemnul, care poate fi acoperit cu diverse vopsele. Alte posibilități: metaloplastia, ceramica. Știind cît sînteți de îndemînatici și pricepuți, sîntem convinși că veți reuși.

C. DIACONU

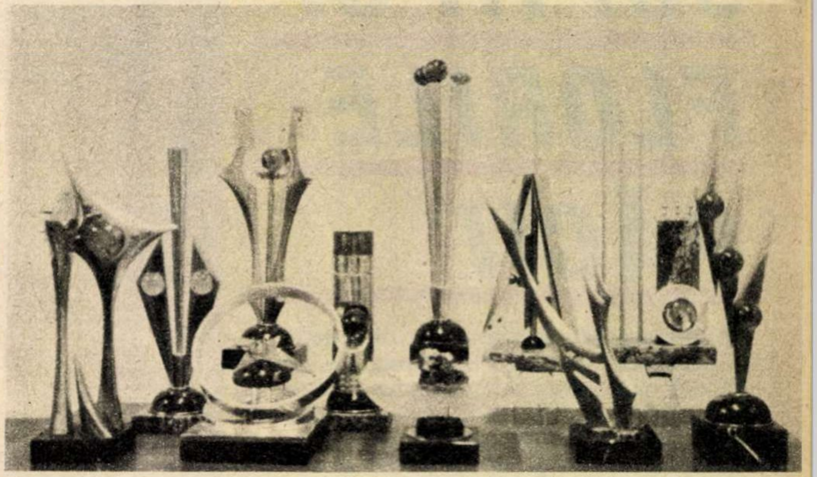

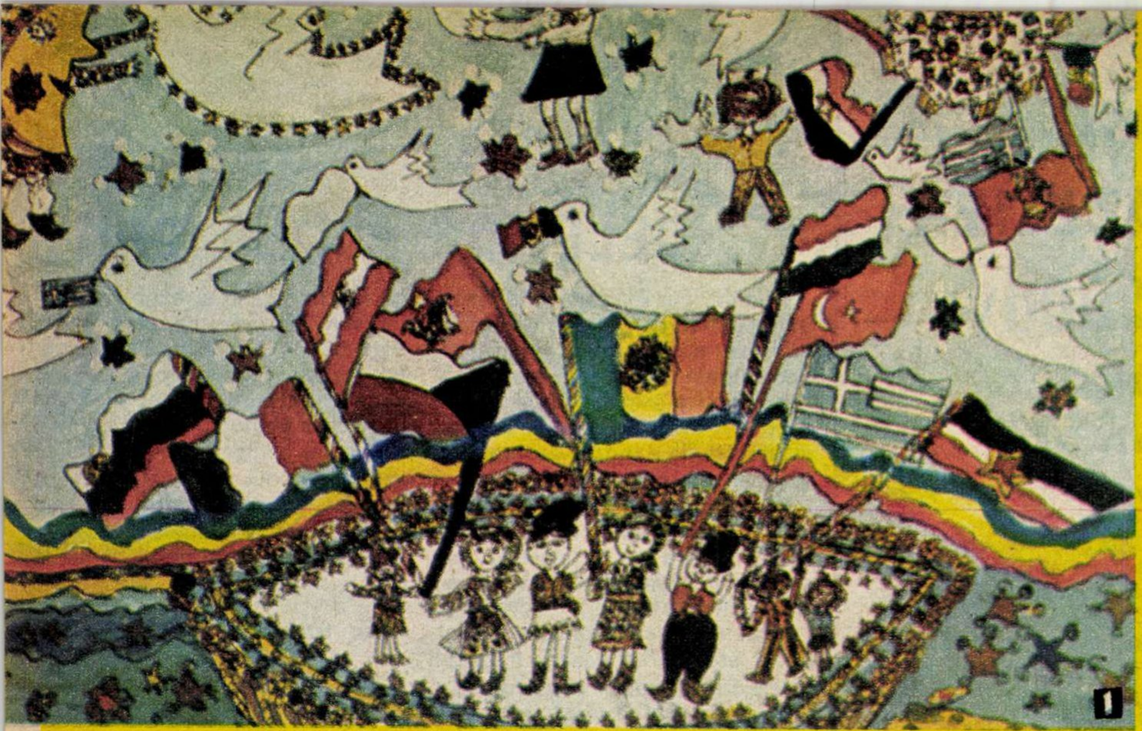

1

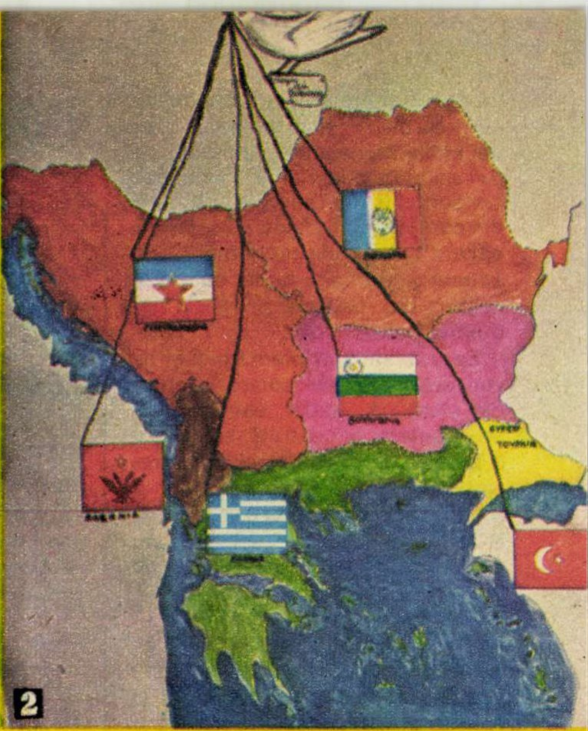

2

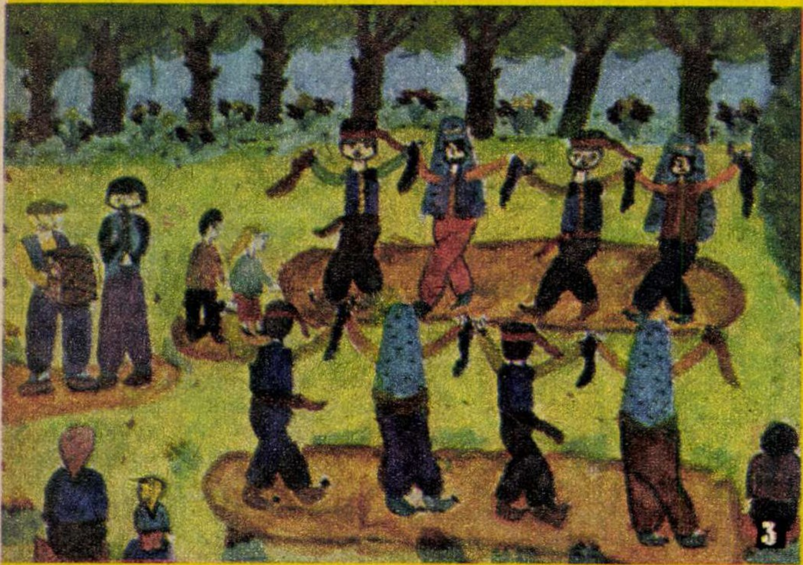

3

GALERIILE DE ARTĂ „CUTEZĂTORII“

COPIII ȘI FLORILE PĂCII

Vizitînd expoziția de desene **«Un viitor de pace în Balcani»**, *deschisă la Muzeul de istorie al R.S.R. sub auspiciile Consiliului Național al Organizației Pionierilor și Comitetului Național Român pentru UNICEF, asistăm de fapt la un original schimb de gînduri și simțiri al copiilor din această zonă a Europei. Folosind culoarea și fantezia plină de prospețime atît de specifică vîrstei, tinerii desenatori ne transmit impresii, preocupări și aspirații din care răzbate dorința de a trăi și munci într-un climat de pace și înțelegere între popoare. În desenele copiilor,* **pacea** *atît de scumpă și necesară tuturor capătă cele mai diferite chipuri. Ne sînt înfățișate numeroase aspecte din viața cotidiană, un bogat univers de preocupări ale părinților și fraților mai mari, ale copiilor înșiși.*

Desene de:
1. **LUCIA SCRIPNICIUC (România),**
2. **MARIA PATSIS (Grecia),**
3. **EFSUN KARABUDAC (Turcia).**
4. **JAKLINA ILIEVSKA (Iugoslavia).**

Aflăm astfel că în orașul Bilianei Țikovska (R.S.F. Iugoslavia), scăldat în lumina unei dimineți de vară, oamenii se îndreaptă voioși către locurile lor de muncă. Mariana Zegarac și colega ei Blagița Malinovska prezintă momente din viața și preocupările tinerilor din localitatea lor (Scopje): plantarea pădurilor și construcția magistralelor de mîine ale țării lor. Sugestiv, copiii ne amintesc permanent că nimic nu poate fi mai scump ca pacea. Cum altfel, decît într-un climat de pace ar putea înflori nestingherit uriașul covor de flori asupra cărora o femeie de la țară se apleacă cu atîta grijă? (desenul Anei Toicova) sau cum altfel s-ar putea desfășura în veselie o zi de sărbătoare? (desenul Jaklinei Ilievska).

Culesul măslinelor (Olzem Sengura), prezentarea unor frumuseți ale orașului natal (Aișe Baisal), ca și cea a pitoreștilor costume populare (Efsun Karabudac) — iată doar cîteva dintre aspectele asupra cărora se apleacă copiii-pictori din Turcia, și pe care ni le sugerează prin lucrările lor.

4

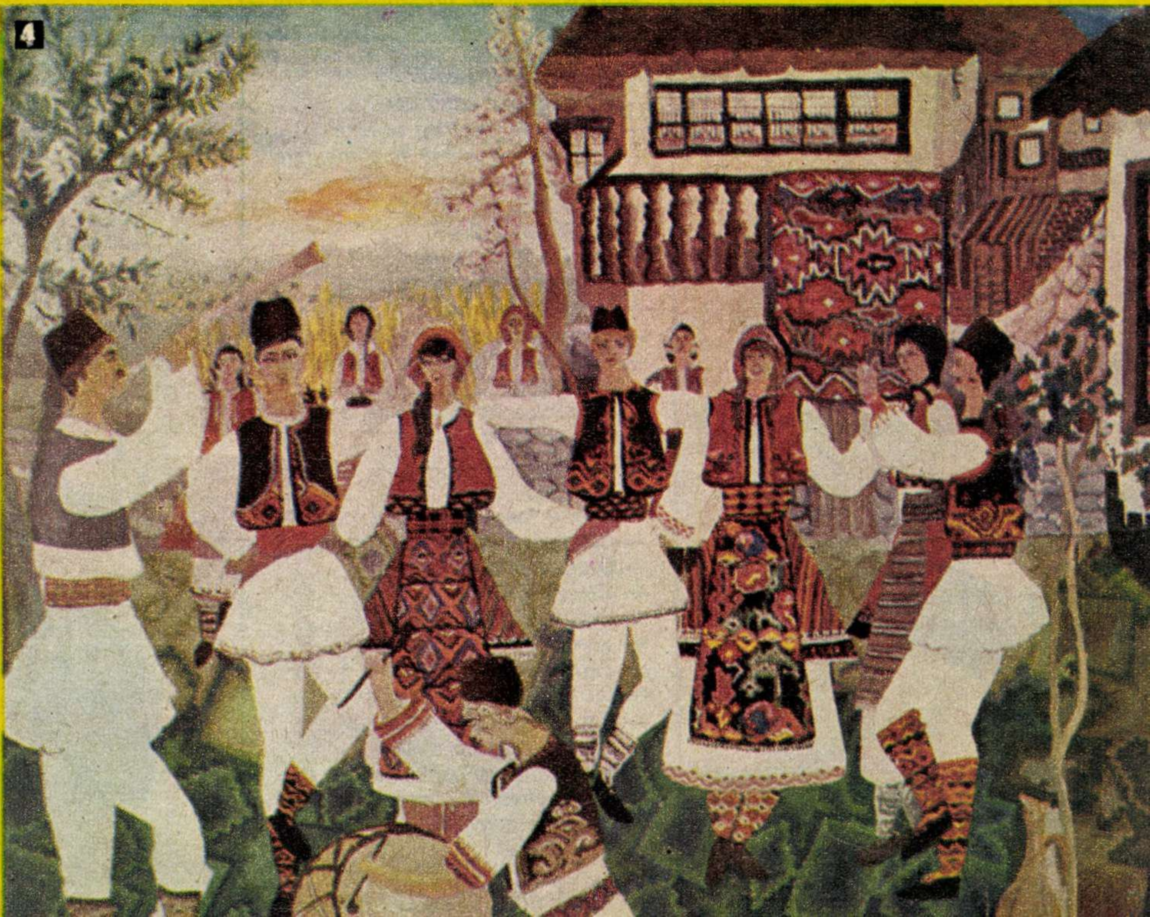

De pe țărmurile însorite ale Greciei copiii ne trimit mesajul lor de pace prin simbolica ramură de măslin, arbore specific țării lor. Prin desenul său Maria Patsis, fetiță din Atena, dorește ca de aici, din Balcani, porumbelul alb să ducă în toată lumea gîndurile de pace ale oamenilor.

Ca întotdeauna, pionierii din România ne oferă plăcerea de a retrăi prin desenele lor frumoase și pline de poezie momente ale copilăriei. În desenul Cristinei Paraschiv din Buftea, tradiționala ospitalitate românească ia chipul unei fete în frumos port popular, care își îmbie oaspeții cu pîinea mănosului Bărăgan și sarea Carpaților. Cu Florin Voica și Daniel Drăgănoiu, cu Corina Tuță asistăm apoi la munca harnică a constructorilor unui nou cartier, la înălțarea unor uzine și fabrici, contemplăm frumusețea pădurilor și cîmpiilor noastre, cîntăm și dansăm cu copiii, însoțindu-i la o defilare în care cuvintele «Noi vrem pace» sînt scrise pe baloane colorate de Anda Vieru...

În desenul Danielei Părăuan din Arad, copiii sînt raze luminoase de soare, iar în cel al Luciei Scripniciuc din comuna Satu Mare, județul Suceava, la sărbătoarea păcii participă întreaga natură. Sînt imagini-simbol care ne vorbesc despre faptul că viitorul omenirii este copilul, iar datoria tuturor generațiilor de astăzi este de a apăra pacea, munca și aspirațiile tuturor popoarelor.

ECATERINA ROȘCA

DE «ZIUA NAȚIUNILOR UNITE»

În cadrul manifestărilor desfășurate cu prilejul Zilei Națiunilor Unite, la Casa pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 8 al Capitalei a avut loc o întîlnire cu A.S. Dajani, directorul Centrului de informare al O.N.U. la București. Cu această ocazie oaspetelui i-au fost prezentate numeroase aspecte ale activităților pe care pionierii sectorului 8 le desfășoară în cadrul Casei pionierilor și șoimilor patriei.

În cadrul întîlnirii, pionierii prezenți l-au invitat pe oaspete să le vorbească despre viața copiilor din alte țări ale lumii, precum și despre semnificația Anului Internațional al Copilului — 1979. Pionierii au prezentat, în încheiere, un frumos program artistic din care au făcut parte și cîntece din repertoriul internațional.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Ori de cîte ori ni s-a oferit prilejul, am găzduit cu justificată bucurie în paginile revistei noastre chipul atît de cunoscut și de îndrăgit al Nadiei Comăneci, al Emiliei Eberle, al celorlalte colege ale lor. O facem și de data aceasta cînd, după cele mai grele campionate mondiale de gimnastică, fetele noastre s-au întors de la Strasbourg cu titlul de vice campioane mondiale și cu o frumoasă recoltă — 6 medalii, dintre care una de aur, 2 de argint și 3 de bronz, la care se adaugă încă una de bronz cucerită la inele de Dan Grecu.

Bucurîndu-se încă o dată pentru succesul tinerelor noastre gimnaste și cu speranța că în viitor ele ne vor aduce altele și mai mari, cutezătorii le spun din toată inima, odată cu pioniera din fotografie:

Bun venit!

Stop risipei!

ECONOMI ȘI BUNI GOSPODARI

Știm cu toții că omul se naște cu unele însușiri, cu trăsături dictate de mecanismele genetice care stau la baza vieții. Dar tot la fel de cunoscut este faptul că, spre deosebire de alte trăsături, omul nu dobîndește pur și simplu, la naștere, «spiritul de economie». El se învață, trebuie deprins de copil, de tînăr, cît mai devreme. Numai în acest fel omul, indiferent de drumul profesional pe care și-l alege, izbutește să realizeze ceva. Chibzuirea propriului timp și, implicit, a timpului celorlalți, grija față de bunurile pe care le ai în folosință, atenția față de tot ceea ce trebuie consumat fără risipă sînt deprinderi ce se conturează încă din anii copilăriei. Iată de ce este necesar ca fiecare pionier să-și aducă contribuția la efortul întregului popor de a spune un NU hotărît în fața RISIPEI.

Ce putem face? — vă veți întreba. Să luăm în discuție energia electrică. De ce ne oprim la ea? Pentru că aveți tot mai mult de învățat, iar zilele-lumină devin din ce în ce mai scurte. Aceasta presupune aprinderea becurilor din camera voastră mai devreme. Se mai întîmplă însă ca unul din voi să zică: «Ei, mă duc pînă-n bucătărie, mă întorc în cameră peste 10 minute, ce să mai sting becul». Și-l lasă aprins... deși proverbul, care-i înțelept, ca orice proverb, zice limpede că «picătură cu picătură se face balta». Ce este picătura și ce înseamnă balta în cazul nostru?

Un bec de 100 wați consumă în zece ore un kilowatloră. Economisirea timp de o oră, zilnic, a cîte unui bec de 100 W la totalul abonaților consumatori de energie electrică ar însemna într-un an o economie ce depășește 200 000 000 kWh. Presupunînd că toată această energie ar fi produsă prin arderea păcurei, știți cîtă păcură am reuși să economisim? O cantitate care ar încăpea într-un tren cu 6 426 de vagoane a cîte 10 tone fiecare!

Să mai apelăm la un exemplu. Presupunînd că lustra din camera voastră are trei becuri și că timp de 5 ore pe zi vor fi aprinse doar două becuri a cîte 100 W fiecare (deci veți folosi un bec mai puțin), veți realiza o economie anuală de 60 lei, iar termocentralele vor consuma cu 288 kg lignit mai puțin. Și aceasta pentru un singur bec, dintr-un singur apartament!

Iată, așadar, cît de valoroasă este fiecare inițiativă, cît de importantă este atitudinea pe care o puteți lua împotriva neglijenței. Căci balta risipei se alimentează din lipsa ordinei, din indisciplină, din lipsa simțului gospodăresc și a atașamentului față de propria muncă (și la urma urmei față de propria persoană). Folosirea rațională a «zestrei» energetice a țării ne privește permanent, pe toți laolaltă. Spiritul de economie trebuie să devină un reflex.

I. VOICU

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scinteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scinteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 LEU

inde
4103

1918 - 1978

E SCRIS PE TRICOLOR UNIRE!

Ştafeta cutezanţei, demnităţii şi muncii

Trei ani consecutivi, trei sărbători scumpe inimii noastre: 1977 — o sută de ani de la cucerirea independenţei de stat a României; 1978 — şase decenii de la făurirea statului naţional unitar român; 1979 — treizeci şi cinci de ani de la insurecţia naţională armată antifascistă şi antiimperialistă. Aşadar, trei momente fundamentale şi îngemănate ale istoriei României. Ce le uneşte? Le uneşte faptul că realizarea lor se datorează nemijlocit **luptei maselor populare.** Le uneşte felul cum aceste momente de răspîntie s-au constituit ca trepte ale **aceluiaşi drum ascendent** al naţiunii noastre spre desăvîrşirea milenarelor aspiraţii de independenţă, unitate, libertate naţională şi socială. Le uneşte aceea că împlinirea acestor idealuri, deplina lor înflorire **s-a realizat şi se întăreşte în anii noştri, anii construcţiei socialiste.**

Iată deci că apropiata aniversare a 60 de ani de la crearea statului naţional unitar, de la Unirea Transilvaniei cu România este încă un prilej de a ne gîndi, recunoscători, la dîrzenia şi neîntrerupta lucrare a străbunicilor, bunicilor şi părinţilor voştri de a-şi pune toată energia în slujba desăvîrşirii, pas cu pas, a năzuinţelor pentru care înaintaşii au luptat eroic din cele mai vechi timpuri.

Milioanele de ţărani, muncitori, intelectuali români şi-au impus în 1918 voinţa de unitate naţională înfrîngînd rezistenţa imperiului austro-ungar, care s-a prăbuşit în flăcările războiului mondial început de el însuşi. Pe ruinele lui, naţiuni asuprite din centrul Europei şi-au format propriile state naţionale. În aceste complexe împrejurări istorice a avut loc şi realizarea unităţii noastre naţionale — visul de veacuri al poporului român. Odată cu această victorie, s-a lărgit şi calea dezvoltării mijloacelor de producţie, ştiinţei şi culturii, ridicării nivelului general de civilizaţie al întregului nostru popor.

Lupta sa însă n-a încetat. Claselor exploatatoare precum şi monopolurilor străine, care îşi însuşeau lacome rodul muncii celor mulţi, trebuia să li se dea riposta cuvenită. Înfiinţarea Partidului Comunist Român, înţelepciunea cu care el a organizat şi a condus lupta maselor de oameni ai muncii — români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi — au făcut posibile marea izbîndă de la 23 August 1944 şi evenimentele care i-au urmat: lichidarea cu desăvîrşire a oricărei dependenţe de monopolurile străine, desfiinţarea exploatării omului de către om, trecerea în stăpînirea poporului a tuturor bogăţiilor ţării. Astfel, adevărata independenţă şi suveranitate ne-a adus-o orînduirea socialistă.

Astăzi, vedem cu ochii noştri istoria patriei în urcuşul ei atît de bogat în înfăptuiri. Conduşi de comunişti, părinţii şi fraţii voştri mai mari construiesc societatea socialistă multilateral dezvoltată, în drum spre comunism. Strînsa unitate frăţească a naţiunii noastre se înfăţişează prin entuziasmul cu care toţi locuitorii acestor meleaguri, indiferent de limba pe care o vorbesc, ridică pretutindeni în ţară magnifice edificii ale prezentului socialist, ale viitorului comunist.

Tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU arăta: «Sărbătorim evenimentul istoric, de importanţă epocală, al unirii, în condiţiile avîntului făuririi programului elaborat de Congresul al XI-lea, al succeselor remarcabile pe care le avem în toate sectoarele de activitate. Aniversăm acest eveniment cu hotărîrea fermă de a face totul ca principiile pentru care partidul nostru, forţele progresiste şi revoluţionare au luptat întotdeauna să fie realizate pe deplin, ca întregul nostru popor, toţi cetăţenii, fără deosebire de naţionalitate, să se bucure din plin de cuceririle civilizaţiei, de cuceririle socialismului, să fie participanţi cu drepturi depline, egale, la tot ceea ce se înfăptuieşte, să beneficieze de rezultatele muncii lor, să poată participa activ la conducerea tuturor sectoarelor de activitate, a întregii societăţi».

Prin munca **fiecăruia** sporeşte bunăstarea **tuturor.** Voi înşivă contribuiţi, după puterile voastre, la eforturile întregului popor — şi în primul rînd prin învăţătură, printr-o temeinică pregătire pentru muncă şi viaţă. Înaltul ritm de dezvoltare economico-socială al patriei socialiste, politica noastră externă de pace, înţelegere şi colaborare pe temeiul deplinei egalităţi între toate popoarele fac ca numele României să fie rostit cu admiraţie şi respect pretutindeni în lume, să strălucească puternic în constelaţia ţărilor de pe întreg pămîntul. Să fii cetăţean al României socialiste, să te numeri printre cei care muncesc entuziast şi creator pentru înaintarea ei impetuoasă şi suverană către cele mai înalte culmi ale progresului şi civilizaţiei — iată mîndria supremă şi sentimentul de înaltă responsabilitate cu care voi, pionierii şi şcolarii, trebuie să începeţi şi să duceţi la bun sfîrşit **munca voastră de fiecare zi,** pentru că ea este o treaptă spre viitor, iar viitorul patriei sînteţi voi!

OVIDIU ZOTTA

În anii construcţiei socialiste, asemenea aspecte sînt tot mai des întîlnite în peisajul urbanistic al patriei.

Secția pentru copii

- CLASA A V-A, O TREAPTĂ SPRE MATURITATE
  (pag. 3)
- O RACHETĂ CARE PROMITE SĂ DEVINĂ DE AUR
  (pag. 6)
- START PENTRU CUTEZĂTORI:
  (pag. 7)

ATELIER

2000

46

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

JOI, 16 NOIEMBRIE
1978,
ANUL XII (Nr. 581)

Pionierii din orașul Blaj desfășoară frumoase acțiuni pionierești sub genericul «Unire-n cuget și-n simțiri», dedicate aniversării a șase decenii de la făurirea statului național unitar român. Printre aceste acțiuni, se numără și vizita pionierilor din clasa a V-a A, Liceul «Iacob Mureșianu», la Muzeul de istorie din Blaj.

LA TELEFON... HĂRNICIA !

—Alo, «Cutezătorii»?

—Da, redacția.

—Sînt **Sanda Fleșer,** din Blaj, de la Școala generală nr. 4. Vreau să vă transmit date noi din campania agricolă la care participăm.

—Te ascultăm, Sanda.

—Pionierii școlii noastre au cules 54 000 kg mere, 80 000 kg struguri și au mai sortat și depozitat 150 000 kg cartofi. V-am trimis și două fotografii.

—Mulțumim pentru vești, Sanda! Transmite felicitări colegilor. Cu învățătura cum stați?

—Să nu vă închipuiți că sînt lipsită de modestie, însă cred că nu greșesc dacă vă spun că sîntem și aici la înălțime, adică la fel de harnici!

După cum vedeți, cele două fotografii au sosit. Prin aceste imagini vi-i prezentăm doar pe cîțiva dintre harnicii colegi ai Sandei, urmînd ca prin intermediul revistei,ei, toți, să primească un călduros BRAVO pentru hărnicie!

O prețioasă materie primă: deșeurile. La valorificarea acestora, purtătorii cravatei roșii cu tricolor contribuie cu pricepere și hărnicie. În imagine: colegii voștri de la Școala generală din Costinești, județul Constanța, care au colectat și au predat cantități însemnate de fier vechi.

◆

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

HĂRNICIE ȘI CREAȚIE

Despre comuna Gropeni din județul Brăila se vorbește aproape în toate satele și așezările din Delta Dunării. În bătaia soarelui de toamnă asfalturile străluceau puternic, în sus și în jos, aglomerate de mașini, căruțe, camioane, toate încărcate cu avuțiile acestui anotimp. Parcă niciodată pămîntul n-a rodit atît de frumos — mii și mii de tone de porumb ca aurul, adunat în piramide uriașe; mii și mii de tone de sfeclă de zahăr, legume și struguri, și cartofi, averi — stăpînite cu istețime și pricepere gospodărească de către cooperatorii din comuna Gropeni. Casele, puternic iluminate, reflectă culoarea albastră luată de la tot cerul, de la apele marelui fluviu care se pregătește să intre în Marea cea mare. Dar parcă la Gropeni se cîntă și se joacă mai mult ca oriunde; acasă, la cîmp, în școli, în căminul cultural, bărbații și femeile, bătrînii, feciorii și fetele, pionierii și șoimii patriei găsesc în clipele lor de răgaz și timp pentru frumusețe. Cineva spunea că la Gropeni cîntă și fîntînile, nu numai livezile, ogoarele sau inimile. Oamenii aceștia sînt în majoritatea lor foști oieri de odinioară, au coborît cu mioarele dinspre Vrancea sau Buzău, pe urmă turmele lor s-au tot dus în luncile adînci ale Deltei și-abia iarna se întorceau către ocoale și tîrle. Miorița a prins gustul dulce al trifoiului dintre ape, al ierbii de pe plaiurile plutitoare și nu s-a mai întors la munte. Dar, odată cu ea, au venit și baladele, au venit cîntecele și miturile frumuseții bacilor de odinioară, însuflețind apele și pădurile Deltei Dunării cu omenescul frumuseții artistice. Devenită o zonă folclorică bogată, această localitate dispune azi de un tezaur artistic inestimabil, revărsat în toată Insula Mare a Brăilei, cu jocuri și dansuri specifice foștilor pescari sau crescători de animale, cîntece, balade și basme neîntîlnite în localitățile din împrejurimi. Aceste creații au pătruns pe navele maritime și fluviale, pe șantierele de construcții, la combinatele chimice, în agricultură, la Brăila sau Chișcani, pe unde tinerii, bărbații, femeile se califică, devenind constructori ai socialismului — celebri în frumusețea și creația lor nu numai în județ sau în țară, ci departe, peste hotare, în Europa, Asia sau Africa. Închipuiți-vă că dansurile «Pandelașul», «Ca de baltă» sau «Floricica», executate de formațiile pionierești distinse cu premiul II, faza pe județ, la prima ediție a Festivalului Național «Cîntarea României», au fost aplaudate nu numai la Brăila, București, Piatra Neamț ci și la Delhi, la Belgrad, la Budapesta, la Berlin. Cînd scriu aceste rînduri, pionierii Școlii generale din Gropeni se află în cîmpuri, pe tarlale, la sortat legume, la recoltatul sfeclei de zahăr și cartofilor. De-acolo se aud cîntînd în soarele toamnei, iar glasul fluierului se ridică pînă în depărtări. Pioniera Ioana Gheorghe din clasa a VII-a ne vorbește despre cele 24 de perechi de dansatori, despre soliștii de muzică populară și folk, despre interpreți de poezie folclorică, patriotică și revoluționară. Avem aici 250 de pionieri artiști și pot fi văzuți, în pauzele muncii, dansînd sau cîntînd, recitînd chiar acolo, în cîmpuri, în inima naturii. Ioana Gheorghe știe să sape sfecla și cartofii, dar este și vioara numărul unu la dans, la cîntece și la interpretarea artistică a poemelor lui Mihai Eminescu, Arghezi sau Mihai Beniuc. **«Îmi vine să cred că am început să joc chiar de cînd am făcut întîii pași pe pămîntul nostru și-am învățat cîntecul chiar de la primul cuvînt»,** ne spune Ioana. Dar ca ea sînt sute și sute de pionieri și șoimi ai patriei aici, în comuna Gropeni, aici unde și fîntînile cîntă. Printre bunici și părinți, printre roade și unelte, harnici și inimoși, legitimîndu-se cu carnetele în care au și început să apară note de 9 și 10, pionierii de la Școala generală din Gropeni sînt hotărîți să ia la ediția a II-a a Festivalului Național «Cîntarea României» chiar premiul I pe județ. Și nu numai acolo. Să le dorim succes deplin!

ION CRÎNGULEANU

CLASA A V-A

O TREAPTĂ SPRE MATURITATE

...Erau mai bine de două luni pînă la 15 septembrie. Costel Mihai din Călărași se afla în vacanță la bunici. Găsise un băț de soc și se căznea să-i scoată măduva fără să spargă lemnul. Se gîndea la «doape», la faptul dacă «pistonul» cu mîner o să iasă bine rotunjit, se gîndea la foarte multe lucruri și în nici un caz la ce avea să-i zică imediat mamaia: «Mai lasă pușcoacele și pune mîna pe carte, că acu' ești într-a V-a».

Dar mamaia se gîndise.

Și nu doar mamaia, ci foarte mulți din jurul său care îl priveau, acum, cînd urma să treacă într-a V-a, într-un fel aparte: amestec de mîndrie și preocupare, de bucurie, emoție, speranță.

NU E GREU SĂ TRECI ÎNTR-A V-A,CI SĂ ÎNȚELEGI CĂ AI CRESCUT.

Tradiția spune că e o clasă grea: materii noi, conținut mai abstract și la celelalte discipline; profesori noi, probleme de adaptare etc.

Așa este — și totuși...

A apărut botanica; o disciplină nouă, cu nume simpatic. Cu formulări ca: «Funcția rădăcinii este aceea de-a fixa planta», al căror sens nu e greu de înțeles dar care sună totuși neobiș-

ILIE TRAIAN

(CONTINUARE ÎN PAG. 11)

AZI PIONIER, MÎINE UTECIST

O PAGINĂ DE JURNAL

Răsfoiam caietul pe care mi-l dăduse prietena mea Marina Cusma, comandantă de detașament (Școala generală nr. 1, clasa a VIII-a, Segarcea). Un caiet obișnuit de însemnări în care își notase diferite întîmplări din clasă, impresii asupra unor activități pionierești. Cîteva pagini mi-au reținut îndeosebi atenția:

«În ultimul timp, am discutat mult în adunările noastre despre U.T.C., despre Statut și înțelesul unor îndatoriri pe care le vom avea noi, cei care vom intra în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist. Mă trezesc mereu gîndindu-mă... Va veni în curînd clipa cînd mi se va înmîna carnetul roșu de utecist... Prin asociație, îmi revin în minte zilele cînd mă pregăteam pentru pionierie și mai ales ziua cînd am primit cravata roșie cu tricolor. Mă gîndesc la timpul cu nesfîrșita lui curgere. A trecut mult, puțin, din ziua aceea plină de solemnitate? Mi-ar fi greu să spun!

Știu doar că în anii aceștia am devenit parcă alta... Cînd am fost aleasă atunci, la început, comandantă de grupă, mi-era atît de teamă că n-am să știu ce să fac! Treptat am învățat să lucrez împreună cu colectivul, să-mi susțin părerile. Și mai ales am înțeles ce înseamnă **responsabilitatea,** *nu numai pentru faptele tale, dar și pentru cele ale colectivului. Pot spune că am început să mă maturizez politic.*

Pentru mine spirit revoluționar înseamnă efervescența în gîndire, capacitatea de a descoperi noul, dorința de autoperfecționare. În această direcție aș vrea să mă formez...»

B. CARAGIALE

(CONTINUARE ÎN PAG. 11)

Pe plută, legănați de apele domoale ale Dunării, îi recunoaștem pe temerarii expediționari «Prietenii Deltei»-'78.

Cutezătorii

EDIȚIE SPECIALĂ

JUDEȚUL CLUJ

CARTE DE VIZITĂ

- În județul Cluj activează 75 445 pionieri și 32 732 șoimi ai patriei.
- Unitățile de pionieri de la Școlile generale nr. 1, 11, 16, 17, 24, 27, Școala generală «M. Eminescu» din Cluj-Napoca, de la Școala generală nr. 1 Gherla, de la Școlile generale nr. 2, 4, Dej, de la Școlile generale nr. 1, 2, 6, 7, Turda precum și unitățile de pionieri din comunele Pintic, Cuzdrioara, Sînmarghita, Ghirișu Român, Săvădisla, Rișca, Fundătura, Viștea, Chinteni, Bonțida, Gilău, Apahida, Beliș, obțin an de an rezultate foarte bune în îndeplinirea obiectivelor «cincinalului calității învățămîntului».
- Începînd cu 1 octombrie 1978, la activitatea de creație tehnico-aplicativă și științifică participă peste 80% din numărul pionierilor și școlarilor.
- 1 570 de participanți — o valoare totală a lucrărilor de peste 30 400 lei! Iată bilanțul activității celor 14 tabere de muncă patriotică organizate în județ, în vara anului 1978.
- Ediția a II-a a Festivalului Național «Cîntarea României» a antrenat 62 455 pionieri și școlari și peste 27 000 șoimi ai patriei din cele 1 960 de formații și 819 cercuri de creație artistică. Pînă acum au avut loc peste 3 000 de spectacole și alte manifestări cultural-artistice, care au fost vizionate de peste 700 000 de participanți.

La atelierul de aeromodelism al Casei pionierilor și șoimilor patriei din Dej — adevărată școală a campionilor — se pregătește un moment de mare izbîndă, o nouă lansare!

FALE3B HB
YR-CJ-599

«CUTEZĂTORII» — numele unei reviste care înmănunchează gîndurile și aspirațiile pionierilor! Revista care, prin titlu și prin tot ceea ce simbolizează ea, se potrivește în cel mai înalt grad celor cărora li se adresează, găzduiește azi o pagină în care generația celei mai frumoase vîrste a județului nostru se prezintă.

Mă bucur că prin rîndurile de față, pionierii acestor locuri de milenară istorie — reprezentînd vîrsta visurilor înaripate, spre zborul înaltelor idealuri, vîrsta cutezanței îndrăznețe și a îndrăznelii cutezătoare, vîrsta întrebărilor și căutărilor, vîrsta inițierii în știință și cultură, a inventivității în cele mai diferite ramuri ale științei și tehnicii, vîrsta atașamentului sincer, neabătut și neprecupețit, față de patrie, de popor, de partid — redau crîmpeie de soare din seninul copilăriei lor fericite.

Acad. prof. ȘTEFAN PASCU

IDEI, INIȚIATIVE – NOI VICTORII LA ÎNVĂȚĂTURĂ

Hotărîți să facem din obținerea rezultatelor bune și foarte bune la învățătură, la pregătirea practică, un obiectiv al fiecăruia și al tuturor, să ne ajutăm reciproc respectînd principiul «Toți pentru unul, unul pentru toți», am luat măsuri pentru înlăturarea rămînerilor în urmă la învățătură. Pionierii fruntași îi ajută pe colegii care întîmpină greutăți în însușirea lecțiilor.

În munca noastră cu cartea, pe lîngă ajutorul primit din partea tovarășilor profesori și gazeta «Semafor» s-a dovedit a fi un prieten apropiat, exigent și sincer. Astfel, în numerele care au apărut pînă acum au fost popularizați mulți pionieri fruntași. În același timp însă, «Semaforul» i-a criticat aspru pe cei care țin prieteșug cu lenea și superficialitatea. De asemenea, gazeta noastră, la rubrica «Aplauze pentru...» îi încurajează cu căldură pe cei care își corectează rămînerile în urmă, pe cei care obțin primele victorii în lupta pentru o nouă calitate.

La noi în unitate și concursurile pe diferite teme s-au dovedit a fi modalități potrivite pentru verificarea și îmbogățirea cunoștințelor. Astfel, chiar dacă avem destul pînă la sfîrșitul trimestrului, ne mîndrim cu detașamentele fruntașe din clasele a VIII-a A, a VII-a A, a IV-a B, a V-a A și B, cu pionierii Carmen Budui, Ioana Moraru, Anca Pop, Carmen Stănescu, Daniel Moraru, Liliana Buiga, Vasile Ștei și mulți alții.

Sîntem hotărîți ca în continuare să învățăm cu sîrguință, să muncim cu hărnicie, să folosim cît mai bine bogata bază materială de care ne bucurăm, pentru a răspunde grijii cu care ne înconjoară partidul nostru prin rezultate mereu mai bune în însușirea cunoștințelor, în pregătirea noastră pentru muncă, pentru viață.

RAREȘ BUIGA
comandantul unității de pionieri,
Școala generală «Ana Ipătescu»,
Gherla

Eroul Muncii Socialiste Mihai Blag, maistru la «Industria sîrmei» din Cîmpia Turzii, este adesea oaspete al pionierilor. De data aceasta, în dialog cu băieți și fete, fruntași în activitatea tehnico-aplicativă, despre ce înseamnă să fii inițiator, inventiv, maistrul Blag îi ajută și în definitivarea proiectelor pentru lucrările cu care vor participa la Concursul nostru «Atelier 2000».

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

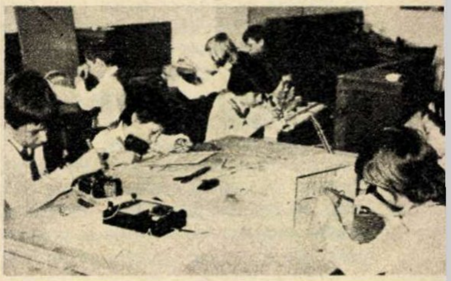

În atelierul de automatică e liniște deplină. Concentrați asupra lucrului, pionierii definitivează complexe circuite necesare noilor aparate pe care le construiesc. Fotografie executată de pionierul Codrin Orza.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

FOLCLORIȘTII

La Școala generală nr. 21, din cartierul Mănăștur, un grup de pionieri și uteciști, purtînd în suflet zestrea folclorică a părinților și bunicilor din satele de pe Someș, am pornit să studiem cîntecul popular nou, care se naște în satul românesc contemporan sub ochii noștri și care exprimă idealurile socialismului.

Cu răbdare și migala șlefuitorului de pietre rare, am colecționat, pentru prima dată în folcloristica românească, cîntecele șoferilor, o specie satirică a folclorului actual, care se creează pe Valea Someșului și are o largă circulație în întreaga țară.

La primul simpozion național de etnografie și folclor de la Constanța am participat cu 50 de cîntece șoferești și un studiu despre creațiile satirice din Valea Drăganului, obținînd două premii I.

FLORIN MĂRGHITAȘ
Școala generală nr. 21,
Cluj-Napoca

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Alături de instructori -uteciști, la Întreprinderea de sticlărie din Turda, pionierii reușesc să descifreze multe din tainele «lacrimei» de sticlă care, purtată de mașini prin cuptoare, la temperaturi înalte, ajunge, în final, o minunată vază de sticlă în filigran.

SEMNAL

PIONIERI ȘI ȘCOLARI!

FIȚI ÎN PRIMELE RÎNDURI ALE CELOR CARE AJUTĂ LA REVALORIFICAREA DEȘEURILOR!

DEȘEURILE

SURSĂ DE MATERII PRIME

O ÎNTREBARE:

CE ESTE UN DEȘEU?

ȘI DOUĂ RĂSPUNSURI:

- Ceea ce rămîne dintr-un material în cursul prelucrării și nu mai poate fi folosit în acel proces de prelucrare (spune dicționarul).
- Resursă utilă producției, care, readusă în circuitul economic, devine materie primă (precizează specialiștii).

Așadar, principiul științific bine cunoscut **«Nimic nu se pierde, totul se transformă»** trebuie să ne rețină atenția și atunci cînd este vorba de valorificarea deșeurilor.

Iată argumentele:

UNA TONĂ FIER VECHI

înlocuiește circa o tonă de fontă — care, la rîndul ei, este elaborată din două tone de minereu, peste o jumătate tonă de cocs și o jumătate tonă de calcar.

UNA TONĂ DEȘEURI DE HÎRTIE

oferă o cantitate de celuloză de trei ori mai mare decît un metru cub de masă lemnoasă, salvînd de la tăiere circa 170 metri pătrați de pădure de rășinoase.

UNA TONĂ CIOBURI DE STICLĂ

recuperate și refolosite valorează mai mult de 500 lei.

UNA TONĂ CAUCIUC REGENERAT

oferă 600 kg de țiței sintetic și 270 kg negru de fum.

UNA TONĂ DEȘEURI DIN PIEI TĂBĂCITE

transformate în încălțăminte sau talpă artificială ating valoarea de 13 000 lei.

UNA TONĂ DEȘEURI TEXTILE

permite obținerea de fire și fibre în valoare de 8 000 lei.

SORIN

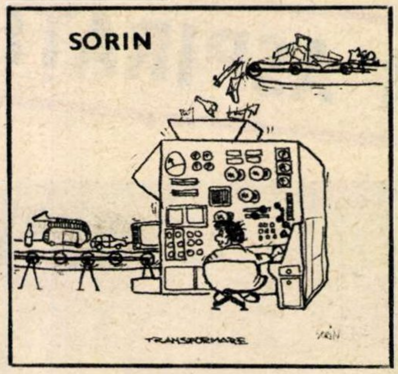

CUTEZATORII
ATELIER 2000

CHENARUL DE ONOARE

Pionierii unității de la Școala generală din comuna Galda de Jos, județul Alba, ne scrie pioniera Angela Trif, comandanta unității, au realizat și depășit angajamentul de muncă patriotică astfel: au strîns 3 203 kg fier vechi față de cantitatea de 2 700 kg planificată; 2 187 sticle față de 1 835 planificat; 1 995 borcane față de 1 835 planificate; 655 kg plante medicinale față de 540 kg planificat; 470 kg deșeuri textile — planificate 356 kg; 940 kg maculatură — planificat 900 kg.

PIONIERI PE FRONTUL DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA RISIPEI

Participînd cu însuflețire în cadrul întrecerii inițiate de Consiliul Național al Organizației Pionierilor la activitățile de muncă patriotică, pionierii din întreaga țară au izbutit prin hărnicia și prin spiritul lor gospodăresc să obțină frumoase rezultate în acțiunea de colectare a deșeurilor și ambalajelor de sticlă. Astfel, purtătorii cravatei roșii cu tricolor au transmis numeroase vești din care vă relatăm:

- 27 200 kg fier vechi, 55 526 bucăți de sticle și borcane, 4 300 kg deșeuri de hîrtie, 1 400 kg deșeuri textile au colectat și valorificat pionierii din localitățile **Cătina, Cernătești, Racovițeni, Vadu-Pașii** și **Săpoca,** județul **Buzău.**
- Pionierii de la **Școala generală nr. 1, Roman,** județul **Neamț,** au colectat într-un interval de patru săptămîni 1500 kg deșeuri de hîrtie și 3 tone de fier vechi, acțiunea continuînd. Din corespondența trimisă de pioniera Cristina Sandu, de la aceeași școală, aflăm că s-au evidențiat în aceste acțiuni, detașamentele claselor a III-a, a IV-a și a VII-a.
- În acțiunea de colectare a borcanelor s-au evidențiat, în județul **Suceava,** pionierii din localitățile **Straja, Dorna Candrenilor,** **V**ama.
- 25 000 de borcane au livrat recent pionierii arădeni. Pionierii de la **Liceul industrial Chișineu-Criș** au predat de curînd 2 tone de fier vechi, pionierii din **Sintea Mare** au predat 4 tone și jumătate de fier vechi, iar pionierii din localitatea **Adea,** peste 500 de borcane.

Tuturor pionierilor și școlarilor care izbutesc să obțină rezultate din ce în ce mai bune împotriva risipei, fiind astfel alături de părinții lor în această acțiune patriotică, le transmitem felicitările noastre și urări de noi succese în munca și în activitatea lor pionierească.

ATELIER 2000

LA SCARA ÎNALTELOR ASPIRAȚII

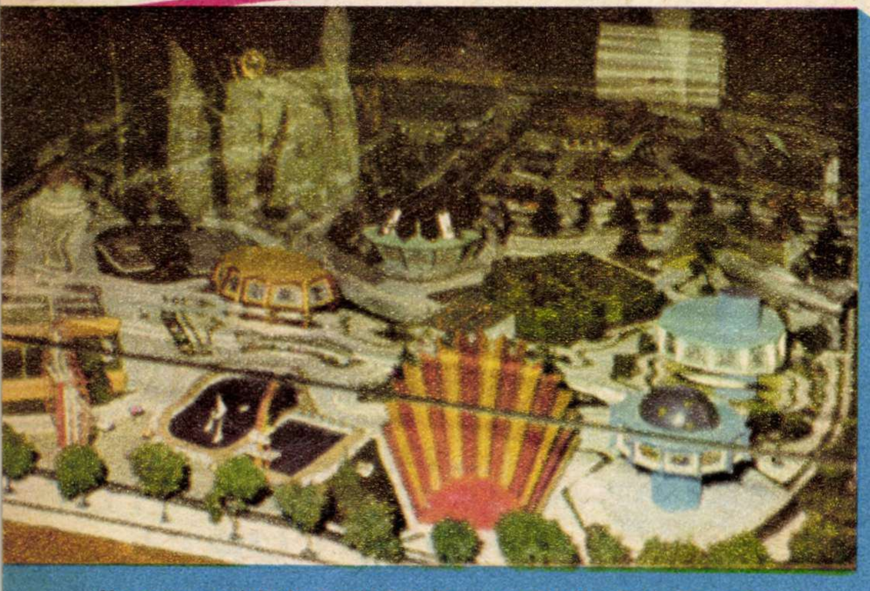

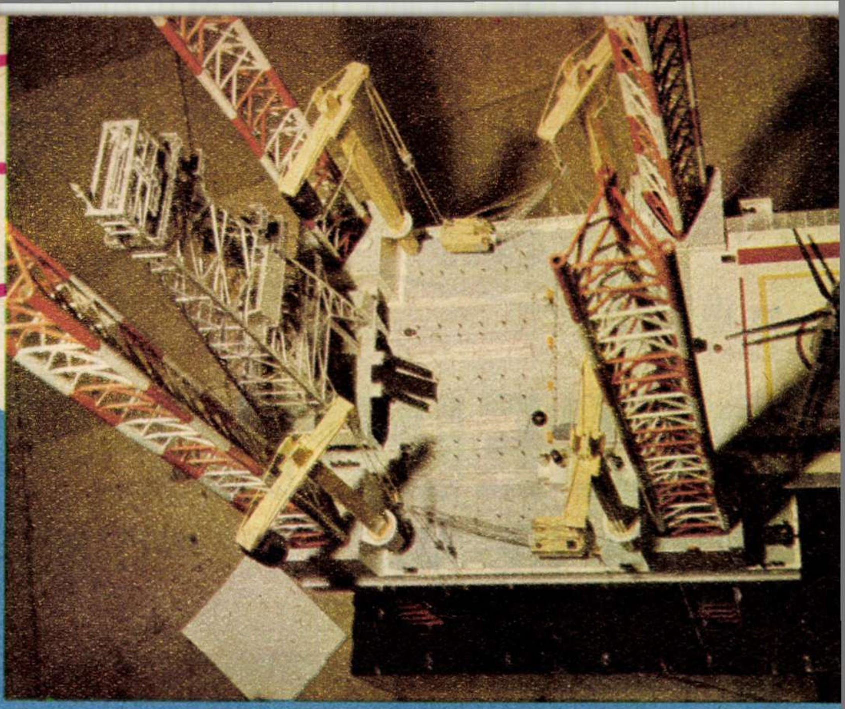

Un popas, oricît de scurt, printre lucrările prezentate la faza republicană a Concursului de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor, te invită să zăbovești, între altele, în fața unor încîntătoare machete realizate de pionieri. Sînt lucrări în care cutezanța și imaginația, inventivitatea și fantezia creatoare și-au dat mîna realizînd o imagine a viitorului, a acelui viitor în care își vor desfășura activitatea profesională, în care vor munci și vor crea cei aflați acum în săli de clasă, laboratoare și ateliere școlare.

Fiecare machetă este de fapt o transpunere în miniatură a unei idei cutezătoare, o materializare a lumii în care vor trăi cei cărora astăzi le spunem copii, dar ale căror idei sînt pline de maturitate și mai ales de simțul realității. Să visezi la ziua în care energia valurilor ori a soarelui va sta la baza atîtor activități productive nu este prea greu. Dar nu se poate spune că este ușor să transpui într-o machetă funcțională un asemenea vis. Pentru aceasta ți se cere deopotrivă îndemînare, pasiune, cunoaștere. Numai cunoscînd tot ce este mai nou poți să-ți imaginezi orașul natal în anul 2000, mijloacele de transport ale acelui an, o agricultură modernă.

Și dacă astăzi ideea transpusă în machetă pare să fie doar o fantezie, mîine ea va deveni, cu certitudine, realitate. O realitate la care pionierii de trec pragul «Atelierului 2000» își vor aduce din plin contribuția. Fantezia și inventivitatea nu cunosc limite. Porți la fel de largi deschide în fața pionierilor concursul «Atelier 2000», care așteaptă participarea voastră, a tuturor, potrivit regulamentului apărut în numărul trecut al revistei.

Ing. **IOAN VOICU**

VIRGINIA RUZICI

Cu cîțiva ani în urmă, și Virginia Ruzici **era pionieră. Și ea, ca și Ion Țiriac sau Ilie Năstase, a îndrăgit tenisul de mică și i s-a dedicat cu toată pasiunea și puterea ei de muncă. Și iat-o acum, în plină tinerețe, strălucind pe terenurile de tenis ale lumii, fiind considerată (îndeosebi după cucerirea, la Roland** Garros, a «Cupei Suzanne Lenglen», **trofeul celui mai prestigios turneu feminin de tenis pe terenuri cu zgură), ca una dintre cele mai bune rachete feminine din lume.**

GALERIA CUTEZĂTORILOR

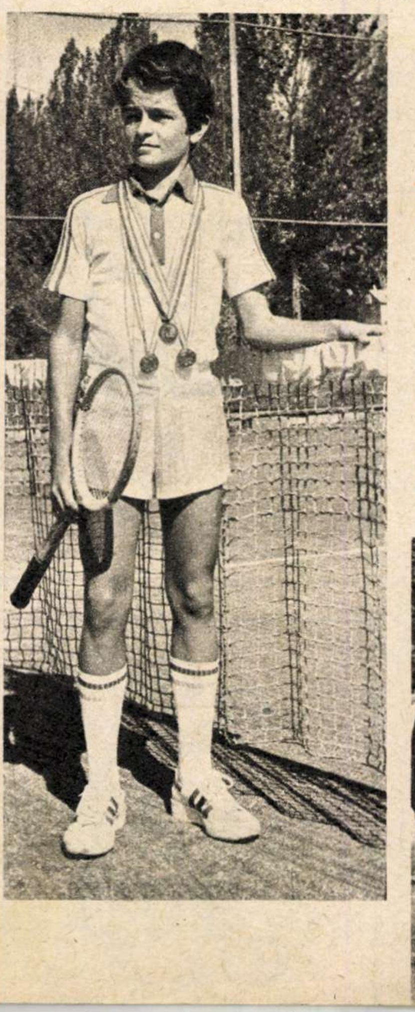

ION ȘESU

O RACHETĂ CARE PROMITE SĂ DEVINĂ DE AUR

În fiecare dimineață, Ion Șesu — Ionuț, cum îi spun cei din preajma lui — coboară de la etajul al doilea al sediului clubului «Dinamo» București (unde se află căminul sportivilor, Ionuț fiind unul dintre locatarii acestuia) și, pe aleile cunoscutului parc sportiv din Șoseaua Ștefan cel Mare, se îndreaptă spre terenurile de tenis.

Un drum scurt, deci. Dar pe cît de scurt, tot pe atît de greu prin ceea ce-l așteaptă acolo, la capătul lui, pe cel care se-ncumetă să-l străbată. Ionuț îl străbate totuși în fiecare zi, cu consecvență și tenacitate, de mai bine de doi ani. Știe că drumul acesta duce departe, iar el vrea, e ferm hotărît să ajungă departe, cît mai sus pe treptele cele mai înalte ale tenisului mondial.

Cîți nu doresc, cîți nu visează la asemenea performanțe! Între ei însă Ionuț se remarcă, se detașează net în... cîștigător al acestei mari și îndrăznețe curse.

Ne-o dovedesc, în primul rînd, succesele lui de pînă acum. La treisprezece ani și jumătate (cîți are în prezent), Ionuț a adunat numeroase trofee. Iată, spre exemplu, care sînt

FORȚA ANTICIPĂRII

Întrucît nici un om nu gîndește numai pentru prezent, nici un om nu este străin de actul anticipării, pe care îl săvîrșește (sau măcar trebuie să-l efectueze) printr-o succesiune de raționamente logice. Sînt însă oameni al căror efort de anticipare e mai susținut, căci dacă mobilul oricărei prevederi este transferul experienței în fantezie, aceștia dispun de o fantezie mult mai elastică decît imaginația medie umană, iar din experiența istorică și personală știu să aleagă anume datele ce pot deveni resorturi care proiectează fantezia la distanțe mari, chiar foarte mari. Și dacă ne încumetăm să deducem viitorul din prezent și din trecut, fie că facem ceea ce se numește viitorologie, fie că facem ceea ce se cheamă literatură științifico-fantastică, ne mulțumim a construi modele, adică împrejurări imaginate. Cu cît știm mai bine ce a fost, cu atît mai bine ne vom imagina ce va fi, deoarece nu se poate imagina ceva din nimic. La urma urmei, anticipația nu este decît reconstrucție în perspectiva progresului omenesc. Exercițiul anticipației e în stare să ducă la descoperirea, adesea surprinzătoare, a unui talent de a construi astfel de modele probabilistice. Anume asta rîvnește să înlesnească și orice încercare de competiție, ca și, bunăoară, concursul numit — cu un simbol atît de sugestiv — «Atelier 2000», un atelier pentru modelarea începutului unui nou mileniu.

VICTOR KERNBACH

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

LA ORIZONT:
VIITORUL

Toamnă adîncă, oamenii se scoală devreme, soarele răsare tîrziu. Cocorii se aud trecînd cerul peste Dunăre; dimineața e limpede, se umple de ritmul alert al muncii — sîntem în comuna Însurăței, județul Brăila. Stăm de vorbă cu unul dintre comuniștii acestor locuri, Eroul muncii socialiste Nicolae S. Nicolae, primarul comunei.

Discutăm mai ales despre hărnicie, devotament, învățătură, despre pionierii din comună.

Rep.: În urmă cu cîteva clipe v-ați despărțit de un grup de pionieri...

Nicolae S. Nicolae: *Între preocupările mele o am și pe aceea a cunoașterii și sprijinirii activității copiilor, a pionierilor. Eu merg des în școli, în grădinițe, și în primul rînd ca prieten. Prezența mea în mijlocul lor, în preocupările multiple pe care le au, o consider ca pe-o datorie patriotică. Avem în școlile din comuna noastră peste 2 000 de copii. Iată, localitatea începe să devină oraș; acest lucru e-o mare mîndrie pentru noi, pentru copii. Transformarea localității rurale în una urbană e o preocupare activă a tuturor, dar și a pionierilor, a copiilor. Frumoși, sănătoși, harnici și cu judecată adîncă, ei sînt conștienți că au un mare rol în aceste momente.*

Rep.: Deviza lor la cel de-al VII-lea Forum Național al Pionierilor din acest an a fost: «Învățăm, muncim și trăim în chip comunist»...

Nicolae S. Nicolae: *Însuflețiți de îndemnurile celui mai iubit părinte al tuturor copiilor din patria noastră, tovarășul* **NICOLAE CEAUȘESCU,** *secretarul general al partidului, de a participa la muncă și înfăptuirea tuturor realizărilor noastre, ale constructorilor socialismului din România, pionierii din Însurăței sînt, putem spune, suflet din sufletul hărniciei, al muncii. În actuala campanie agricolă de toamnă, în așa fel s-au integrat alături de părinții lor ritmurilor muncii. Dar pionierii noștri participă și-n alte sectoare de activitate: au format, spre exemplu, brigăzi, aș zice, cutezătoare, de participare la construcția primelor blocuri din comună, au înfrumusețat școli, șosele, livezi, au plantat pomi.*

Rep.: Prin fața noastră trec trei echipe de dansatori, îmbrăcați în costume populare. Se pregătește vreo serbare?

Nicolae S. Nicolae: *Da. Se grăbesc spre căminul cultural. Au ore de clasă după-amiază și deci acum pot merge la repetiție... De fapt, la noi, nu există pionier care să nu participe, într-o formă sau alta, la cea de a II-a ediție a Festivalului Național «Cîntarea României».*

Prin muncă și cîntec, prin învățătură și hărnicie, prin participarea întregului tineret, a pionierilor alături de comuniști, comuna Însurăței devine tot mai mult o oglindă în care se reflectă prezentul efervescent al construcției și rodniciei din întreaga țară!

ALEXANDRU MIRCEA

● ●

performanțele lui din acest an: locurile întîi la Campionatele naționale pe echipe la copii și la Campionatele republicane pe echipe la juniori; locul III la Campionatul municipal (București) la simplu... seniori (unde a jucat cu parteneri în vîrstă de... peste 20 de ani); locurile întîi în «Cupa litoralului» (copii și juniori) la simplu și la dublu.

Cîteva dintre numeroasele trofee pe care băiatul din fotografie le-a cucerit cu racheta lui de care nu se desparte aproape niciodată.

La «Dinamo», Ionuț crește împreună cu alte vlăstare ale tenisului nostru.

Dar succesele de pînă acum nu ne-ar convinge întru totul dacă n-ar mai fi vorba și de altceva. Ion Șesu face parte din categoria acelor sportivi care, odată hotărîți să facă, să realizeze ceva deosebit, merg pînă la capăt oricît le-ar fi de greu. La vîrsta de opt ani, cînd, pe terenurile clubului sportiv «Metalul» din Tîrgoviște (de unde este de fel) a descoperit că-i place tenisul și că are reale aptitudini pentru acest sport, tenisul a devenit pentru Ionuț principala rațiune de a fi. De cinci ani, de cînd a pus mîna pe rachetă, Ionuț nu s-a mai despărțit de ea, pentru că de cinci ani se antrenează zilnic, fie că-i iarnă, fie că-i vară; pentru că în timpul antrenamentelor e de-o ambiție, de-o răbdare, de-o ordine și de-o tenacitate pur și simplu ieșite din comun. Și toate aceste calități morale se împletesc în modul cel mai fericit cu un talent deosebit, dublat de-o gîndire profundă și originală. Încă de pe acum, cînd Ionuț apare pe teren, într-o competiție oficială, spectatorii care-l cunosc (deocamdată aceștia sînt mai toți specialiști în sportul alb) spun: **«O să vedem acum un meci în care lucrează și mîna, dar și capul»**!

Ionuț e un elev bun, îndrăgit, respectat și chiar ajutat de colegii de clasă (**«Cînd lipsesc uneori de la școală, din cauza competițiilor, colegul meu de bancă, Dan Mîinea mă ajută să învăț lecțiile predate și să-mi fac temele cu care am rămas în urmă»**). E un elev ascultător și respectuos față de cei mari — profesori, antrenori, părinți; îi plac toate obiectele, dar în mod deosebit limbile străine. Vede viitorul numai prin... prisma tenisului (**«După ce voi realiza tot ce voi fi în stare în competiții vreau să mă fac antrenor de tenis»**), e convins că și în sport, ca și în celelalte domenii, fără învățătură, fără cultură, realizările rămîn fără strălucire, și de aceea învață și citește **«pînă adorm cu cartea în mînă»**.

Ion Șesu este unul dintre numeroșii copii români care a pornit pe drumul lung și greu al marilor performanțe. Drum pe care îl străbate cu atîta hotărîre și dîrzenie, încît e imposibil să nu realizeze ceea ce și-a propus.

C. DIACONU

Ionuț are și amintiri. Una dintre cele mai frumoase este întîlnirea lui cu celebrul tenismen suedez Björn Borg, acum doi ani.

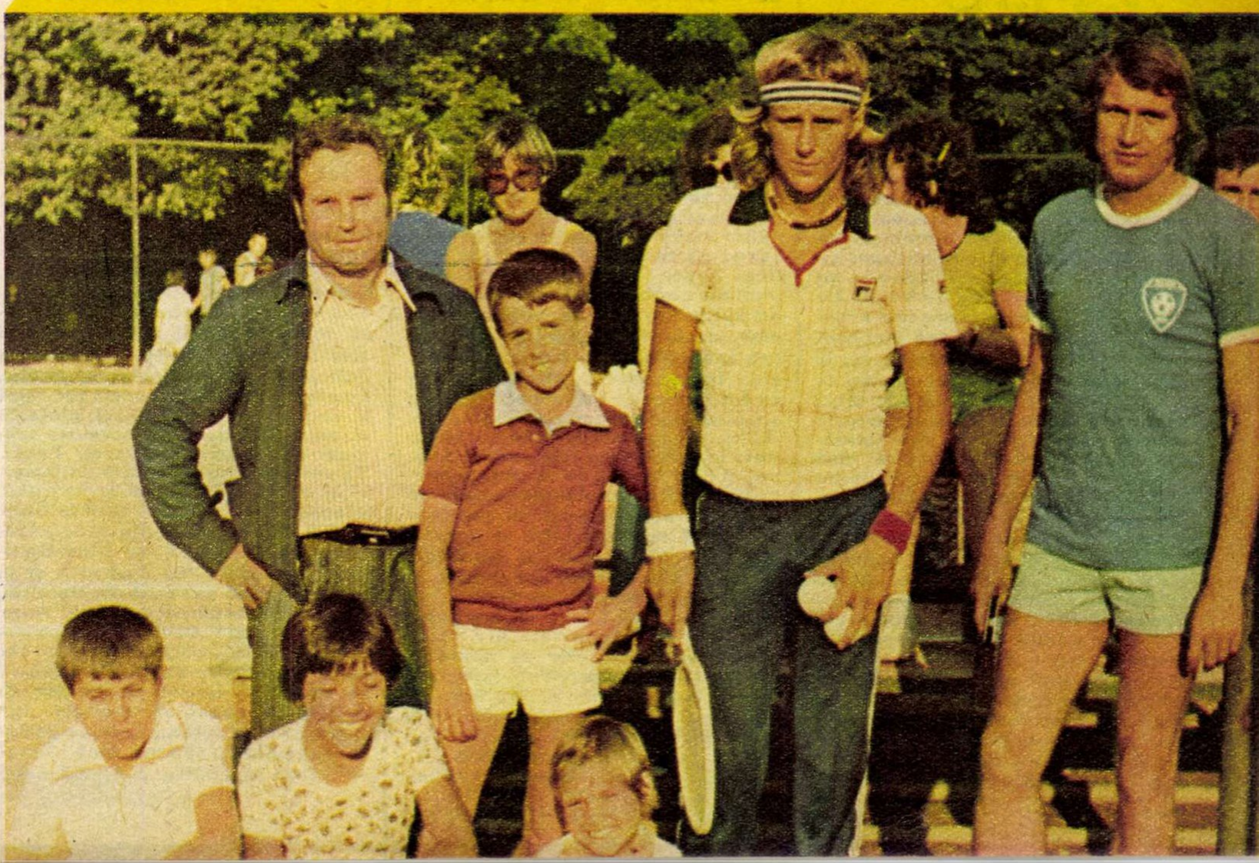

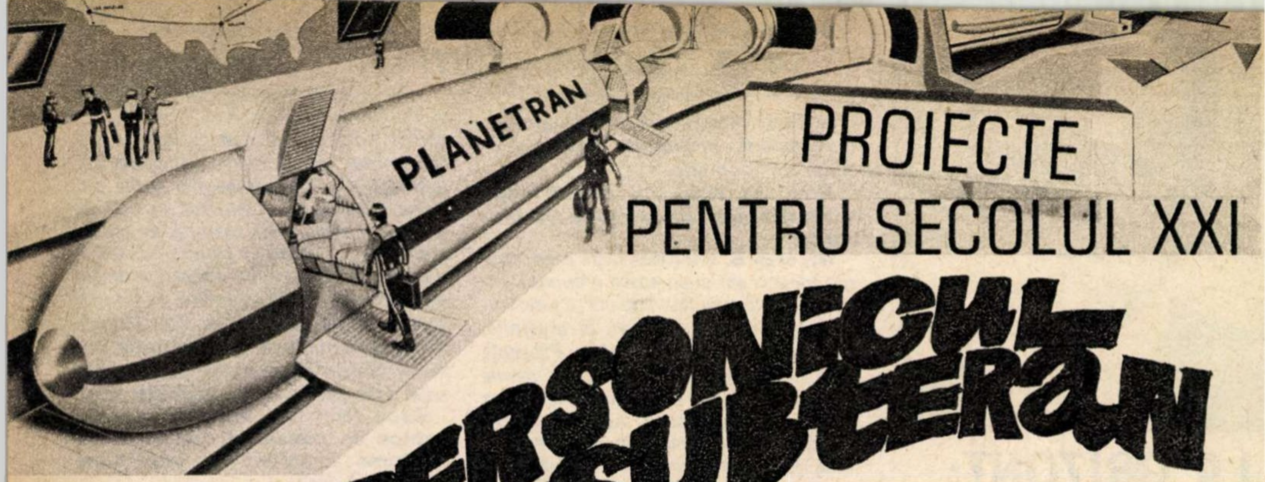

PROIECTE PENTRU SECOLUL XXI

SUPERSONICUL SUBTERAN

— CU VITEZA SUNETULUI?
— DE DOUĂZECI DE ORI MAI RAPID.
— ÎN SPAŢIUL COSMIC?
— NU: SUB PĂMÎNT!

Un interesant proiect privind transporturile viitorului: Planetranul. Autorii lui susţin că vehiculul imaginat de ei poate atinge viteza de 22 500 km/h, ceea ce reprezintă **de douăzeci de ori viteza sunetului.**

În esenţă este vorba despre un tren în formă de obuz, rotunjit la ambele capete, care va circula în interiorul unei lungi conducte subterane. Asigurînd propulsia, un cîmp magnetic de mare putere va elimina în acelaşi timp rezistenţa provenită din frecare, în vreme ce realizarea progresivă în conducta purtătoare a unui vid înaintat va anula aproape orice rezistenţă la înaintare. În aceste condiţii, acceleraţia continuă va duce la sporirea rapidă a vitezei, care va atinge maximul amintit în numai 10,5 minute. Calculele specialiştilor din S.U.A. indică: distanţa dintre New York şi Los Angeles (3 950 km) ar fi acoperită în... 35 de minute!

O călătorie cu Planetranul s-ar prezenta astfel:

Pasagerul coboară cu liftul în gara subterană a staţiei de pornire. Vagonul îl aşteaptă cu uşile deschise. Pasagerul se instalează într-un compartiment, fără a mai căuta locul de la fereastră, întrucît —nu există ferestre. Uşile vagonului se închid, curentul electromagnetic începe să circule în placa metalică ce înlocuieşte şinele căii ferate, vagonul se ridică la cîţiva centimetri în aer. Punîndu-se lin în mişcare, el pătrunde în primul sas*) În urma lui se închid porţi culisante, identice cu acelea de la capătul sasului. O pompă de vid reduce presiunea aerului din sas la o pătrime din presiunea atmosferică. Apoi vagonul trece în al doilea sas, în care presiunea scade la a 16-a parte din presiunea atmosferică. Cele două sasuri care urmează reduc presiunea la a 64-a parte, respectiv la a 250-a parte din presiunea atmosferică. În sfîrşit, vagonul pătrunde în tunelul drumului propriu-zis, unde presiunea scade la a 1 000-a parte din presiunea atmosferică.

Vagonul începe să ia viteză. Sub imperiul acceleraţiei, compartimentele basculează în jurul axului pe care sînt fixate, astfel că, pe măsură ce viteza creşte, poziţia călătorului instalat în fotoliu trece prin fazele înfăţişate în desen, fără ca el să realizeze altceva decît senzaţia unui spor de greutate (dacă pasagerul are 70 kg, acum el va cîntări 100). Aceasta nu-l împiedică să se deplaseze prin compartiment.

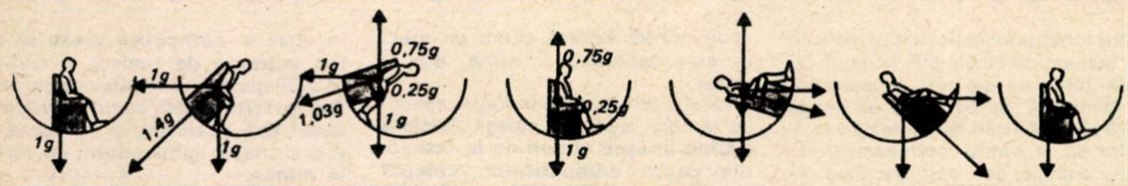

---

startul

de **VASILE NICOROVICI**

ROMAN FOILETON

Cînd am intrat, după masă, la ora 5, în atelierul de la şcoală, l-am găsit pe Traian Bărbulescu, împreună cu alţi trei colegi, lucrînd de zor la demontarea unui motor de mobră. **Auzisem eu de constituirea unui cerc auto, Traian îmi propusese să fac parte din el, însă eu i-am spus că mă interesează «electricitatea şi nu motorul cu explozie» (întrucît, fie vorba între noi, eu nu-i găseam acestuia din urmă o prea bună perspectivă de viitor). «Ce-i cu** Mobra asta?» **l-am întrebat pe fostul meu coleg de bancă, Brezoi, care se afla în clipa aceea mai aproape de mine. Brezoi are o înfăţişare plăcută, este îmbrăcat îngrijit, prietenos din fire, însă fiind prea ocupat cu lucrul, nu-mi răspunse. În schimb Lili Maican, ce stătea alături de el, pe post de ucenic, dar neavînd deocamdată treabă, spuse: «E aşa de bună încît o transformăm într-un automobil». Acum mi-am dat seama că Mobra în chestiune era chiar Mobra pe care Lili o primise cadou de la un frate mai mare, ce n-o mai folosea. Dar Lili, văzînd că nici una dintre fete nu umblă pe motoretă, o păstra în magazie, tot neutilizată. De aceea, probabil, ideea transformării ei în automobil i** se părea încîntătoare.

În schimb, Stela, Stela Haiduc, îmbrăcată în salopetă şi muncind cot la cot cu băieţii, susţinu că, dacă ar fi să decidă, ea nu s-ar fi luat după prejudecăţi: **«Şi ce dacă fetele nu umblă pe motorete? Peste cîţiva ani de zile se deprind şi ele pe** două roţi. **Dar pentru asta trebuie careva să fie prima. Eu, de pildă, am de gînd să devin pilot. La anu' am să mă înscriu la paraşutism»... «Tu, paraşutistăăă!»** se miră, prelung, Brezoi. **«Dacă mai spui o dată paraşutistăăăă, plec de aici. Crezi că sînt bună doar s-o fac pe ucenica ta?» «Stai blînd, Brezoi. Lasă-l şi tu, Stela, că glumeşte», interveni împăciuitor Traian.**

Dînd cu ochii de mine, lăsă lucrul, îşi şterse mîinile cu cîlţi şi îmi făcu semn să-l urmez pînă la o masă, pe care se aflau teancuri de cartoane, avînd tipărite pe ele nişte desene. «Cred că tovarăşul Axente nu mai vine, spuse Traian, întinzîndu-mi unul din cartoane. Acestea sînt teste de aptitudini tehnice. Uită-te peste ele», spuse el lăsîndu-mă să examinez acele rebusuri, în dreptul cărora erau înşirate nişte întrebări. «Cred că am înţeles ce trebuie să fac, i-am spus eu, după un minut de gîndire». «Bine. Răspunsurile trebuie să le treci în pătrăţelele respective. Spune-mi cînd începi, ca eu să te cronometrez». «Poţi să dai plecarea», am spus eu, aşezîndu-mă cu cartonul în faţă. Traian s-a uitat la ceas, a rostit un «gata!» scurt şi s-a întors la locul său. M-am concentrat la maximum, căci aveam ambiţia să fac totul cît mai bine şi cît mai repede. Cînd am terminat, am spus: «Gata, Traiane!» «Nu se poate! a mormăit el şi m-a privit neîncrezător. Mai ai încă 10 minute. Controlează dacă n-ai sărit vreo pagină.» «Nu, n-am sărit.» «Atunci mai verifică încă o dată răspunsurile. Ai timp.» «Le-am verificat!» i-am dat replica pe loc. «Atunci, lasă fişa acolo şi fă ce vrei!» mă povăţui, cu îngăduinţă, Traian. M-am dus din nou spre colegi, i-am privit cîteva clipe cum lucrează, apoi le-am spus: «Plec. La revedere şi mult succes!». «Aurele! mă strigă din urmă Traian. Mai gîndeşte-te la ceea ce ţi-am propus». Am aruncat un «bine», grăbit, şi am ieşit pe uşă.

Săptămîna următoare, sîmbătă, la lecţia de atelier, profesorul de practică, Axente Crăciun, ne vorbi vreo 15 minute despre importanţa motoarelor şi maşinilor, care dau viaţă industriei, **constituind, cum îi plăcea să spună,** inima ei vie. **Am reţinut şi ideea miniaturizării motoarelor**, o cerinţă imperioasă, **cum spunea tot el, a procesului de automatizare şi electronizare a uzinelor noastre, proces impus de actuala revoluţie tehnico-ştiinţifică. «Aşa că fiţi atenţi şi orientaţi-vă din timp, fiindcă atunci** cînd **o să fiţi oameni în toată firea, întreaga industrie va fi automatizată şi electronizată», spuse în încheiere profesorul nostru de lucru practic. Fiindcă în momentul acela lui Trică îi veni să rîdă, tovarăşul profesor Axente Crăciun i s-a adresat, spunînd: «Ei, băiatul ăla vesel, Trică... Să ne spună ce-i aia automatizare.» «Păi, se fîstîci Trică, aplicarea** calculatorului care..» «Te-ai oprit la timp, pentru că erai gata-gata să te păcăleşti». De astă dată rîse Dinu Dimitriu care spuse: «Eu cred că..» şi se opri. «Vezi că am avut dreptate! Ei, care ne scoate din încurcătură? Aurelian Ionescu!» Deşi nu ridicasem mîna, ştiam: «Calculatoarele fac parte din electronizare. De aceea li se spune şi maşini electronice de calcul. Ele constituie creierul, dirijează, pe cînd automatizarea e partea de execuţie»... «Foarte bine, Aurel. Ai văzut tu cîndva o bandă automată?» «Am văzut. La Fabrica de agregate». În cazul ăsta tu ai să fii lucrător calificat, iar colega ta, Lili Maican, o să-ţi fie ucenică. Ieşiţi în faţă. Şi acum, tu, ca lucrător, îi explici cum umblă banda asta automată... Şi uite aşa, dintr-o glumă şi dintr-o întîmplare, Lili Maican s-a pomenit ucenica mea.**

Puţin mai tîrziu, tovarăşul profesor Axente Crăciun m-a căutat cu privirea şi mi-a făcut semn să mă apropii de masa lui de lucru pe care stăteau rînduite mai multe cartoane cu întrebări. «Uite ce este, Aurelian Ionescu, o să-ţi dau să mai faci un test.

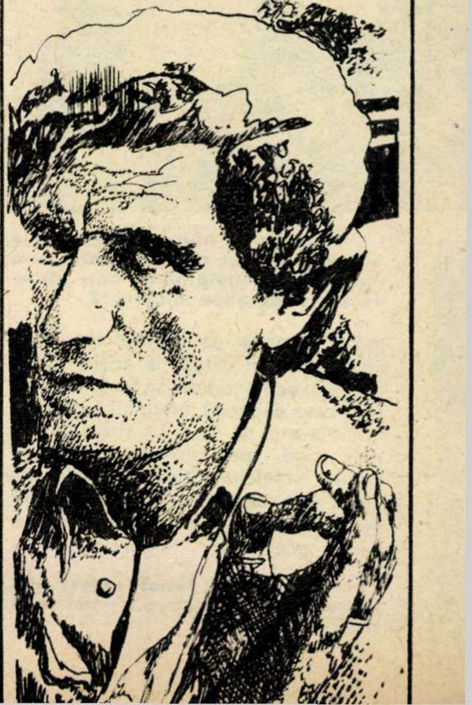

Pe măsura creșterii accelerației se produce însă un alt fenomen: viteza vehiculului, care urmează curbura Pămîntului, exercită o forță centrifugă opusă gravitației. Drept urmare, în vreme ce compartimentul rămîne aplecat la 80° de la verticală, pasagerul încetează de a mai simți o greutate anormală.

În partea mediană a traseului, cînd accelerația încetează, greutatea relativă a pasagerului scade spectaculos, astfel că în curînd nu mai cîntărește decît 17,5 kg!

După cîteva minute începe decelerația. Pasagerul își regăsește greutatea normală. Scăderea vitezei diminuează forța centrifugă, pasagerul are din nou senzația că este supraponderal. Cînd a încetinit destul, vagonul începe să treacă prin același sistem de sasuri ca și la plecare. Peste cîteva minute pasagerul va putea coborî în stația de destinație.

Presupunînd mii de kilometri de instalații subterane, proiectul Planetran va pretinde investiții foarte ridicate. Pe baza lui s-ar putea însă realiza **cel mai rapid, mai puțin poluant și mai economic mijloc de transport al mileniului viitor.**

***) — Compartiment ce poate fi închis etanș, prin care se face legătura între două sectoare cu regim diferit; în cazul nostru, cu o presiune a aerului diferită.**

«Cutezătorii»
RALIUL IDEILOR

Atelier 2000, noul nostru concurs al revistei noastre, îi invită pe participanți la o mare întrecere a ingeniozității și fanteziei materializate în lucrări de artă plastică și machete funcționale **pe teme** de anticipație.

Pentru orele de lucru în acest **Atelier al fanteziei,** ca și în atelierul școlar sau acasă, **Raliul ideilor** propune prietenilor săi să imagineze **o haină de lucru** — șorț, salopetă etc.

Evident, modelul va trebui să se dovedească **funcțional, polivalent și economic.**

Cele mai bune propuneri vor fi publicate. În acest scop, după încheierea muncii de concepție, se va avea în vedere ca schițele, desenele, planurile care urmează a fi trimise redacției să fie executate foarte îngrijit, în tuș sau creion de desen. Ele pot fi desenate atît în alb-negru cît și în culori.

Aplicați pe plic ecusonul rubricii **Raliul ideilor.**

ROMAN FOILETON

Dar să știi, e ceva mai greu.» Și meșterul îmi întinse un carton cu niște desene mai mari și mai complicate. «Ai vreo nelămurire?» m-a întrebat. «Deocamdată, nu.» «Bine. Cînd îl termini, îmi spui...» Și meșterul plecă prin atelier. Eu am rămas să privesc desenele, însă, de astă dată, m-am împotmolit. Pentru că la un desen care conținea amănunte înșelătoare, am ezitat; apoi l-am sărit,ca să nu pierd timpul. Aveam de gînd să revin, dar n-am apucat, fiindcă l-am simțit pe profesor supraveghindu-mă tăcut. Am întors capul. «Ei, cum stăm?» m-a întrebat zîmbitor. «M-am cam încurcat», am spus cu necaz. «Îmi dai voie să-ți cercetez răspunsurile?».

I-am întins cartonul, cu impresia că de astă dată am sfeclit-o. Dar tovarășul profesor Axente Crăciun, după ce-l examină cu atenție, mi se adresă cu mare bunăvoință: «Da, da... E bine. E chiar foarte bine. Testul ăsta e mult mai greu, se adresează unor lucrători cu experiență. Afară de întrebarea a 13-a, nerezolvată, și de cea de la 21, cu răspunsul greșit, în rest totul e foarte bine». Ocoli masa și se așeză lîngă mine. «Spune-mi, Aurelian Ionescu, așa, ca unui coleg de-al tău, cu toată sinceritatea: ce profesie ai de gînd să-ți alegi?» Adevărul e că la întrebarea asta totdeauna mă fîstîcesc. Mai ales în ultima vreme. Cînd eram mai mic, să fi fost asta cu doi ani în urmă, răspundeam imediat, fără nici o ezitare: «Scafandru!... fotograf!... inventator!» (nu știam atunci că a fi inventator nu e o profesie) etc... «Încă nu te-ai decis?» stărui profesorul Axente Crăciun. «Ba da, am spus eu. M-am decis, însă pentru mai multe». «Ei, nu zău... Și cam care ar fi profesiile astea?» «Păi, scafandru, dar îmi place și electricitatea. Și chimia. Aș putea scrie și romane fantastice.» «Dar mecanic de precizie nu te-ai gîndit să te faci?» «Ba m-am gîndit și la asta, dar am uitat să spun». «Dacă ai uitat, înseamnă că nu prea ești convins...» «Asta cam așa-i» am recunoscut eu. «Tatăl dumitale ce face?» «E reglor la Fabrica de agregate.» «Cum zici că-l cheamă? «Ionescu.» «Ionescu și mai cum? Că sînt și acolo destui Ionești...». «Păi, el e Grigore, Grigore Ionescu...» «Nea Gore Ionescu?» «Da așa i se spune. Îl cunoașteți?» «Personal, nu. Dar am auzit de el. Păi atunci se explică... Ai răspuns la primul test așa de bine și așa de repede, încît am zis că ar putea fi o întîmplare. Te-am încercat și a doua oară și văd că întîmplare nu este. Ascultă-mă, Aurele, că mă pricep, că-s bărbat în toată firea și de-o viață de om la meserie... Tu ai aptitudini formidabile pentru mecanică, pentru mașini. Te-am remarcat,de altfel, și la lucru, în atelier. Tu, cum să-ți explic eu, simți metalul. Asta e un dar. Un dar mare. Ai ochi buni, atenție, rapiditate, ești isteț. Încearcă de te înscrie la un liceu industrial. O să ai mari satisfacții. Ce spui?... Nu, nu acum. Mai gîndește-te. Îmi promiți?»

Eram pur și simplu năucit la te uită. Eram un as al tehnicii, fără măcar s-o bănuiesc. Descoperirea mi s-a părut atît de nemaipomenită, încît, dorind să fiu singur, am pornit spre casă, ocolind pe Romanițelor. Și în felul ăsta m-am pomenit că merg alături de Lili Maican.

(VA URMA)

SECVENȚĂ DIN PIESA „ȘAPTE POVEȘTI" DE ANDERSEN

TEATRUL ȘI PRIETENII SĂI

Directorul Teatrului «Ion Creangă», scriitorul Alecu Popovici, răspunde unor probleme pe care pionierii le-au ridicat la Tribuna cititorilor («Cutezătorii» nr. 43, 26 octombrie a.c.).

— Cititorii noștri sînt nerăbdători să cunoască opinia dumneavoastră.

—Și eu să-i regăsesc în acest dialog. Vreau să încep prin a mulțumi pionierilor care vin cu plăcere la teatrul nostru și care ne prețuiesc chiar cînd jucăm prea multe piese adresate colegilor mai mici, pentru că, așa cum spune pionierul Vlad Alexandrescu și reia pioniera Angela Hartaș, dintr-un asemenea spectacol ai ce învăța, întrucît ideile sînt generoase, intriga vie, dialogul literar.

— Tot Vlad Alexandrescu v-a pus o întrebare despre repertoriul Teatrului «Ion Creangă» pentru pionierii de vîrstă mai mare.

—Cred că unele din așteptările celor care și-au spus cuvîntul în «Cutezătorii» se vor întrupa în spectacolele pe care le pregătim. Va intra curînd în repetiție piesa «Cînd zboară șoimii». Tinerii noștri spectatori se vor recunoaște în chipul personajelor principale —pionieri. Ideile spectacolului vor răspunde unor probleme care se pun la vîrsta cravatei roșii cu tricolor. Tot în pregătire sînt cîteva medalioane de scriitori, concepute astfel încît să vină în ajutorul manualului de limba română. Plănuim pentru început un medalion literar dedicat lui Caragiale, altul lui Alecsandri și apoi lui Eminescu. Vor urma în continuare două medalioane: George Călinescu și Camil Petrescu. În prezent, au loc ultimele repetiții la comedia «Trei grăsani» a scriitorului sovietic Iuri Oleșa. Anul viitor, așa cum l-am plănuit, va fi bogat. Vom monta piesele «Wilhelm Tell» de Schiller, «Micul prinț» de Saint-Exupery. Sperăm, în sfîrșit, ca tot în anul care vine să montăm primul spectacol în care rolul unor pionieri să fie interpretat tot de pionieri.

— Cum folosiți studioul teatrului?

—Se profilează ca un adevărat atelier de creație, în care va funcționa un cenaclu de dramaturgie. Prin acest «Atelier» vom sprijini în continuare teatrul școlar, vom invita la cenaclu pionieri care vor putea să prezinte încercările lor literare și vom prezenta piese în lectura actorilor.

— Un program într-adevăr bogat, a cărui realizare calitativă «Cutezătorii» o așteaptă cît mai curînd.

B. VLAD

Un oraș ridicat printre nisipuri: Ghardaia

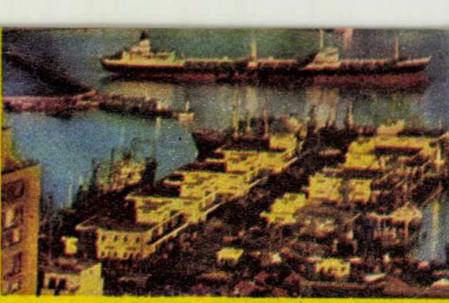

MERIDIANELE CUTEZANȚEI

AUTOSTRADA TRANSSAHARIANĂ

Pe multe dintre planșetele proiectanților, în uzine sau pe mari șantiere prind viață roadele ingeniozității și inepuizabilei forțe creatoare a omului, dornic de a lăsa generațiilor viitoare construcții menite să dăinuie peste timp. Transformarea ținuturilor stăpînite de secetă în grădini roditoare, centrale electrice subacvatice, orașe și aeroporturi plutitoare, vehicule gigant a căror forță poate atinge 2 200 CP, tuneluri de zeci de kilometri construite sub apă — iată doar cîteva dintre temerarele întreprinderi ale omului acestui sfîrșit de deceniu, care îmbogățește cu noi și noi capitole cele mai diferite domenii ale științei.

Nu de mult, locuitorii așezărilor risipite printre nisipurile fără de sfîrșit ale Saharei algeriene s-au întîlnit în vecinătatea Tamanrassetului pentru a sărbători o nouă victorie a omului asupra naturii vitrege și ostile a celui mai mare deșert de pe planetă. După o muncă de mai mulți ani, primul mare tronson al Autostrăzii transsahariene — care se întinde pe o lungime de 1 900 km — a fost deschis traficului rutier. Pentru constructori, uriașa panglică de beton, menită să traverseze pustiul saharian de la nord la sud, și care în final va măsura peste 3 200 km, constituie una dintre cele mai dificile realizări în domeniul căilor rutiere. Timp de aproape o mie de ani, această aspră și inospitalieră regiune a fost străbătută doar de caravanele de cămile cu ajutorul cărora se putea efectua schimbul de mărfuri. O șosea asfaltată care să reziste furtunilor de nisip și pe care să se poată circula în tot timpul anului constituia un adevărat vis.

Proiecte ale unui drum care să traverseze Sahara de la nord la sud datează de pe la începutul secolului, dar au fost abandonate pe rînd din cauza greutăților de realizare. Abia în 1968, au fost terminate primele studii potrivit cărora acest «ax al civilizației» va permite comunicarea directă dintre Alger și orașul Agades din Niger, iar printr-o altă bandă cu localitatea Gao din Mali — ambele, țări fără ieșire la mare.

În Algeria, printre importantele bogății pe care le deține subsolul deșertului se numără petrolul și gazele naturale.

Temerara lucrare a necesitat pe lîngă o uriașă cantitate de materiale și un efort deosebit. Pe teritoriul algerian lucrările au fost încredințate tinerilor. În afara învingerii greutăților extraordinare impuse de climă, constructorii au trebuit să țină seama și de problemele de nivel, pentru că Sahara se constituie într-o lungă suită de dune de nisip al căror profil se schimbă pe nesimțite din cauza vînturilor puternice. Adeseori constructorii au trebuit să lupte cu șirurile de stînci ascunse sub dune și cu masivele de roci ce le barau calea. Lucrările au început concomitent de la cele trei capete (Algeria Niger, Mali) însă ele au avansat mult mai repede pe teritoriul Algeriei. Adeseori panglica de beton construită în severul decor al Saharei a trebuit să părăsească linia dreaptă și să execute curbe largi pentru a ocoli craterele și uriașele «ciuperci» de stîncă ce oferă deșertului aspectul unui peisaj selenar.

Studiile necesare pentru a putea stabili modalitățile concrete de depășire a greutăților impuse de condițiile desertice au durat cîțiva ani. Lipsa de piatră rezistentă și de pietriș pentru construcția terasamentului, dar mai ales lipsa de apă, fără de care compresarea diferitelor straturi de pămînt nu putea fi imaginată în sistemul clasic

Timp de peste o mie de ani, aceste întinderi de nisip nu au fost străbătute decît de cămile.

Începînd cu acest an, mărfurile sosite în portul Alger vor ajunge în aşezările din interiorul continentului traversînd deşertul.

Monumentul înălţat în apropiere de Tamanrasset în cinstea constructorilor autostrăzii.

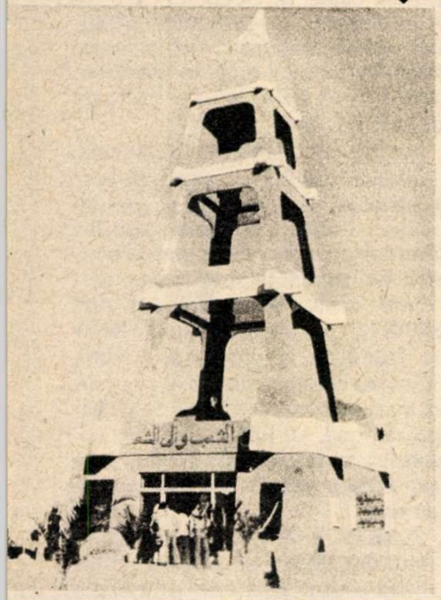

de construcţie a drumurilor, păreau dificultăţi de nerezolvat. Pentru a le învinge au fost studiate toate rocile existente pe parcursul traseului urmărindu-se comportarea lor la cele mai diferite testări. În dorinţa de a găsi apă s-au forat de asemenea numeroase fîntîni. Sute şi sute de zile tractoare, excavatoare şi buldozere gigantice au răsturnat întinderile de nisip fără încetare. Tinerii lucrau de dimineaţă pînă seara, învingînd cu curaj capcanele deşertului inospitalier. Mijloacele mecanizate i-au ajutat pe constructori să avanseze cu peste 1 000 m pe zi, uneori în condiţiile unor furtuni de nisip sufocante. Cazarea muncitorilor ridica adesea probleme deosebit de dificile, amplificate de lipsa aşezărilor umane. Pe o distanţă de 500 km — între In Salah şi Tamanrasset, constructorii nu au întîlnit decît o singură casă şi un vechi post militar. La toate acestea se adăugau greutăţile provocate de diferenţele mari de temperatură dintre zi şi noapte. (În condiţii în care frigul nopţii transforma picăturile de rouă în gheaţă, stînca se măcina şi se transforma cu încetul în nisip.)

Şoseaua pe care astăzi pot circula camioane de la Alger la Tamanrasset, şi căreia pînă în 1980 i se vor adăuga alte sute de kilometri, va aduce noi şi importante schimbări în viaţa aşezărilor rurale prin vecinătatea cărora trece.

Datorită importanţei sale economice, autostrada transsahariană supranumită «şoseaua unităţii africane» va fi continuată în următorii ani pînă în Guineea şi Nigeria, urmînd ca, în final, să fie legată de reţelele naţionale ale altor ţări africane, precum Senegal, Mali, Mauritania, Ciad ş.a.

Şoseaua Transsahariană este una dintre marile magistrale africane construite pentru viitor cu scopul de a contribui la creşterea schimburilor economice dintre tinerele state africane. Se prevede ca în viitor pe continentul african şi alte ţări să-şi unească eforturile pentru a construi cel puţin încă opt drumuri de importanţă continentală.

E. ROŞCA

O TREAPTĂ SPRE MATURITATE

(URMARE DIN PAG. 3)

nuit faţă de ceea ce întîlniseşi în «Cunoştinţe despre natură» — manualul din clasa a IV-a. S-ar spune deci că e mai greu. Dar Lucica Todorov dintr-a V-a C are ceva de adăugat:

— În manualul de-acum un an întîlneam cam multe lucruri cunoscute...

Cu alte cuvinte, Lucica şi prietenii ei crescuseră mai mult decît le cerea manualul. Lucica şi miile ei de colegi din clasele a IV-a de-acum un an erau pregătiţi mai de mult «să treacă într-a V-a».

A apărut Istoria antică: nume noi, de oameni, locuri, popoare: gepizi, gali, celţi... Pompei, Xerses, Epaminonda. Dar tot acolo îi reîntîlnim pe Burebista, pe Decebal, pe Traian — nume atît de familiare şi scumpe. Sîntem **acasă** şi în istoria antică — iar Georgică Zaharia, mare iubitor al istoriei, va putea afla mai multe despre povestea Columnei lui Traian.

Au apărut **la matematică:** a = b, numărul natural, 36 = XXXVI şi altele care nu mai seamănă cu: «într-o brutărie s-au vîndut în prima zi 500 de pîini...»

Dar «Îmi place că acum matematica s-a simplificat: făceam prea multe calcule intermediare, deşi puteai şti rezultatul dintr-o dată» — e de părere Marcel Teolorga. «Şi scriam prea mult» (adică multe cuvinte pentru o operaţie elementară).

A apărut la Limba şi literatura română **fonetica:** vocabular, accent, antonime, sinonime. Sîntem departe de tema pentru acasă care cerea: «Formulaţi o propoziţie cu predicatul: aleargă». Afli acum de la profesoara Stela Anghel că fonetica e înrudită cu... telefon, magnetofon, casetofon. Că limba este un uriaş laborator în care au lucrat cu migală timpul şi istoria.

Afli mai cu seamă (îţi dai seama) că «Limba şi literatura română» nu constituie doar conţinutul unui manual, ci instrumentul indispensabil care serveşte toate celelalte materii. Nu te poţi exprima la istorie, nu poţi dovedi că ai înţeles numărul raţional, că eşti în măsură să faci distincţia dintre rădăcina cuvîntului şi rădăcina plantei — dacă nu eşti stăpîn pe mijloacele limbii.

A apărut **o nouă limbă străină.** Inimosul detaşament al clasei a V-a C, Şcoala generală nr. 2, Călăraşi, gazdele noastre de azi, învaţă anul acesta şi franceza. O sarcină nouă — dar şi o nouă cale de acces la una din marile culturi ale lumii — acum, după clasa a IV-a, cînd abia înţeleseserăm că în afară de limba noastră de-acasă omenirea cunoaşte mai multe graiuri.

Au apărut... **profesorii.** Specialiştii amintesc «dificultăţile de adaptare» de la activitatea cu un învăţător la aceea cu mai mulţi profesori: fiecare dintre aceştia cu personalitatea şi metoda sa. «Elevul — spune directorul şcolii — încă îşi mai regretă o vreme învăţătorul». S-ar părea că în acest domeniu totul converge spre convingerea tradiţională după care clasa a V-a e o clasă grea. Aurel Ivan, pionier fruntaş la învăţătură, într-o unitate cu frumos renume în întregul oraş, un băiat scund semănînd foarte bine cu un şcolar de clasa... a IV-a, este de părere însă că: «Un singur om nu se poate pricepe în mai multe domenii la fel de bine. Chiar dacă la început ne e un pic greu, e în folosul nostru să lucrăm cu mai mulţi profesori».

Clasa a V-a e mai grea?

Dar un şcolar serios — aşa cum o dovedeşte discuţia cu prietenii noştri din clasa a V-a C — este în stare să «treacă într-a V-a» cu mult înainte de 15 septembrie al anului respectiv.

Totul este **să înţeleagă că este în stare,** că **folosul cel mai mare din această nouă stare de spirit e de partea lui,** şi atunci e nouă şi deplină bucuria de-a te simţi

CU ADEVĂRAT MARE

Ionel Ivanciu are un verişor de 6 ani. De multe ori ei se joacă împreună. Într-una din zilele primului trimestru, piciul dornic de joacă a venit în camera unde Ionel îşi făcea lecţiile şi a început să-l tragă de mînecă. Eroul nostru i-a spus că nu poate, că are de făcut temele, că mai tîrziu, da. Piciul se arăta însă greu de convins. La un moment dat Ionel lasă stiloul pe masă şi-i spune cu calmă solemnitate: «Acum sînt într-a V-a, înţelegi tu?!» Puştiul l-a privit mirat, i-a privit manualele noi şi a tăcut cu respect.

Se pare că, aşa mic cum este, tot înţelesese ceva.

AZI PIONIER, MÎINE UTECIST !

(URMARE DIN PAG. 3)

Mă opresc apoi la o altă însemnare notată grăbit. «Mîine mergem cu întreg detaşamentul la Liceul agroindustrial, la o întîlnire cu utecistii şcolii».

. . . .

Iată acum cîteva secvenţe pe care le-am reţinut din această vizită.

...O combină C3 — maşină de secerat şi treierat, un tractor universal 650 M. În jur mai mulţi pionieri. Utecistii Sorin Stoian, Florentin Cioromela, elevi ai liceului de specialitate, explică operaţiunile complexe pe care le îndeplinesc aceste maşini agricole, cum trebuie să le conduci, sau să le repari. Pionierii sînt atraşi apoi de o operaţie de sudură pe care o fac elevii. Ceva mai tîrziu, oaspeţii se află în Cabinetul de tractoare — denumit astfel pentru că aici poţi observa maşina în amănunt, pe subansamblu în parte. Cu ajutorul utecistilor Marian Marica, Mariana Opriş şcolarii pot urmări pe viu alcătuirea unui tractor. În ziua aceea, în laboratoarele şi atelierele şcolii pionierii şi-au întîlnit prietenii mai mari în plină activitate, au urmărit sîrguinţa şi hărnicia lor. De altfel, ei cunosc biografiile acestor utecişti care au fost în marea majoritate elevi ai şcolii lor, Şcoala generală nr. 1, şi care astăzi se pregătesc să lucreze în meserii din agricultură. Aşa, de pildă, pe Marian Marica, pionierii l-au văzut adeseori conducînd cu pricepere tractorul, şi chiar de curînd, la arăturile de toamnă. Dar admiraţia lor pentru Marian a sporit cînd au lucrat împreună cu el şi cu alţi utecişti la strîngerea recoltei de toamnă. Bilanţul a fost frumos. S-au strîns 18 vagoane de struguri, s-a recoltat porumb de pe 15 ha. Utecistul Marian Marica se afla întotdeauna în frunte.

Un exemplu pentru toţi. Întotdeauna lucra cu voie bună, găsind pentru fiecare coleg, dar mai ales pentru cei mici, o vorbă potrivită, un îndemn. La fel ca Marian sînt mulţi alţi utecişti la Liceul agroindustrial din Segarcea şi întîlnirea organizată de pionierii Şcolii generale nr. 1 a fost un moment important în pregătirea lor de a deveni membri ai Uniunii Tineretului Comunist, pentru a urca o nouă treaptă a maturizării lor politice.

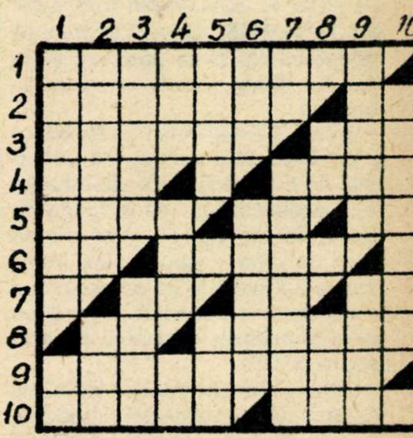

Coş cu fructe

ORIZONTAL: 1. Autorul schiţei «Norocul culegătorului». 2. De florile mărului (fem.). Viorica Herlea. 3. Port-fruct. Felii de portocale. 4. Morfeu pe meleagurile mioritice. O floare albastră pe un pătrat agrar! 5. Un fel de lapte bătut. Primele boabe. La şcoală. 6. Culegător priceput. Delicatesă pentru veveriţe. 7. Pere! Ultima linguriţă de dulceaţă. Scule. 8. Un scurt rămas bun. Fruct mare, galben. 9. Fructe mediteraneene, zemoase şi aromate. 10. Migdalele lui Topîrceanu. Prăjituri cu nuci.

VERTICAL: 1. Iunie (pop.). O drupă pe sfîrşite. 2. Fruct exotic aromat. Un «coş» încărcat cu fructe. 3. Pîrguit. Văpaie! 4. Avantaj. Rîu în Elveţia. Boabe de struguri. 5. A garanta. Personaj central al unei schiţe de I.L. Caragiale. 6. Refren din cîntecele noastre populare. Porţiune a tulpinei viţei de vie. 7. Apa! Măr roşu sîngeriu, cu dungi carmin. 8. Fiecare aduce bogăţia lui de roade. Orăşel şi port în Finlanda. 9. Personaj masculin din piesa «Sub mărul sălbatic» de Raymond. Rîu în R.F.G. 10. A furat merele de aur din grădina Hesperidelor.

DICŢIONAR: AAR, ULU, SIEG.

VENERA POPESCU

Cutezătorii

Redactor şef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacţie:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAŞ

Redacţia: Piaţa Scînteii nr. 1. Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10; **ADMINISTRAŢIA:** Editura «Scînteia» **TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE:** prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, Bucureşti.

index
41033

12 pagini, 1 LEU

E SCRIS PE TRICOLOR UNIRE!

1918-1978

Unirea a fost visul de aur, idealul întregului popor român. Acest ideal l-a împlinit poporul însuși, cîrmuit de cei mai buni și mai înțelepți fii ai lui. Trebuie să ținem minte, deci, marele adevăr: Unirea poporul a făcut-o. El a dezvoltat economia. El s-a avîntat în revoluția de la 1848 și-a cerut Unirea cu toată tăria. El s-a jertfit în războiul din 1877 și cel din 1916—1918, ca să cucerească independența și să păstreze ființa statului, ființa României pe harta lumii.

Unirea Transilvaniei cu România a fost împlinirea mult dorită a idealului de a trăi toți frații sub acoperișul aceleiași țări, de a scăpa de asupririle străine, de a ne afirma liberi în rîndul popoarelor lumii. Unirea a născut în inima poporului o mai mare încredere în viitor și un mare entuziasm în munca de propășire a țării.

Unirea Transilvaniei cu România a ajutat mult lupta clasei muncitoare, care a devenit însă cu adevărat puternică odată cu crearea în anul 1921 a Partidului Comunist Român, conducătorul firesc al maselor revoluționare pe drumul împlinirii visurilor înaintașilor noștri din cele mai vechi timpuri.

Pentru că ocîrmuirea țării era atunci în mîna burgheziei, lupta oamenilor muncii conduși de comuniști a fost grea, a cerut eroism și jertfe pe care-i bine să le știți, iubiți cutezători. Mai întîi că reformele propuse la Alba Iulia nu s-au aplicat toate, așa cum dorea poporul și cum cereau nevoile lui. Apoi, o bună parte din bogățiile țării, care s-ar fi cuvenit să fie ale poporului, au rămas în mîinile unor mari bogătași străini. Aceasta a făcut ca nici țara, nici poporul să nu se poată bucura deplin de o viață mai bună, de independența și de libertatea pentru care luptase și se jertfise secole și secole de-a rîndul. Ba, într-o vreme, cînd fasciștii pregăteau cel de al doilea război mondial, Germania hitleristă a intervenit brutal și, prin Dictatul de la Viena, din 1940, a sfîșiat Transilvania în două, dînd partea de nord hortyștilor cu care se afla în cîrdășie. A fost acela un act abuziv, o crimă istorică săvîrșită de cei care desființaseră și Cehoslovacia, ocupaseră și Polonia, cotropiseră și Iugoslavia.

Toți oamenii cu bun simț, toate forțele democrate, în frunte cu Partidul Comunist Român, au protestat, cu energie, împotriva acestui atentat la viața României, la dreptul ei la Unire și independență. «Nu poate fi uitată nici un moment, arată tovarășul Nicolae Ceaușescu, poziția adoptată de naționalitățile conlocuitoare față de Dictatul de la Viena, condamnarea acestuia, hotărîrea organizațiilor democratice revoluționare maghiare și germane, ca și de alte naționalități, de a lupta sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru apărarea consecventă a libertăților democratice, a integrității României». Istoria le-a cerut astfel din nou bunicilor voștri să pună mîna pe armă, înfăptuind, la 23 August 1944, insurecția națională armată antifascistă și antiimperialistă, să alunge din țară armatele hitleriste și, împreună cu armata sovietică, să spulbere pe dușmani din Transilvania, să așeze din nou hotarul la locul lui firesc și, apoi, să contribuie la eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei de sub jugul fascist. Dar pentru aceasta, iar e bine să știți, dragii mei, că România a plătit această victorie cu viața a peste 170 000 de eroi, jertfiți pe cîmpurile a zeci de bătălii date între București și Praga. Să știți asta și să n-o uitați niciodată. Căci pe jertfa lor au putut bunicii și părinții voștri săvîrși marile, uriașele transformări din epoca noastră socialistă. Acum, în România socialistă, poporul, întregul popor e stăpîn pe roadele muncii lui, pe bogățiile țării.

Acum, în România socialistă toți oamenii muncii trăiesc în cea mai perfectă înțelegere și frăție: nu mai există om asuprit de altul; toți sîntem egali, ne bucurăm de aceleași drepturi și ne supunem acelorași sfinte îndatoriri: de a spori bogățiile țării, de a apăra libertatea patriei și de a trăi în pace cu toate popoarele lumii.

Acum, în România socialistă, făurită de bunicii și de părinții voștri, străduiți-vă a învăța, a vă pregăti pentru viață. Tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta: «Trecerea la construcția societății socialiste, succesele realizate în făurirea noii orînduiri sociale, progresul forțelor de producție, al științei și culturii, ridicarea nivelului de trai al poporului au consolidat și adîncit dezvoltarea națiunii, au întărit unitatea poporului, forța statului național unitar, independența și suveranitatea sa».

Aceasta a fost, pe scurt, istoria Unirii din 1918 și a căilor deschise pentru viitorul poporului român de acest fapt epocal. Dar trebuie să mai știți, iubiții mei, că Țara de mîine sînteți voi. Ea va avea chipul vostru. Chip pe care-l dorim frumos, măreț, strălucitor.

Prof. DUMITRU ALMAȘ

Miercurea Ciuc, azi.

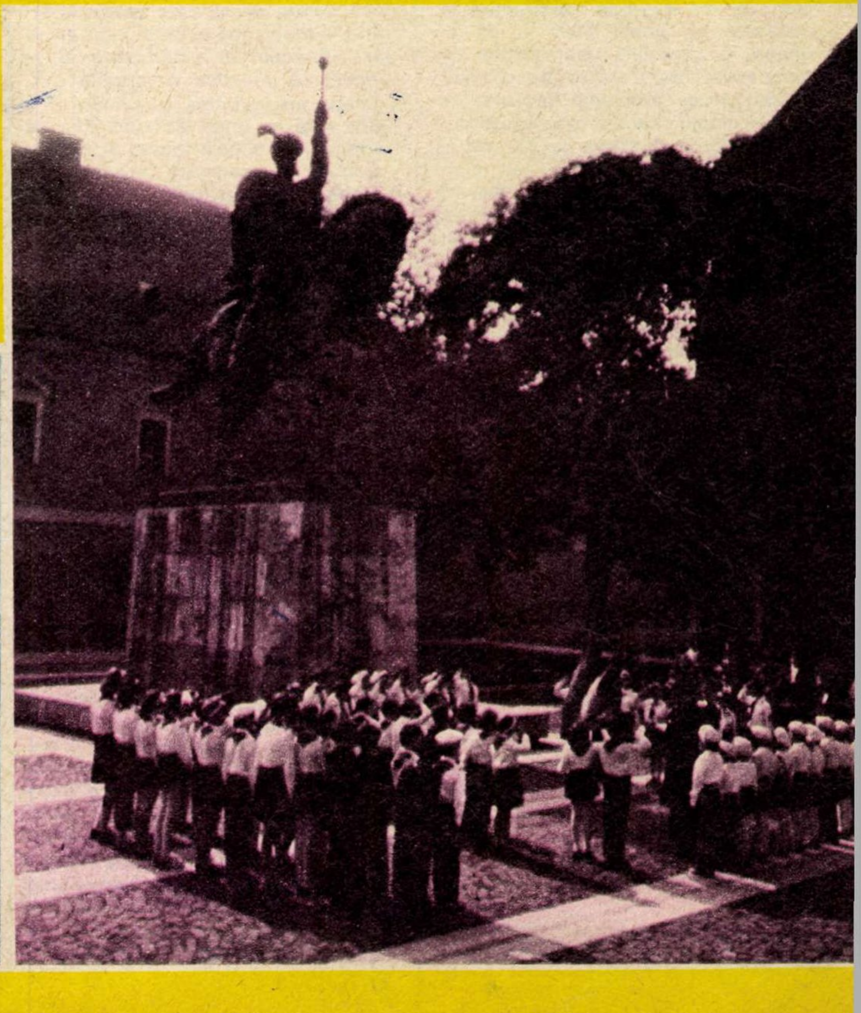
Clipe de neuitat pentru cei mai buni școlari — primirea în Organizația Pionierilor!

47

JOI, 23 NOIEMBRIE 1978,
ANUL XII (nr. 582)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

În «vizorul» fiecărui detașament:

PREGĂTIREA PENTRU TEZE!

Să încheiem acest trimestru fără nici un corigent!

Să obținem cele mai bune rezultate!

Fiecare pionier să învețe bine și să-l ajute și pe colegul său!

Foto: CALIN CRETU

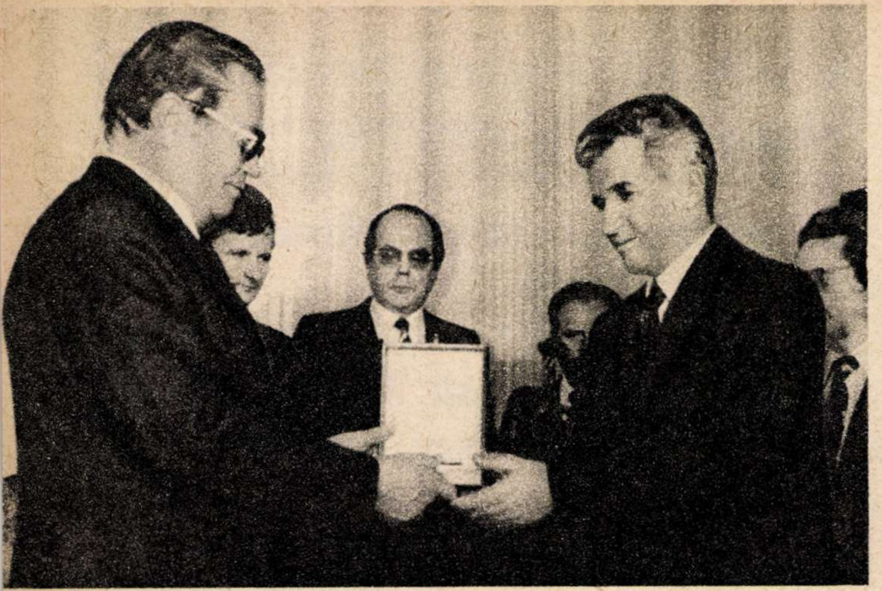

Recenta vizită de prietenie a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, în Republica Socialistă Federativă Iugoslavia, constituie o nouă expresie a relaţiilor de rodnică şi multilaterală conlucrare dintre ţările noastre, un nou şi remarcabil moment al tradiţionalului dialog la nivel înalt româno-iugoslav.

Întreprinsă la invitaţia tovarăşului Iosip Broz Tito, preşedintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, preşedintele Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia, vizita a prilejuit un larg şi aprofundat schimb de păreri privind activitatea şi preocupările celor două partide, desfăşurarea construcţiei socialiste în cele două ţări, dezvoltarea pe multiple planuri a relaţiilor româno-iugoslave, precum şi unele probleme actuale ale vieţii politice internaţionale, ale mişcării comuniste şi muncitoreşti.

În cadrul unei emoţionante solemnităţi, tovarăşului Nicolae Ceauşescu i-a fost înmînat Ordinul «Erou al Muncii Socialiste», conferit de tovarăşul Iosip Broz Tito, cu prilejul împlinirii vîrstei de 60 de ani şi a peste 45 de ani de activitate revoluţionară, pentru contribuţia excepţională la dezvoltarea multilaterală a prieteniei româno-iugoslave şi a celei mai strînse colaborări de bună vecinătate, precum şi pentru aportul la colaborarea internaţională bazată pe egalitate în drepturi.

---

60 DE ANI DE LA FĂURIREA STATULUI NAŢIONAL UNITAR ROMÂN

OMAGIU PIONIERESC LA MONUMENTUL UNIRII

Cu inimile pline de emoţie, noi, şcolarii dintr-a II-a B, aşteptăm autocarele care ne vor duce într-o excursie deosebită. Timpul trece greu pînă cînd maşina se pune în mişcare şi iată-ne la drum...

Împreună cu prietenii noştri, pionieri în clasele a IV-a C şi a IV-a E, înaintăm prin dimineaţa de toamna şi admirăm frumuseţile şi bogăţiile locurilor prin care trecem. De-a lungul şoselelor vedem numeroase case noi, ogoare pregătite de semănături, cooperatori strîngînd recolte bogate... La Buzău admirăm blocurile moderne, peisajul industrial, centrul oraşului.

Maşina goneşte pe şosea şi iată-ne intrînd în Focşani. Aici, în centru, la **Monumentul Unirii** — după ce tovarăşa învăţătoare ne vorbeşte despre apropiata aniversare a celor 60 de ani de la făurirea statului naţional unitar român, despre lupta strămoşilor noştri pentru a se uni într-un stat unitar — noi, şcolarii, cu mîna pe drapel ne-am angajat să cinstim, prin învăţătură şi devotament ţara, cravata roşie cu tricolor.

Acolo, într-un frumos centru al construcţiei socialiste, la izvoare de istorie, eu şi colegii mei, Claudia Stoian, Valentin Trandafir, Gabriela Bumbac, Cătălin Bancu, Paul Florete, Dan Patraulea, Corina Nicula, Mircea Măciucă, Doina Pleşiu, Natalia Nicolae, Viorel Roşca, Ştefan Bănică, Daniela Popp şi Nicoleta Preda, am devenit pionieri!

SUZANA IONIŢĂ
Şcoala generală nr. 98,
Bucureşti

LA CEAS DE ISTORIE - LEGĂMÎNT CU VIITORUL

În dimineaţa aceea toţi pionierii au venit cu braţele încărcate de flori, cu bluzele mai albe, cu privirile mai strălucitoare. Şcolarii cei mici erau şi ei mai cuminţi, mai nerăbdători. Şi cînd, în clasă, totul a fost gata pregătit, s-a auzit clară vocea pionierului Ioan Pascu: începem activitatea noastră intitulată «Istorie de ieri — istorie de azi»!

Un cîntec patriotic a deschis emoţionanta manifestare despre **«Unitate, continuitate, independenţă — coordonate ale istoriei noastre»,** dedicată aniversării a 60 de ani de la făurirea statului naţional unitar român. Subliniind ideea că actul de la 1 decembrie 1918 a fost opera maselor largi populare, dialogul pionierilor a evidenţiat faptul că năzuinţele de libertate şi dreptate socială ale poporului nostru şi-au găsit împlinire în anii noştri prin victoria socialismului.

Mulţi pionieri, pasionaţi istorici, au vorbit şi despre istoria de azi a satului lor în care, din două case, una este nouă; despre curentul electric care a adus în locuinţe aparate de radio, televizoare, frigidere, maşini de spălat; despre autobuzul care vine în sat în fiecare seară şi pleacă dimineaţa, ducînd pe fraţii lor mai mari la licee ori la muncă, în întreprinderile marelui centru industrial Cluj-Napoca. Trecînd de graniţele satului lor, Coasta, pionierii s-au referit la multe alte împliniri din judeţul Cluj, amintind importantele întreprinderi din oraşele Turda şi Cîmpia Turzii, impresionantele combinate de la Dej, Gherla şi din alte localităţi, întinsele cartiere de blocuri Mănăştur, Gheorgheni şi altele.

Atunci, în dimineaţa aceea, la ceas de cinstire a trecutului istoric al neamului, de cinstire a prezentului victorios, pionierii au primit în organizaţia lor pe Elvira Diana Astăluş, Florin Bărbos, Viorica Cozac şi Viorel Bărbos...

Atunci, în dimineaţa aceea, la ceas de istorie, pionierii Călin Daniel Moga, Marilena Bărbos, Dumitru Lucian Nemeş, Aneta Livia Covaci, Petru Bărbos, Maria Paulina Covaci şi alţii, în vers şi cînt,au întărit legămîntul lor de dragoste de ţară, dorinţa lor cea mai fierbinte de a deveni oameni de nădejde, fiii credincioşi ai partidului.

LIDIA NOVAC

RAPORT
PIONIERESC
SUB TRICOLOR:

HĂRNICIA

ESTE DE-UN SINGUR FEL!

ISTORIE

Răsfoiesc gînditoare
Filele timpului
Din cartea istoriei neamului...

Din muchia dreaptă a cărţii,
Aud murmur de luptă
Şi urale de victorii.

La fiecare filă simt
Focul nestins al jertfelor
Arzîndu-mi palmele a mîngîiere.

Din muchia stîngă a cărţii
Răzbate mireasma împlinirilor
Unui neam rînduit spre înălţare.

Şi cu fiecare filă răsfoită
Simt inima clocotind
De dragoste şi recunoştinţă.

NINA DARIE
clasa a VIII-a,
Şcoala generală
Smîrdan Suharan,
judeţul Botoşani

...Oră de ecologie la clasa a VIII-a. Şcoala generală Ghimpaţi, judeţul Ilfov. O disciplină nouă, cu exprimări deosebite: «viziune relaţională asupra sistemelor vii», «biotop» etc. La fiecare întrebare, zeci de mîini ridicate şi răspunsuri foarte bune, întemeiate, mature.

...Oră de matematică la aceeaşi clasă; trigonometria, un nume nou în orar: cos a + sin b = ... În catalog, în dreptul rubricii respective, note promiţătoare de bucurii trainice.

...Oră de latină, după recreaţia mare. Anca Stroie rosteşte cuvintele cu vădită emoţie, gîndindu-se probabil la Ovidiu, la Gaudeamus Igitur, la Columna lui Traian.

Din cele relatate pînă acum veţi gîndi de bună seamă că ne aflăm în sala de clasă a unui detaşament fruntaş la învăţătură. Aşa este — dar cu o precizare: **noi am ajuns aici căutînd un detaşament fruntaş la muncă patriotică!**

O coincidenţă numai?

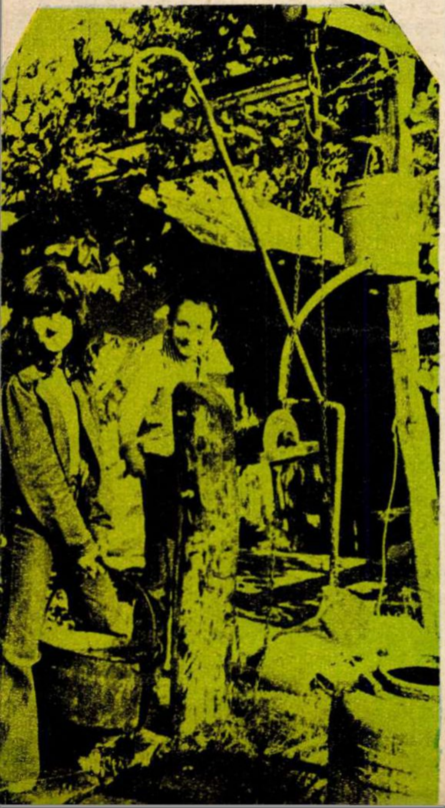

MĂRTURISIRE CU VALOARE DE DEFINIŢIE

Lidia Tone dintr-a VIII-a se îmbolnăvise. Peste cîteva zile detaşamentul ei începea lucrul la lotul semincer I.A.S. Prunaru. Lidia avea un certificat care conţinea o scutire medicală, însă s-a prezentat la lucru chiar mai devreme cu o zi decît scria pe certificat.

«Mi s-a întîmplat des în viaţa mea de şcolar să-mi spună părinţii «bravo», cînd le arătam carnetul de note. Dar într-o zi am avut o bucurie deosebită. Rămînînd singură acasă cu surioara mea mai mică am avut grijă de ea, am făcut toate treburile casei — foarte multe în ziua aceea — şi mi-am făcut şi lecţiile. Seara, tata şi mama mi-au spus «bravo» şi m-au mîngîiat. Am înţeles atunci încă o dată că hărnicia nu înseamnă o activitate anume, **ci tot ceea ce se opune lenei, lipsei de participare** (s.n.)».

«UN COPIL DE ISPRAVĂ»

Elena Matei, clasa a VI-a A, Şcoala generală Naipu (sat vecin cu Ghimpaţii) nu face parte dintre candidaţii obişnuiţi la coroniţa de sfîrşit de an. Simte, desigur, o mare plăcere cînd dă un răspuns frumos sau ia o notă bună — cum s-a întîmplat anul acesta cu prima ei notă la zoologie: 9. Elena e un copil mărunţel, sfios, dar în cadrul tuturor activităţilor practice — curăţirea clasei, munca pe lotul şcolar, în C.A.P., munca în gospodăria proprie, Elena este copilul care nu fuge de treabă; dimpotrivă, se afla mereu printre cei dintîi. În pofida staturii sale mărunţele, a aerului ei retras, a faptului că o găleată mare, plină cu cartofi, pare cam grea pentru gabaritul ei. Deseori — povesteşte ea roşie de modestie — i se întîmplă s-o recunoască şi să-i zîmbească, atunci cînd o întîlnesc pe drum, oamenii cu care a lucrat împreună, ba pe la C.A.P., ba prin alte părţi. Într-una din zile a auzit în urma ei dialogul următor: «A cui o fi?» «Nu ştiu, dar e un copil de ispravă».

*

Să-mi daţi voie, dragi prieteni, să citez acum această scurtă listă de nume: Mariana Giadău, Georgeta Oprea, Niculina Văduva, Florin Caliţoiu, Elena Scarlat — din Naipu; Fraţii Eugen şi Mădălin Rădan, Alexandru Petrache, Marin Cristică, Mariana Niţu, George Panait — din Ghimpaţi. Ei sînt doar o parte dintre pionierii pe care i-a

ILIE TRAIAN

(Continuare în pag. 11)

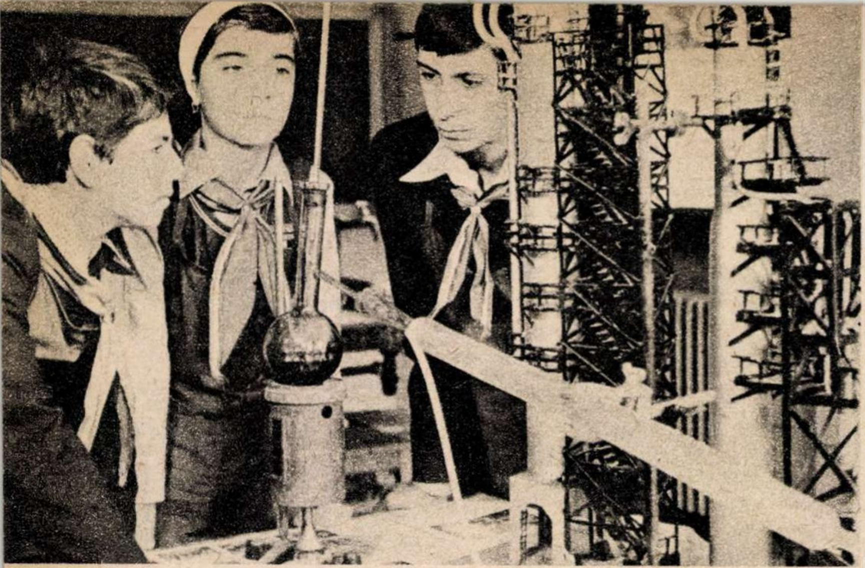

O activitate care atrage din ce în ce mai mult interesul pionierilor prahoveni, doritori ca mîine să lucreze cu competență în unități industriale petroliere.

Aplauze pentru pionierii tehnicieni de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Ploiești. În imagine: înmînarea brevetului de inventator pentru **«Dispozitivul de acupunctură, detecție a punctelor de acupunctură, anestezie și terapie»**, lucrare care a obținut premiul I în cadrul primei ediții a Festivalului Național «Cîntarea României».

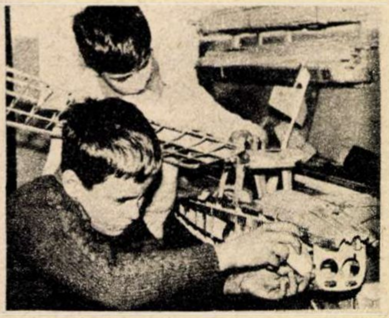

Aeromodeliștii de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din orașul Vălenii de Munte.

Cutezătorii
EDIȚIE SPECIALĂ

PRAHOVA

CARTE DE VIZITĂ

- *În cele 3 879 de cercuri tehnico-aplicative și științifice din școli, activează 77 247 de pionieri și școlari, reprezentînd 65.53 la sută din totalul elevilor din clasele I — VIII.*
- *Etapa de masă a celei de a II-a ediții a Festivalului Național «Cîntarea României» a cuprins un număr de peste 88 400 de pionieri.*
- *Iată cîteva din rezultatele deosebite obținute de pionierii prahoveni la competiția națională «Daciada»: locul I pe echipe și individual fete la etapa națională a concursului «Călutul de fildeș»; locul I la etapa națională a concursului «Crosul pionierilor»; locul II băieți la etapa națională a concursului de orientare turistică.*

GÎNDURI LA UN DECENIU DE ACTIVITATE

Cu zece ani în urmă se constituia în cadrul unității de pionieri a liceului nostru — liceul centenar «Mihai Viteazul» din Ploiești — formația corală «Lira Prahovei», condusă de tovarășul profesor Gheorghe Neagu.

Primii la învățătură, fruntași la munca patriotică, organizatori ai unor frumoase activități pionierești, membrii corului nostru rămân îndrăgostiți de cîntec și sînt mereu prezenți pe scenele Orașului aurului negru și ale județului nostru.

Acum, în anul în care sărbătorim un deceniu de activitate, purtăm cu noi trofee cu care ne mîndrim, premiul I pe țară la prima ediție a Festivalului Național «Cîntarea României», premiul I pe țară, în 1976, la Festivalul pionieresc «Românie socialistă, țara mea de glorii», precum și premii la concursurile corale județene.

Știm că aceste succese ne obligă și sîntem hotărîți să muncim mult mai bine.

De altfel, socotim că nu e greu. Nu e greu pentru că noi învățăm și cîntăm cu bucurie. Cîntăm cu bucurie pentru infinita noastră dragoste față de țară și partid.

DANIELA VLAD
clasa a VIII-a C

Pionieri prahoveni în cea de a doua etapă a Festivalului Național «Cîntarea României».

CRESC ȘOIMII PATRIEI, CRESC PIONIERII!

Trăiesc în Prahova și urcă treptele vîrstei senine a copilăriei 128 900 de pionieri și șoimi ai patriei. Un detașament impresionant, cuprins în marea «oaste» a celei mai tinere generații a României socialiste.

Ca unul care-acum douăzeci și opt de ani am fost eu însumi purtător al cravatei de pionier, nu pot să nu mă gîndesc cu un sentiment aparte la creșterea celor de vîrstă foarte fragedă, la trecerea lor către tărîmul adolescenței, tinereții și maturității.

Cea mai puternică emoție pe care am simțit-o a fost, desigur, aceea pe care am încercat-o fiind prezent la intrarea fiicei mele, Anca, în rîndurile Organizației Pionierilor.

În curgerea neîntreruptă a anilor, zilele pionieriei sînt undele celei mai nobile purități, ale celor mai răscolitoare vibrații. Puterea omului de a păstra în suflet pînă în asfințitul existenței sale puritatea copilăriei, mai ales flacăra sinceră a cravatei roșii cu tricolor i-o poate da. De aceea, folosesc acest prilej pentru a mulțumi tuturor pionierilor pe care am avut bucuria să-i întîlnesc, de-a lungul timpului, în multe din comunele și orașele Prahovei. În Ploiești, la Casa pionierilor și șoimilor patriei, la Școlile generale nr. 1, 9, 11, 21 și la Liceul «Mihai Viteazul», la Boldești-Scăieni și Mizil, la Băicoi și Vălenii de Munte, la Bucov, Bălțești, Starchiojd și Telega, în alte localități, am trăit clipe într-adevăr de neuitat printre purtătorii cravatei roșii cu tricolor.

Se spune despre voi, dragi pionieri, că sînteți viitorul acestei țări. Temeiul acestei certitudini îl reprezintă sîrguința voastră la învățătură și în activitatea tehnico-productivă, setea voastră de cunoaștere, splendida voastră deschidere spre orizonturile noi, nemăsurata voastră dragoste față de pămîntul căruia îi aparțineți, față de partidul care vă veghează destinele.

Și în Prahova, ca pretutindeni în România, creșterea despre care aminteam la început se ilustrează prin mărturii dintre cele mai convingătoare. De pildă, cu numai cîțiva ani în urmă, consemnam — ca redactor al gazetei ploieștene «Flamura Prahovei» — primele încercări literare ale pionieriei **Domnița Palii**, rezultatele pionierului fruntaș **Emy Pîrpăriță**, rodnica activitate a pionierilor tehnicieni din Orașul aurului negru. Acum, în 1978, Domnița Palii este deținătoarea unui premiu I la concursul republican de literatură al elevilor, Emy Pîrpăriță a făcut parte din reprezentativa României care a cîștigat locul I la a XX-a olimpiadă internațională de matematică și a devenit student al politehnicii bucureștene, iar pasionații creației științifice, participanți la concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor, au adus la Ploiești **Marele premiu colectiv al acestui concurs și Diploma de onoare a C.N.O.P.**, Casa pionierilor și șoimilor patriei din Ploiești devenind, totodată, titulara unui veritabil brevet de invenții.

Sînt doar trei exemple dintre multele care s-ar mai putea adăuga. Căci, să nu uităm, copiii prahoveni se mîndresc cu numeroși pionieri ce dețin distincțiile pionierești, iar **3 000 dintre ei poartă titlul «Pionier de frunte»**.

CORNELIU ȘERBAN

Au mai colaborat la această pagină pionierii **Maria Aldea**, de la Școala generală nr. 10 din Ploiești, **Gabriela Manea**, Școala generală din Podul Vadului, Breaza, **Ciprian Dad**, Școala de aplicație a Liceului pedagogic din Ploiești.

Redactorul paginii:
MARGARETA MICU

LIA, ANDRAS, DUMITRU, MARIKA, RODICA, ISTVAN:

TOŢI CA UNUL!

La început de an şcolar, cînd am vizitat şcoala din Tărian, podeaua mirosea a cherestea proaspătă, iar geamurile priveau prin perdele salcîmii cu frunzele împuţinate.

— Şaisprezece săli de clasă, laborator de fizică şi chimie, cabinet de ştiinţe sociale, camera pionierilor, atelier — îmi prezenta noua şcoală directorul acesteia, Egri Vilmos. Trecînd prin clase, în pauză, cu greu îmi dau seama — doar după cusăturile ce acoperă mobilierul — în care clasă învăţămîntul se desfăşoară în limba română şi în care clasă în limba maghiară. Pretutindeni o armonie de motive, de culori; ordine şi curăţenie.

— Mereu avem cîte ceva de făcut; lustruirea parchetului, perdelele, decorarea pereţilor — ne spune tovarăşul director.

Într-o clasă activul pionieresc are o scurtă consfătuire. Îi întreb cum s-a construit această nouă şi frumoasă şcoală.

Căratul cărămizilor (la care au participat chiar şi pionierii mai mici), ajutorul părinţilor, sîrguinţa specialiştilor — toate acestea compun tabloul eforturilor din care s-a născut noul lăcaş de cultură şi civilizaţie. Acolo unde specialiştii şi părinţii aveau nevoie de ajutorul pionierilor, aceştia erau prezenţi. Mobilierul nou şi băncile sînt arătoase. Înzestrarea atelierului, maşinile de cusut, magnetofonul, televizorul, aparatul de fotografiat şi de filmat — toate acestea sînt rezultatul hărniciei lor.

Cu cît este mai frumoasă o şcoală cu atît simţi mai din plin că este construită de dragul copiilor.

— Cine a muncit cel mai mult? întreb activul pionieresc.

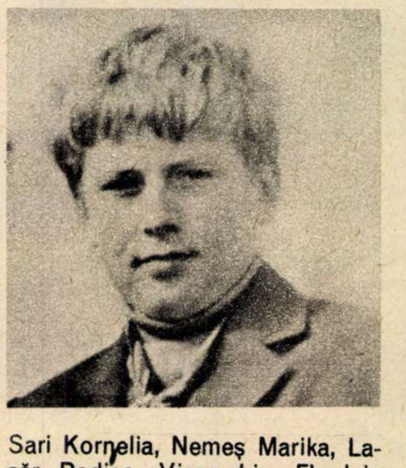

— Toată lumea — îmi răspund în cor. Astă toamnă am ajutat C.A.P.-ul din comună la strîngerea recoltei. Am adunat paiele de pe 120 de hectare. Cu toţii am muncit la fel. Iar la 5 septembrie, cînd a fost terminată şcoala, am venit aici ca să facem curăţenie, ordine.

— Sînt de acord că toată lumea merită laude. Dar aş vrea să-i fotografiez pe cei mai sîrguincioşi, pe cei mai serioşi, în faţa şcolii.

Borbely Rozika, Pantea Codra, Sari Kornelia, Nemeş Marika, Lazăr Rodica, Vicaş Lia, Eberleiu Anti, Heilman Elisabeta, Pop Dumitru se privesc unii pe alţii.

— Cine a dat cel mai bun exemplu personal în ceea ce priveşte consecvenţa, sîrguinţa?

— Tocmai ei, activul pionieresc — răspunde în locul pionierilor modeşti comandantul-instructor al unităţii.

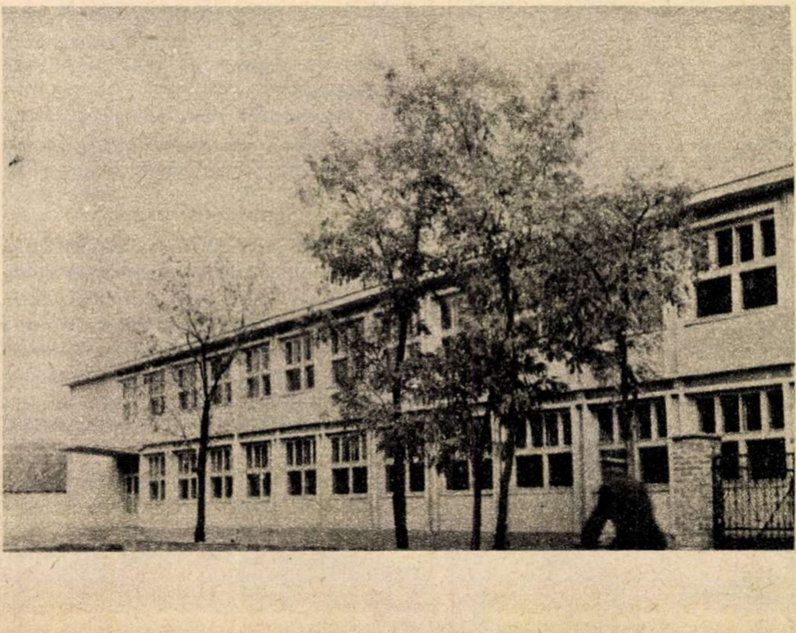

Vizităm şcoala cea «veche-veche», cu două săli de clasă şi o alta, tot veche, cu opt săli de clasă, construită acum 15 ani, dar care «le-a rămas mică». Ne întoarcem la şcoala cea nouă. Observ că însoţitorii mei discută în şoaptă ceva. În timp ce se aliniau în faţa aparatului de fotografiat, îşi exprimă o rugăminte.

— Dintr-o asemenea fotografie nu poate lipsi «echipa de şoc», ei erau mereu prezenţi, aveau timp pentru toate şi se pricepeau la toate; lucrau ca zidari sau ca tîmplari, dacă era nevoie, în frunte cu tovarăşul profesor Balász József. Chiar acum mai aveau ceva de lucru într-o clasă. Pionierii îi aduc să-i fotografiez pe Kovács Imre, Pop Dumitru, Rozik Istvan, pe Nilgesz Andras.

— Chiar aşa este? Găsiţi timp să lucraţi chiar şi atunci cînd aveţi mult de învăţat? îi întreb pe jumătate serios, pe jumătate în glumă pe membrii «echipei de şoc». Se fac roşii la faţă.

— Ştiţi? Unul dintre noi, anul trecut, avea patru la matematică. În toiul muncii încă a luat şapte! Coincidenţă — ne-am zis. Dar... a mai luat încă unul! Sînt convins — că în curînd va lua un opt — răspunde în locul celorlalţi un elev dintr-a VIII-a.

...Şi pînă am făcut pozele mi-am pus întrebarea: oare poate obţine cineva note bune cînd are foarte mult de lucru? A descoperit o nouă metodă de a învăţa? A ajuns astfel la concluzia că timpul este valoros şi că din această «materie primă» se pot «scoate» multe satisfacţii? Sau eventual încurajarea colegilor l-a stimulat să ia note bune? Şi cum va mai fi de acum încolo?... Fără îndoială, din ce în ce mai bine.

*
* *

Deocamdată însă, să ne facem datoria publicînd aceste fotografii, preţuire pe deplin meritată a acestui nucleu inimos de prieteni care şi-au unit forţele şi idealurile copilăriei sub îndemnul: **Toţi ca unul!**

TAKACS GIZELLA

ATELIER

CUTEZĂTORII

2000

Odată cu lansarea, în nr. 45/1978, a noului concurs al revistei noastre, **ATELIER 2000,** a fost conectat **raliul ideilor** care face legătura între toți cutezătorii. Pretutindeni se constituie colective de creație, iar participanții individuali la concurs au și început să caute idei pentru desene și celelalte genuri de lucrări de artă plastică pe care le pregătesc, precum și pentru machete funcționale.

În atenția celor dornici să participe la concursul Atelier 2000: alături de regulamentul noului **atelier al fanteziei,** inaugurat pentru ei de «Cutezătorii» în numărul amintit al revistei, a fost publicată și o **tematică orientativă,** pe care o pot consulta, îmbogățind-o cu idei noi, originale.

Am ilustrat anunțul nostru cu proiectul unei macarale de tip nou, în realitate un dirijabil de o formă neobișnuită, puternic și stabil. El prezintă numeroase avantaje față de macaralele obișnuite (în primul rînd nu cunoaște limită de înălțime). Iar față de folosirea elicopterului în construcții prezintă mari avantaje de ordin economic, foarte importante în lumina gospodăririi raționale a combustibililor.

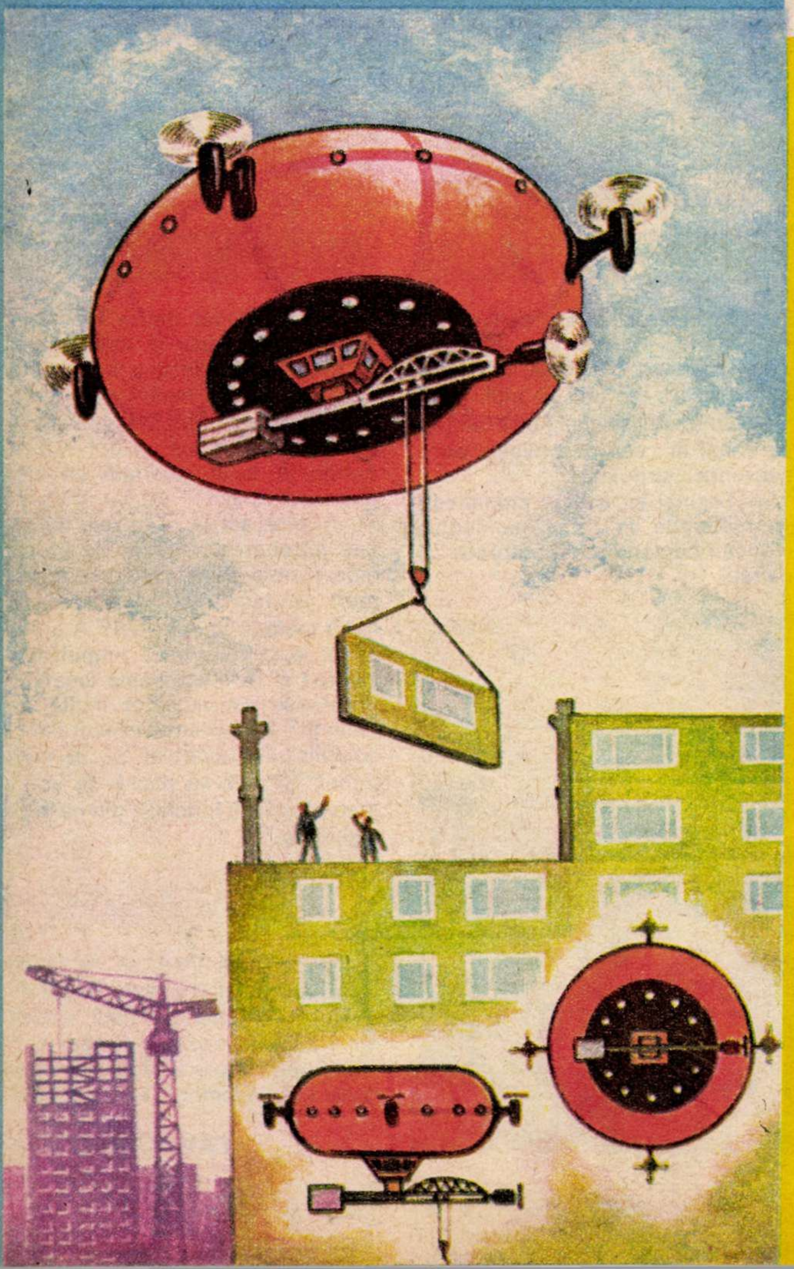

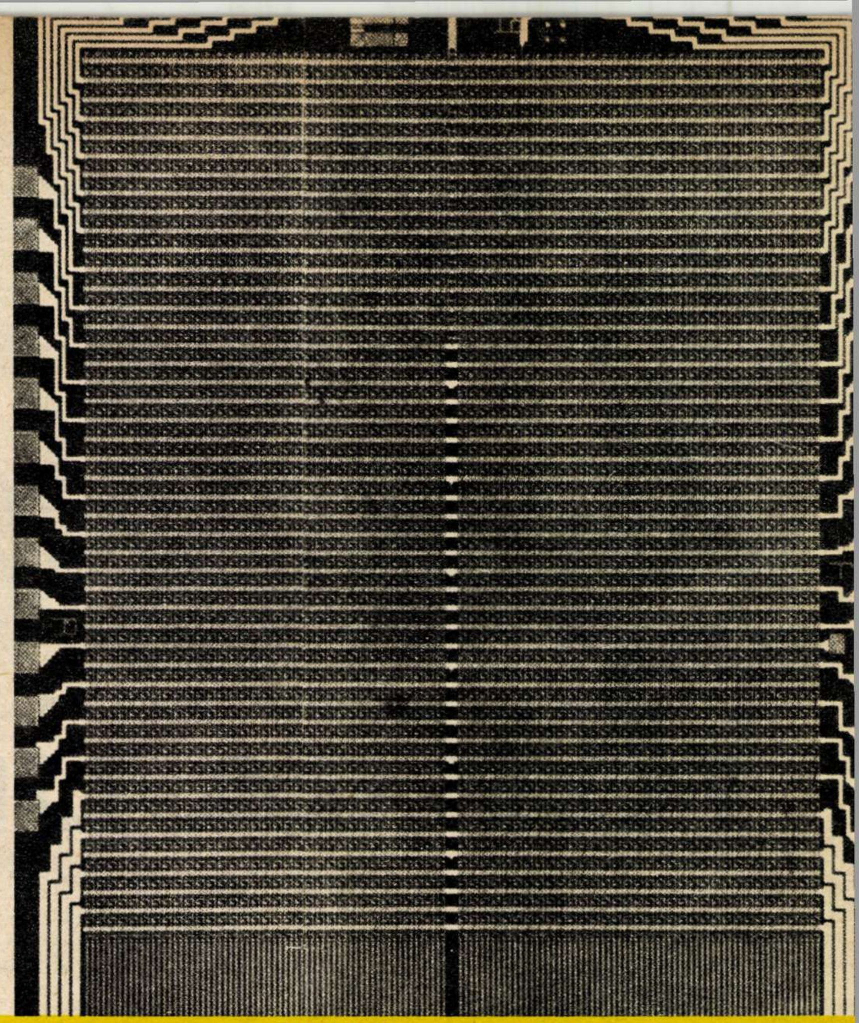

Latura mare a circuitului logic programabil din imagine are 2,5 cm. Pe suprafața lui sînt instalate 5 000 de tranzistoare.

MICROPROCESOR, MICROCALCULATOR

În ultima vreme a apărut o noțiune nouă: microprocesor. De aici un alt termen — microcalculator.

În cea mai nouă dintre enciclopediile dedicate calculatoarelor termenul **microprocesor** nu apare explicat, ci doar ca trimitere la articolul **microcalculator.** Faptul scoate în evidență subordonarea microprocesorului față de microcalculator.

Într-adevăr, microprocesorul nu este decît un circuit integrat pe scară largă, conținînd elementele esențiale ale unui calculator electronic.

O plachetă de siliciu de doi cmp conține zeci de mii de tranzistoare, diode și rezistoare. Funcțiile realizate de acestea nu puteau fi realizate, cu numai cîțiva ani în urmă, decît cu echipamente voluminoase și costisitoare. Pentru că microprocesoarele nu se impun numai prin volum mic, consum de energie scăzut, capacitate de prelucrare a informațiilor extrem de mare, ușurință de manipulare (prin încorporarea, în însăși structura lui internă, a unor elemente ținînd de programare), ci și prin prețul extrem de scăzut. Un tranzistor integrat costă de aproape 25 000 de ori mai puțin decît un tranzistor obișnuit. Cu alte cuvinte, costul unui singur tranzistor clasic acoperă realizarea unui adevărat complex electronic integrat, reunind cel puțin 25 000 de componente interconectate.

Specialiștii apreciază că microprocesorul va determina o adevărată revoluție în domeniul calculatoarelor electronice, ele însele generatoare de mari schimbări în multe domenii ale vieții social-economice.

Într-adevăr, în cei șase ani care au trecut de la realizarea primului microprocesor s-au înregistrat succese remarcabile. A fost posibilă realizarea primului microcalculator integrat, **Micro Computer Set,** lansat pe piață de către firma Intel Corporation.

Modelele puse la dispoziția cumpărătorilor în ultima vreme au dimensiuni foarte mici, puteri de calcul comparabile cu cele ale calculatoarelor de putere medie (a căror instalare necesită condiții speciale), prețuri extrem de convenabile.

Spre exemplu, unul dintre ultimele modele lansate de către firma ITT are dimensiunile unei mașini de scris (incluzînd claviatura obișnuită pentru introducerea datelor).

MOTOR CARE FUNCȚIONEAZĂ... FĂRĂ COMBUSTIBIL

Inventat în urmă cu 150 de ani, motorul Stirling îşi trăieşte abia acum adevărata tinereţe.

Încă de la patentarea invenţiei sale, scoţianul Robert Stirling a avut în vedere realizarea unui motor care să elimine o parte dintre dezavantajele maşinilor cu ardere internă. Astăzi, motorul Stirling polarizează atenţia specialiştilor.

Se pune, desigur, întrebarea cărui fapt se datorează interesul deosebit pentru acest motor. Înainte de toate trebuie reţinut că motorul Stirling permite utilizarea energiei solare pentru obţinerea unui lucru mecanic. Or, se ştie că energia solară, spre care se îndreaptă speranţele civilizaţiei, este o energie practic inepuizabilă. Se poate spune, aşadar, că motorul Stirling este de fapt un motor care funcţionează fără să consume combustibil.

Spre deosebire de motoarele cu ardere internă, motorul Stirling funcţionează pe principiul arderii externe la care «combustia» (în acest caz încălzirea agentului de lucru, fie cu energie solară, fie prin arderea unui combustibil) este continuă şi se face în afara cilindrului. Pentru funcţionarea acestui motor, prevăzut cu două pistoane, este necesar ca agentul de lucru (aer, heliu sau hidrogen) să fie încălzit şi răcit succesiv pe o cale oarecare, încălzirea ridicînd presiunea agentului de lucru, iar prin destindere producîndu-se un lucru mecanic util.

În figura 1 este redată schema de funcţionare a acestui motor, iar în figura 2 sînt ilustrate cele patru faze ale deplasării pistonului de lucru şi pistonului de deplasare.

În faza I, pistonul de lucru se află în poziţia sa cea mai de jos, iar pistonul de deplasare se află în poziţia sa cea mai de sus; tot gazul se găseşte în spaţiul rece.

În faza a II-a, pistonul de deplasare a rămas în poziţia de sus, iar pistonul de lucru comprimă gazul în camera rece.

În faza a III-a, pistonul de lucru a rămas în poziţia sa cea mai de sus, pistonul de deplasare împinge gazul prin răcitor, acumulator şi încălzitor în spaţiul cald.

În faza a IV-a, gazul încălzit se dilată, pistonul de lucru şi cel de deplasare coboară în poziţiile lor cele mai de jos.

Un imens avantaj al motorului Stirling îl reprezintă universalitatea sa. Nu numai energia solară poate fi folosită pentru încălzirea agentului de lucru, motorul putînd fi adaptat pentru alte forme de energie.

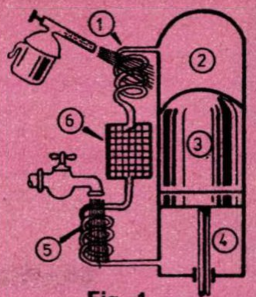

Fig. 1

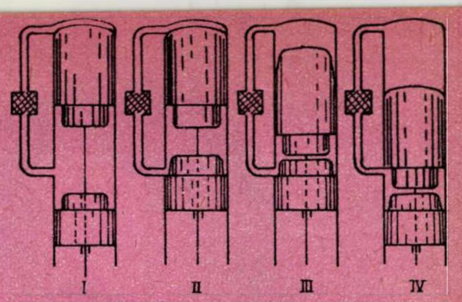

Fig. 2

1. incălzitor
2. cameră caldă
3. piston de deplasare
4. cameră rece
5. răcitor
6. acumulator de căldură

Cercetări recente au condus la construirea unor motoare de acest tip capabile să lucreze prin utilizarea mai multor feluri de combustibil, acelaşi motor putînd fi acţionat atît cu energie solară cît şi prin arderea combustibililor clasici. Aşadar, faptul că la un moment dat energia solară este indisponibilă nu atrage după sine oprirea funcţionării motorului. Încălzirea agentului de lucru se poate face cu derivaţi din petrol, alcooli, gaz natural sau industrial, reziduuri agricole, uleiuri vegetale etc.

Poate fi branşat la un televizor obişnuit, pentru afişarea rezultatelor pe ecranul acestuia. Programele, înscrise pe bandă magnetică în cele mai banale casete, pot fi rulate pe un casetofon de serie.

Deşi tînără, industria românească de calculatoare, cunoscută pe plan internaţional prin calculatoarele electronice din seria FELIX, a reuşit şi ea performanţa de a realiza asemenea echipamente. Vizitatorii pavilionului românesc de la Tîrgul Internaţional Bucureşti, ediţia 1978, au putut admira şi microcalculatoarele româneşti **Independent 100** şi **MC 80**. Performanţele lor le situează printre realizările de vîrf ale industriei electronice mondiale.

Marile domenii de aplicare a microcalculatoarelor cuprind, ca şi în cazul calculatoarelor «clasice», controlul şi conducerea proceselor fizice, comanda directă a maşinilor cu producţie pe bandă, culegerea datelor şi sortarea lor, controlul şi analiza datelor obţinute prin experienţe de laborator, analiza şi interpretarea testelor medicale, controlul traficului rutier, controlul sistemelor de navigaţie, controlul sistemului de comunicaţie între calculatoarele mari, concentrarea de date pentru liniile de comunicaţie, controlul dispozitivelor de afişare grafică, efectuarea calculelor inginereşti şi ştiinţifice şi multe altele.

Date fiind costul scăzut şi uşurinţa programării lor, microcalculatoarele vor putea deveni aparate tot atît de familiare ca şi televizorul sau aparatul de radio. Ele vor fi utilizate pentru planificarea financiară a familiei, ca fişier «domestic» (de exemplu, pentru memorizarea unor reţete culinare în funcţie de valoarea nutritivă a alimentelor, sezon, timp necesar pentru preparare, ingrediente aflate la dispoziţie etc.), pentru reţinerea de documente şi texte ce pot fi afişate la comandă, ba chiar şi în creaţia artistică (muzică sintetică, desen ş.a.).

În binecunoscuta sa carte «Cronica anului 2000», Mircea Maliţa spune: «Acum, aparatele prin care primim sau transmitem informaţii sînt risipite prin toată casa. În anul 2000 va exista consola informaţională a familiei. Un complex de ecrane şi aparate, de comenzi, de mijloace de fotografiere şi de receptoare radio îi va grupa pe membrii familiei, în cea mai mare parte a zilei, pentru cele mai diferite funcţiuni. Va fi îmbulzeală la consolă: cineva va dori să-şi comande de la bibliotecă o carte care va apărea pe ecran; altcineva să plătească facturi electronice sau să comande alimente de la magazin; unul să asculte ştiri, copiii să-şi facă lecţiile, în sfîrşit, cei mai sportivi să se pună în contact cu o expediţie din Antarctica sau cu o comunitate planetară.»

Elementul de bază al **consolei informaţionale familiale** — microcalculatorul — a şi apărut. Sîntem deci incredibil de aproape de realizarea acestei previziuni.

Ing. VASILE V. VĂCARU

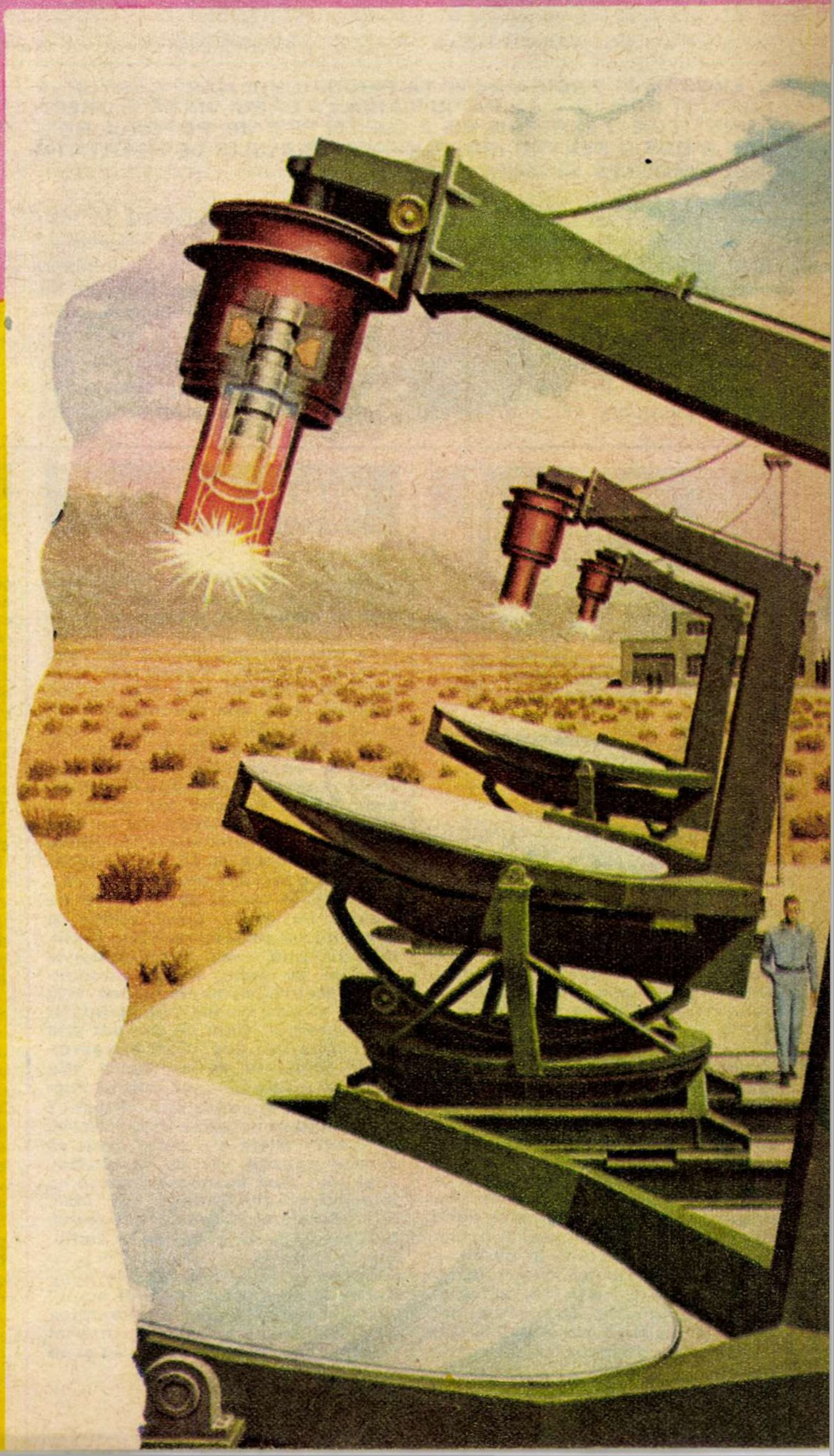

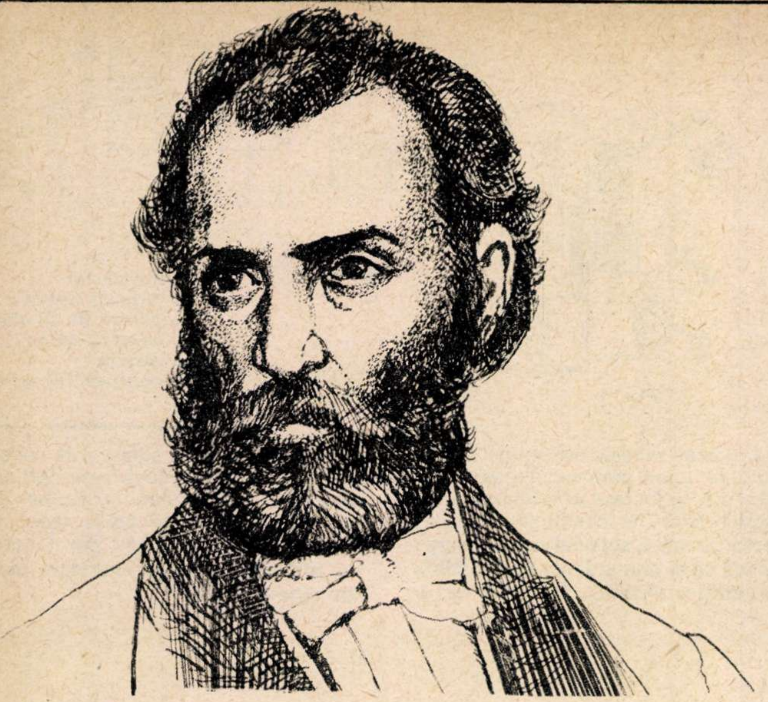

ALEXANDRU PAPIU ILARIAN

de prof. univ. **ION DODU BĂLAN**

EVOCĂM ÎN PAGINA DE FAȚĂ FIGURA UNUI MARE CĂRTURAR PATRIOT ROMÂN — AL. PAPIU ILARIAN, A CĂRUI VIAȚĂ ŞI OPERĂ CONSTITUIE O EXPRESIE VIE A LUPTEI PE CARE POPORUL NOSTRU A DUS-O PENTRU ÎNDEPLINIREA IDEALULUI DE LIBERTATE, INDEPENDENȚĂ ŞI UNIRE.

Alexandru Papiu Ilarian, de la a cărui naştere s-au împlinit, în 1977, 150 de ani, şi de la a cărui stingere s-a petrecut în toamna aceasta un secol, a fost una din acele «sfinte firi vizionare» de care vorbea cu admirație Mihai Eminescu, a fost unul din acei mari patrioţi paşoptişti din Transilvania care, crezînd cu patimă în visul lor şi-au dăruit toată capacitatea de muncă şi de luptă împlinirii idealurilor poporului din care făceau parte. Papiu Ilarian mărturisea, în decembrie 1849, lui Timotei Cipariu: «După ce m-au dat tată-meu la şcoală, în provincia mea învăţam bine, făr-a şti scopul final pentru care trebuie să învețe un cetăţean. După ce mai tîrziu mi-am cîştigat conştienţa acelui scop, învăţam şi mai vîrtos numai pentru scopul acela, care este binele patriei şi naţiunii». Jurist şi istoric de seamă, om politic, patriot şi luminat, Papiu Ilarian a participat activ, alături de marele său prieten Avram Iancu, în revoluţia de la 1848, pentru eliberarea socială şi naţională a românilor din Transilvania. A fost unul dintre iniţiatorii şi organizatorii istoricelor adunări de la Blaj, a fost membru al Comitetului permanent însărcinat cu urmărirea îndeplinirii hotărîrilor adunării din 3/15 mai 1848, de pe Cîmpia Libertăţii, iar, în octombrie 1848, secretar al acestuia. Avea atunci, ca atîţia alţi revoluţionari, doar 21 de ani! Vîrsta eternei tinereţi, vîrsta lui Făt-Frumos. Vîrsta generozităţii, a tuturor elanurilor frumoase şi a dăruirilor pentru binele obştesc. Pentru idealurile sociale şi naţionale ale poporului său a luptat cu ascuţişul minţii unui mare cărturar şi cu spada unui erou. După înfrîngerea revoluţiei, în urma căreia tatăl său va fi spînzurat la Turda, ia din nou drumul Vienei pentru terminarea studiilor universitare pe care şi le desăvîrşeşte, apoi, la Padova. În 1855, după o scurtă trecere prin Ţara Românească se stabileşte în capitala Moldovei, unde va fi un eminent profesor, la Facultatea juridică, înfiinţată în 1851. Acolo, patriotismul său fierbinte se va afirma din nou. Va susține cu înflăcărare lupta pentru unirea principatelor, apoi domnia lui Cuza şi reformele iniţiate de acesta, ajungînd membru în guvernul condus de Mihail Kogălniceanu. Simpatizant sincer al celor mulţi şi oropsiţi, Al. Papiu Ilarian a rămas toată viaţa credincios luptei ţărănimii transilvănene împotriva exploatării feudale, pentru obţinerea drepturilor ei politice. În acest spirit este scrisă «Istoria românilor din Dacia», publicată la Viena, între 1851—52, de fapt numai primele două volume, cel de al treilea fiind tipărit de-abia în 1943. Participant activ la revoluţia de la 1848, cunoscînd nemijlocit conducătorii şi înfăptuitorii ei, luîndu-şi note şi strîngîndu-şi documente chiar în toiul revoluţiei, Alexandru Papiu Ilarian îi va scrie istoria şi va fi socotit unul dintre

---

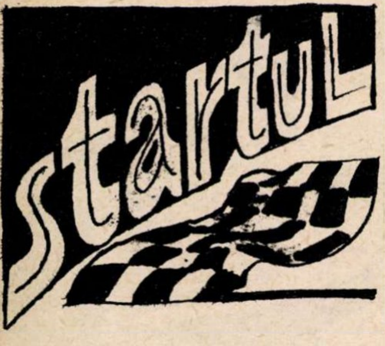

startul

de **VASILE NICOROVICI**

ROMAN FOILETON

Duminică seara, aveam gata, desenate pe hîrtie, trei modele. Unul — cu silueta maşinii Aro, de teren, dar mai teşită şi cu pereţii translucizi. Altul — mai suplu, lunguieţ, de culoare verde, culoarea şopîrlei. Şi al treilea — galben ca un canar, cu piept roşu şi botul ascuţit. Mie mi se păreau frumoase. Dar mai ştii? Ardeam de dorinţă să le arăt cuiva. Aşa că am pus desenele în servietă, şi luni de dimineaţă am plecat mai devreme ca de obicei şi am ocolit în sus, pe Romaniţelor. Aşa cum mi-am dorit, în faţa mea apăru, ieşind dintr-o curte, Lili Maican. Am strigat-o şi i-am făcut semn cu mîna. Lili avea o fire băieţoasă, îi plăcea sportul, făcea excursii în munţi, şi nu avea pretenţii să fie menajată pe motiv că e fată. M-a aşteptat, ca să mă întrebe, cu nedumerire: «Unde ai dispărut zilele astea, Aurele?» «Am dispărut ca să reapar iarăşi cu promisiunea îndeplinită. Azi după-masă, la cinci, aduc modelele de caroserie». «Minunat! strigă Lili, bătînd din palme. Poţi să vii chiar mai devreme, fiindcă noi, fetele, o să fim acolo.» Văzînd reacţia ei, am fost imboldit să-i arăt pe loc schiţele mele. Am deschis servieta şi am spus: «Surpriza, Lili, este însă alta»... Dar, ca un făcut, tocmai atunci îşi făcu apariţia, de după colţul străzii, Brezoi. Înainte de a ne saluta, am surprins în ochii lui, pentru o clipă, aceeaşi căutătură rea pe care mi-o arunca din cînd în cînd în ultima vreme. Bineînţeles, că am renunţat să scot din servietă proiectele mele...

Totuşi, în cursul uneia dintre recreaţii, nu m-am putut abţine şi chemîndu-le pe fete, pe Stela şi Lili, în mare taină, le-am arătat modelele schiţate de mine. Stela, cercetîndu-le tăcută, comentă scurt: «Nu ştiu ce să zic». Lili însă era încîntată: «Extraordinar! Cum de ţi-a dat prin gînd să le faci aşa? Sînt extraordinare! Stela, tu de ce taci?» «Ce material e ăsta?» — mă întrebă Stela. «Plastic, am spus eu». «Plastic? E minunat! se entuziasmă Lili. Stela, ce spui?» Stela n-a putut decît să cedeze acestui val de însufleţire. «Îmi plac. Sînt frumoase», spuse ea folosind un ton reţinut, Lili, însă, ne părăsi alergînd. S-a dus să-i spună lui Brezoi, m-am gîndit eu nemulţumit. Şi nu m-am înşelat. Chiar în recreaţia următoare a venit la mine Brezoi şi mi-a cerut să-i arăt modelele. Am căutat să amîn confruntarea cu el pe după-amiază. Dar el a insistat, s-a ţinut scai de mine: «Să văd şi eu cu ce ai zăpăcit-o pe Lili». N-am avut încotro şi a trebuit să-i arăt colile de desen. Brezoi le-a cercetat rece, grăbit, şi mi le-a înapoiat cu aerul că scapă de un lucru dezagreabil: «Nu! N-o să meargă. Sînt mici, nişte chichineţe. Şoferul o să stea cocîrjat. Şi de ce sînt aşa de colţuroase? Iar culorile — bălţate, nişte sorcove!» «Păi ca să fie uşoare. Le-am făcut din plastic». «Plastic! se răsti el cu dispreţ. Asta nu e Trabant, ci o maşină de curse. Nu, n-o să meargă! În tot cazul, ca şofer, eu mă opun!» De la un timp Brezoi începuse s-o facă pe şoferul de curse. Făcuse rost de nişte ochelari enormi, care-i acopereau toată faţa; împrumutase de la un văr o cască de motociclist; umbla peste tot într-o salopetă de «cosmonaut». Nimeni altul nu era ca dînsul.

Mie îmi dăduseră lacrimile de ciudă. Fiindcă Brezoi răstălmăcise toate intenţiile mele, prefăcînd calităţile în nişte defecte demne de rîs. La prînz, am fost atît de necăjit încît n-am putut să mănînc mai nimic. Asta şi din pricină că la fiecare 5 minute alergam în camera mea să privesc desenele. Care mi se păreau, ba — extraordinare, ba, din contra, vrednice de dispreţ. De nerăbdare, am plecat cu un ceas mai devreme. Spre surprinderea mea le-am găsit pe Lili şi pe Stela în atelier. Stăteau lîngă maşina care într-adevăr, era gata, cu roţi, cu volan, cu comenzi, toate prinse de şasiu. Lipsea numai scaunul şoferului. Şi bineînţeles, caroseria. Fetele îşi făcuseră rost de nişte salopete bleu, care le veneau foarte bine. Mai ales lui Lili, care avea părul tuns scurt. Le-am găsit, spre deosebire de data trecută, şi foarte evoluate din punct de vedere tehnic. Vorbeau de acceleraţie, ambreiaj, schimbător de viteză etc. cu o mare dezinvoltură. Porniseră motorul şi căutau să-l regleze după auz, dar fiecare avea o altă părere despre ceea ce înseamnă «mersul rotund». Stela m-a luat pe mine drept martor. Însă eu am fost înclinat să-i dau dreptate lui Lili. Stela însă n-a mai insistat căci era necăjită, fiindcă tatăl ei, aflînd că ea vrea să se facă pilot, şi-a schimbat părerea şi insistă acum ca ea să dea la economic. «Vreau să dorm liniştit, la bătrîneţe» zice el. «Păi de ce crezi că n-ai să dormi liniştit, tăticule, dacă mă fac pilot?» «Cum să dorm liniştit dacă te ştiu la 10 000 de metri înălţime?» «Păi, azi milioane de oameni călătoresc aşa. Iar statisticile arată că mai mulţi mor din accidente de automobil. Ori, văd că în autobuz nu-mi interzici să călătoresc. El, însă — nu şi nu!» «În automobil e altceva, ai pămîntul sub picioare». «Dar nu mă las eu» se răsteşte Stela într-una, ca să-şi facă curaj.

Cu un sfert de oră înainte de ora 5 a apărut şi Traian. Mi-a cerut să-i arăt modelele. Eu, însă, păţit cu Brezoi, am căutat să-l pregătesc dinainte, vorbindu-i despre importanţa plasticului, a formelor colţuroase etc. Toate astea se dovediră de prisos, căci Traian, văzînd ce am făcut, a spus scurt: «E în regulă, Rică. Simplu şi fără complicaţii. Va fi şi uşor de executat». Tocmai atunci a intrat

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

cei mai buni istoriografi ai acesteia.

Conştient că istoria naţională este o eficace armă de luptă pentru apărarea drepturilor noastre vitale, Alexandru Papiu Ilarian a publicat între 1862—1864 trei masive volume: **Tezaur de monumente istorice pentru România**. A continuat, în felul acesta, opera de valorificare editorială a izvoarelor istoriei românilor, iniţiată de Mihail Kogălniceanu, Nicolae Bălcescu şi August Treboniu Laurian. Scrierile lui despre limba naţională — **Limba română, Limba română şi ortografia ei etimologică, Să învăţăm româneşte, domnilor!** sînt adevărate acte de afirmare naţională.

Luptător hotărît şi neînfricat pentru desfiinţarea iobăgiei în Transilvania, pedagog semănător de nobile idealuri patriotice, revoluţionar luminat, istoric erudit care vedea în istorie «maestra vieţii, învăţătoarea viitorului», considerînd că «un popor fără istorie este mort», Alexandru Papiu Ilarian a fost unul dintre marii cărturari care a deşteptat istoria naţională de sub colbul timpului, a luptat alături de ai săi, de cei mulţi şi obidiţi, şi a făcut istorie vie, deschizînd, totodată, mărețe perspective istoriei viitoare. Din lumina acestei noi istorii, din columna de lumină a socialismului triumfător, îi aducem prinosul nostru de stimă şi recunoştinţă.

Codul etic în lumina faptelor

COLEGII

Nu este cazul să mai explicăm ceea ce poate să însemne în viaţa unui elev un an pierdut de şcoală. Iată însă istoria unei fapte petrecută la Şcoala generală din localitatea Stînceşti, judeţul Bihor, aşa cum ne-a relatat-o în corespondenţa sa pionierul comandant de detaşament Ducu Ştef, din clasa a VII-a.

În anul trecut şcolar, colegul lor Gheorghe Turle a suferit un accident în urma căruia a trebuit să suporte o intervenţie chirurgicală. Intervenţia şi tratamentul l-au ţintuit la pat pe-un timp mai îndelungat. Perspectiva pierderii anului se ivise la orizont. Vestea n-a fost întîmpinată cu resemnare de colegii lui Gheorghe. Dimpotrivă, s-au frămîntat, au chibzuit şi au hotărît: organizaţi pe grupe, zi de zi l-au vizitat acasă. Cu multă răbdare şi cu conştiinciozitate îl puneau la curent cu materia care se preda la fiecare disciplină. Datorită colegilor săi inimoşi, pionierul Gheorghe Turle a reuşit să promoveze clasa, iar în acest an şcolar să fie din nou la şcoală, în detaşamentul său: **cîţi colegi, atîţia prieteni!**

M. MICU

ROMAN FOILETON

Brezoi şi disputa s-a încins din nou: «Dar ce, noi căutăm lucru uşor? Fugim de muncă? Totul nu e ca să fie uşor, ci bine. Ori o maşină bună are formele aerodinamice, cum sînt maşinile de curse. Dacă vă pricepeţi cît de cît, nu mă puteţi contrazice. Iar din punctul de vedere aerodinamic, proiectul meu e ideal. Poftim!» Brezoi a desfăcut coala, pe care o adusese cu el, şi ne-a arătat modelul unei maşini de curse, copiată aidoma dintr-o revistă.

«Mie îmi place», a spus Stela. «Da, e drăguţă», o sprijini Lili. «Cîţi metri are în lungime?» întrebă Traian. «În jur de doi metri. Ca să fie loc pentru şofer. Şi să aibă un aspect mai aerodinamic: «Mţţţ — plescăi din buze Traian, nemulţumit. Nu e bine.» «De ce?» sări Brezoi alarmat. «E grea. Dacă o porni din loc mastodontul ăsta, cu tine înăuntru, eu îmi rad capul. «Cu forma lui aerodinamică» insistă Brezoi . «Da. Căci tot ce cîştigi la formă, pierzi de cîteva ori la greutate. Şi atunci care e folosul?» Brezoi se bosumflă. Apoi trecu la o stare de mînie: «Lasă, Traiane, că m-am lămurit eu. Tu ţii cu Aurel Ionescu. Mi-am dat seama de la început, din felul cum insistai să aducă modelele lui». «Măi, Brezoi, cum poţi judeca în felul ăsta?» îl întrebă Traian. «Uite că judec!» Traian deveni foarte serios: «Bine. Din clipa asta nu mai vorbesc cu tine. Să-l aşteptăm pe tovarăşul Axente!» «Nu e nevoie, Traiane — că eu plec!» Brezoi îşi scoase casca şi ochelarii şi se îndreptă spre uşă: «N-aveţi decît să faceţi rost de un alt şofer!»

ROMAN FOILETON

«Brezoi, îl strigă Stela. Nu fii copil! Dacă pleci să ştii că mă supăr pe tine!»

În clipa aceea s-a deschis uşa şi a apărut tovarăşul Axente Crişan. El ghici dintr-o ochire ceea ce se întîmplase, şi-i aţinu calea lui Brezoi: «Încotro?» Văzîndu-l că tace, stărui: «Spune, care-i necazul?» «Modelul meu e mai bun decît al lui Aurelian Ionescu. Şi ei mi l-au respins». «Numai atîta? glumi Axente Crăciun, întinzînd mîna către coala pe care o ducea Brezoi. Ia să văd şi eu». Mai întîi însă, cercetă desenele mele care erau întinse pe masă: —«Frumoase, dar după gustul meu, cam pestriţe. Au avantajul că sînt uşoare». Privi apoi schiţa lui Brezoi: «Da, şi ăsta e frumos. Dar cum ai de gînd să realizezi, fără matriţă, curburile astea? Cu ciocanul o să fie cam greu...» Brezoi făcu ochii mari, roşindu-se pînă la urechi. Axente Crăciun rămase un timp gînditor, apoi ni se adresă tuturor: «...Dar de ce, băieţi, să nu faceţi voi un kart? În cazul ăsta n-ar mai fi nevoie de nici un fel de caroserie...»

— Kart? se lovi cu palma de frunte Traian. Cum de nu m-am gîndit. Căptuşim şasiul cu o tablă, montăm scaunul — şi gata!» «Mă Traiane, iar ne-ai păcălit. Cunoşteai soluţia, dar ai tăcut din gură».

După această glumă, Brezoi reveni la sentimente mai bune. Îşi puse din nou casca şi ochelarii. Apoi, împreună cu Stela şi Lili, scoaseră maşina pe aleea de asfalt din faţa atelierului, pentru probe.

(VA URMA)

POŞTA CONCURSULUI

SEMAFOR

Concursul «Semafor», relansat de către revista noastră la debutul anului şcolar, se află în plină desfăşurare. Multe dintre materialele trimise la redacţie ne informează asupra modului cum acţionează această fermă, promptă şi eficientă tribună a opiniei pionierești.

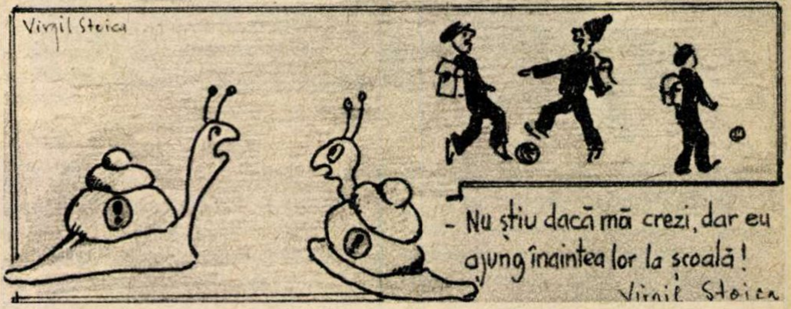

- Nu ştiu dacă mă crezi, dar eu ajung înaintea lor la şcoală!

Virgil Stoica

Un «semaforist» cu experienţă — **Virgil Stoica, de la Şcoala generală nr. 21 din Iaşi** — apreciat colaborator al revistei — semnalează, prin intermediul unui foileton-alegorie, anumite atitudini şi practici necivilizate pe care le manifestă unii dintre pionierii-suporteri în timpul desfăşurării competiţiilor sportive. Cazul nu este singular — şi de aceea considerăm binevenit avertismentul lui Virgil Stoica pentru toţi cei care uită că terenul de sport nu este o «arenă» în care se înfruntă «tigri» şi «lei», ci chiar colegii lor care au nevoie de maximă concentrare, de suporteri veseli. O iniţiativă demnă de laudă a «Semaforului» acestei şcoli: afişul care invită pe toţi pionierii unităţii să participe la un mare concurs de reportaje, foiletoane, caricaturi, epigrame, fotografii, ştiri.

Corespondentul nostru **Gabriel Zamfirescu, de la Şcoala generală nr. 11 din Botoşani,** ne trimite un foileton care surprinde cîteva instantanee nedorite din timpul recreaţiei mari. Timp în care o anumită clasă (a VIII-a A) — fruntaşă anul trecut în ceea ce priveşte disciplina, ordinea şi curăţenia — a suferit o tristă metamorfoză, devenind un «exemplu» negativ la capitolele sus-menţionate. Poate că în momentul în care aceste rînduri apar în revistă, această clasă a reuşit să revină la vechile merite. «Semaforul» îşi continuă acţiunea.

Carmen Vîlcu, de la Şcoala generală Baloteşti, judeţul Vrancea, ne scrie că doreşte să participe la concursul «Semafor», - şi ne trimite cîteva epigrame şi caricaturi. Faptul că-i menţionăm numele îi va risipi îngrijorarea că nu le vom fi primit. Dorim însă să ştim dacă acestea au apărut mai întîi la «Semaforul» şcolii şi mai ales dacă **îi aparţin.** Aceeaşi rugăminte o adresăm pionierei Cicia Hilote (clasa a VI-a, Şcoala generală Zamostea, sat Renţeni, judeţul Suceava) privitor la epigramele trimise.

● ● ● ● ●

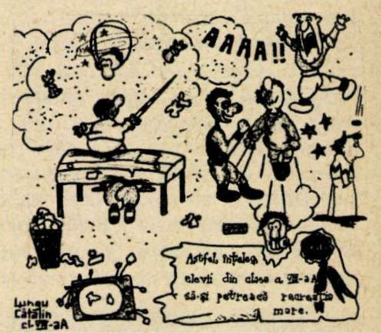
AAAA!!
Astfel, înțeleg elevii din clasa a VIII-a A să-și petreacă recreația mare.
Lungu Cătălin cl. VIII-a A

Pe viitor, pentru a evita astfel de incertitudini, rugăm pe toţi participanţii la concursul nostru să ne expedieze numai materialele apărute şi avizate de către colectivul de redacţie al gazetei «Semafor» din şcoala respectivă.

ILEANA PIŢA

● ●

ARTELE ŞI COPIII

In fiecare zi sosesc la redacţie din toate colţurile ţării taloanele completate la ancheta «Artele şi copiii», apărută în «Cutezătorii» (nr. 44/2 noiembrie a.c.).

Revista vă invită să răspundeţi la întrebările chestionarului publicat, indicînd acele creaţii din domeniul prozei, poeziei, muzicii, graficii de carte difuzate în acest an, pe care voi le apreciaţi în mod deosebit.

Nu uitaţi: redacţia oferă participanţilor la anchetă **premii în obiecte:** un aparat de radio portabil, rachete Badmington, albume de artă, cărţi cu autografe ale scriitorilor premiaţi.

Cutezătorii
în vizită la
TROMMEL

Lumina hărniciei pioniereşti

Spre sfîrşitul verii mă aflam la Berlin. Eram oaspetele revistei «Trommel», una dintre cele mai cunoscute publicaţii care se adresează pionierilor şi şcolarilor din Republica Democrată Germană. În biroul redactorului şef Axel Hempel, la o măsuţă rotundă, luaseră loc şi alţi lucrători din redacţie, Rosel Paroch — redactor şef adjunct, Manfred Loos — de la rubrica «Viaţă de organizaţie», redactori de la rubrica literară. Discutam despre stilul de muncă al ziaristului din presa pentru pionieri şi şcolari, despre modalităţile de reflectare a activităţii pionierilor din cele două ţări prietene, despre ponderea ce se acordă literaturii pentru copii în revistele «Cutezătorii» şi «Trommel», despre cititorii celor două reviste. La sfîrşitul discuţiei, redactorul şef mi-a spus:

— O să călătoriţi prin ţară şi pe unii dintre cititorii revistei noastre o să-i cunoaşteţi. O să vedeţi, sînt copii extraordinari.

Călătoria prin ţară a început chiar în acea după-amiază şi a durat patru sau cinci zile.

Iată, deschid carnetul de însemnări şi dintre file zbucneşte lumina unei dimineţi de septembrie, o lumină blîndă, aurie, care nu vine, însă, de la soare. Cerul e acoperit, ploaia stă să cadă, totuşi lumina aceea aurie, împrăştiată cu dărnicie de crizantemele uriaşe din grădina casei în care a locuit Goethe la Weimar, continuă să ne lumineze drumul. Dincolo de Jena — oraş renumit prin cea mai mare fabrică de produse optice şi prin universitatea care poartă numele lui Friedrich Schiller, coborîm spre valea rîului Saale, dar lumina aceea aurie şi blîndă n-a dispărut, ne luminează mai departe drumul, zbucnind cînd dintr-un imens lan de rapiţă (înflorit aici destul de tîrziu), cînd din frunzişul pădurii Thuringiei, care apare undeva în dreapta, cînd direct din solul lutos şi nisipos. Intrăm în Gera, capitala regiunii, oraş cu peste o sută de mii de locuitori. Lumina zbucneşte aici din corolele florilor. Pe străzi e o adevărată explozie de flori. De astă dată, predomină trandafirii. Albi, roşii, aurii. La şcoala generală care poartă numele lui Karl Liebknecht, trandafirul a devenit simbolul hărniciei pioniereşti.

PIONIERORGANISATION ›ERNST THALMANN‹
30 JAHRE

— În fiecare an, ne spune pionierul Gotz Schwürtz, elev în clasa a VI-a C, primarul oraşului vine la noi în şcoală pentru a-i sărbători pe cei mai harnici pionieri. La această emoţionantă festivitate, unde sînt invitaţi şi părinţii, trei dintre pionierii care s-au remarcat prin spirit gospodăresc şi hărnicie primesc medalii: trandafirul de aur, de argint şi de bronz. Tot la această festivitate, pionierul care în timpul anului a dovedit grijă şi o atenţie deosebită în acordarea de ajutor bătrînilor primeşte placheta de porţelan «Trandafirul roşu». Lucrată din renumitul porţelan de Meissen, placheta este cea mai frumoasă distincţie cu care se poate mîndri un pionier.

Gotz Schwürtz ne povesteşte că la ei în şcoală grija şi ajutorul acordat de către pionieri oamenilor în vîrstă a devenit tradiţie. O tradiţie care se menţine de peste 20 de ani.

— Anul acesta, ne spune Gotz, placheta «Trandafirul roşu» a fost acordată pionierei Elke Lenitzki — din clasa a VII-a, care a ajutat ani la rînd o femeie oarbă.

Trecem pe culoarele largi, cu ferestre înalte, cu picturi murale sau frumoase tapiserii executate de pionieri. Gotz Schwürtz ne conduce spre camera pionierilor. Aici, sînt strînse trofeele obţinute în numeroase întreceri sportive, la olimpiadele de fizică şi matematică, la concursurile literare şi artistice. Toate detaşamentele ţin jurnale, care la sfîrşitul fiecărui an sînt strînse într-o carte de cîteva sute de pagini, numită «Cronica unităţii».

Răsfoind cronica ultimului an, aflăm că pionierii de la Şcoala generală Karl Liebknecht au iniţiat o acţiune de înfrumuseţare a oraşului. Lor li s-au alăturat repede şi pionierii din celelalte şcoli. Această muncă, deosebit de complexă, care cere pe lîngă fantezie, multă răspundere şi exigenţă, nu se desfăşoară la întîmplare, ci are la bază un plan bine chibzuit, pe o durată de 3 ani. Adică, din 1978 pînă în 1980, fiecare an avînd, pe lîngă numeroase acţiuni, un obiectiv mai important. Aşa, în primul an, în 1978, pionierii din Gera au ajutat la construirea Palatului Culturii.

— În anul 1980, oraşul nostru va fi şi mai frumos, ne spune Gotz Schwürtz, zîmbind visător.

— De ce crezi că va fi mai frumos? îl întreb.

Gotz mă priveşte în ochi. Spune fără cea mai mică urmă de ezitare:

— Pentru că niciodată planurile noastre nu au rămas numai pe hîrtie.

Părăsim camera pionierilor şi ne îndreptăm spre ieşire. Gotz ne conduce pînă în stradă. Aici, ne despărţim. Gotz Schwürtz rămîne în pragul porţii înalte din fier forjat. Lîngă el a apărut un căţel. Nu-i Patrocle. Totuşi imaginea mi-e foarte familiară. O clipă mă gîndesc la Tic, mezinul din Cireşarii şi la prietenul lui patruped! Gotz are ceva din mezinul Cireşarilor. Cînd îşi pleacă uşor fruntea, cînd zîmbeşte, cînd face semne cu mîna şi degetele lui iau brusc forma unui trandafir. Un trandafir de aur, care a strîns în strălucirea lui hărnicia pionierilor din Gera.

COSTACHE ANTON

SEMNAL

● *Concursul național al cinecluburilor pionierilor și elevilor* **«Sîntem al țării viitor»** *își desfășoară etapa pe școală pînă în luna* **decembrie** *inclusiv.*

*

● *Concursul de literatură și artă plastică intitulat* **«Pentru sănătate și unitate»** *și-a deschis expozițiile în grădinițe și în școli! Pînă la sfîrșitul anului veți putea contribui la alcătuirea acestor expoziții, la îmbogățirea lor cu noi și noi lucrări de artă plastică.*

*

● *Modern-Club București, cartierul Pajura, anunță deschiderea unui curs de balet pentru copii (10—15 ani). De două ori pe săptămîna, sub îndrumarea competentă a unor maeștri de balet, cursanții pot desfășura o activitate deosebit de plăcută și folositoare. Mijloace de transport: troleibuz 87, tramvai: 6 și 10.*

*

● *Și-a reînceput activitatea* **Cenaclul literar artistic al Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei.** *Sînteți invitați să participați la ședințele de lucru care se vor desfășura sub îndrumarea unor cunoscuți poeți și prozatori și care vor avea loc în str. Șerban Vodă nr. 22, sector 5 (telefon 14 00 92).*

Cenaclul și-a propus să selecteze cele mai bune lucrări ale participanților, în vederea editării unei plachete.

HĂRNICIA ESTE DE-UN SINGUR FEL!

(Urmare din pag. 3)

amintit în discuția cu noi tovarășul Grigore Lungu, secretar adjunct al Comitetului comunal de partid Ghimpați, într-o convorbire referitoare la realizările și perspectivele acestei comune harnice, aflată în plin proces de urbanizare. «Comuna noastră — spunea tovarășul Lungu — a cîștigat de curînd o distincție prețioasă pe plan județean: atît la producția agricolă cît și la înfrumusețarea localității, pionierii și școlarii comunei au fost alături de părinții lor. Vom construi în curînd noi blocuri (există de pe-acum în sat, trei) un atelier-școală, o sală de gimnastică, un local de poștă. De asemenea, se va construi o fabrică de conserve».

Iar discuția respectivă avea loc nu la Consiliul popular, ci la școală, în mijlocul pionierilor și școlarilor, în imediata vecinătate a cataloagelor care aici la Ghimpați nu fac nici o deosebire între «munca fizică și munca intelectuală».

Pentru sport și sănătate

PLEDOARIE PENTRU EXERCIȚIUL FIZIC INDIVIDUAL

Mulți dintre voi practicați cu regularitate diverse discipline sportive în cadrul echipelor din școli, în cluburile sportive ale Caselor pionierilor și șoimilor patriei sau chiar în cadrul unor cluburi. Mulți, dar nu toți. Mai rămîn destui pe margine, pe... tușă, cum se spune. Ei ce să facă? Să stea doar și să privească și să-și încurajeze colegii? Nu, nici vorbă despre așa ceva. Și ei, ca toți ceilalți au nevoie de mișcare, și ei trebuie să facă sport. Unde și cum, sub ce formă?

La întrebarea aceasta există un răspuns vechi... de cînd lumea, pe care-l știm cu toții numai că nu prea-i acordăm atenția pe care realmente o merită: practicînd cu consecvență, acasă sau în împrejurimi, **exercițiul fizic individual,** care este o adevărată «cheie» a vigoarei și sănătății la îndemîna fiecăruia dintre noi.

Din dorința de-a vă convinge de necesitatea și utilitatea **exercițiului fizic individual,** revista noastră va publica o suită de materiale (reportaje, anchete, interviuri, sfaturi practice) pe această temă. Pentru început vă oferim părerile și recomandările unui specialist — medicul **Ioan Drăgan,** directorul Centrului de medicină sportivă din București.

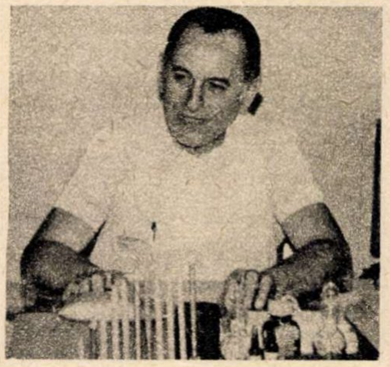

● Biologia modernă recunoaște în exercițiul fizic mijlocul și stimulentul cel mai eficace pentru buna dezvoltare a organismului uman. La vîrsta voastră, dragi copii, organismul care trece prin mari prefaceri morfo-funcționale va fi ajutat să le depășească cu succes prin practicarea exercițiului fizic. Acum el stimulează efectiv creșterea în lungime a corpului, dezvoltarea capacității toracice și a celei cardiace, contribuie direct la educarea atenției, puterii de concentrare, memoriei, la stabilitatea sistemului nervos.

● Treizeci de minute de exercițiu fizic zilnic vă vor ajuta să asimilați mai repede și mai bine materialul de studiu. Este un adevăr de care cu siguranța că sînteți și voi convinși. Majoritatea copiilor iubitori ai exercițiului fizic sînt aceiași cu cei care au la învățătură rezultate bune sau foarte bune. Sigur, cu condiția ca programul de viață să fie organizat riguros și rațional.

● Nu există copil care să nu fie apt pentru practicarea, sub o formă sau alta, a exercițiului fizic. Contraindicațiile pot apărea uneori, dar numai în mod accidental, legate de unele îmbolnăviri. Durata lor este însă limitată în timp.

● Exercițiul fizic practicat încă de la vîrsta voastră vă asigură nu numai o capacitate de efort sporită, ci și o bună pregătire pentru viață, o ținută și o statură frumoasă. De altfel, toți marii sportivi ai zilelor noastre demonstrează că au practicat exercițiul fizic organizat sau individual încă de la vîrste mici, cînd organismul acumulează potențe biologice ale căror efecte apar la distanță, în timp.

*

Nota redacției

Știm că printre voi sînt destul de mulți cei care, sub o formă sau alta, practică zilnic exercițiul fizic individual. Tuturor acestora revista noastră le oferă posibilitatea să împărtășească din experiența lor în acest domeniu și celorlalți cititori dornici să le urmeze exemplul. În consecință, vă rugăm să ne scrieți la redacție, informîndu-ne pe larg **unde, cînd** și **cît timp practicați exercițiul fizic, în ce constă acesta, ce mijloace folosiți** (extensoare, greutăți etc.) și **care sînt rezultatele concrete pe care le-ați obținut.** Ne-ar fi, de asemenea, deosebit de utile și fotografii care să vă arate practicînd exercițiul fizic individual.

În afara faptului că cele mai interesante corespondențe vor fi publicate, **revista va oferi autorilor acestora și diploma de «Prieten al exercițiului fizic individual».**

SANITARII PRICEPUȚI

În fiecare școală, prietenii Crucii Roșii — pionierii, își fac simțită prezența. Curățenia clasei, formarea unor deprinderi de igienă, a unor convingeri de viață rațională fac parte din preocupările lor zilnice.

Ce trebuie să mai știe un pionier sanitar? Să acorde primele îngrijiri, pînă la venirea medicului. Nenumărate au fost situațiile în care ei au dat primul ajutor în cazul unor fracturi, entorse, hemoragii nazale, dar și în cazuri mai complicate, cînd este vorba de arsuri, înec sau insolații. În fiecare an, peste două milioane de purtători ai cravatei roșii cu tricolor participă la concursul republican «Sanitarii pricepuți», adevărată competiție în știința de a-ți ajuta semenul aflat într-o situație dificilă. În cadrul Săptămînii Crucii Roșii, care se desfășoară anual, pionierii se întîlnesc cu medici, cu personal sanitar, poartă un foarte util dialog asupra unor importante probleme de igienă, de viață rațională, de prevenire a bolilor.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

index 41033

12 pagini, 1 LEU

REZERVA A DOUA

Schiţă de OVIDIU ZOTTA

9

—Încercaţi-mă întîi pe mine, repetă Motoi. Lăsaţi-mă măcar o dată să fiu primul.

Antrenorul Stroe Măldărescu îl privi posac.

—De la şapte dimineaţa stau aici, oftă Motoi. Am îngheţat aşteptîndu-vă. Trebuie să mă ascultaţi.

—**Trebuie?!** se încruntă antrenorul. Să nu fii obraznic! Să nu mă înveţi tu ce trebuie şi ce nu trebuie! Cum vă afirmaţi niţel, începeţi să vă consideraţi atotştiutori!

—Eu nu m-am afirmat, murmură Motoi. Cine sînt eu? Eu sînt rezerva rezervei portarului, adică mai nimic.

Brusc, ochii lui Motoi se umeziră, ceea ce îl puse în dificultate pe antrenor. Îmblînzit, îl luă pe după umeri:

—Păi ce facem aici? Vrei să trimit în poartă un plîngăreţ? Mie îmi trebuie acolo un tigru! Ia calmează-te, să putem sta de vorbă.

*

Remus se retrase doi paşi, privindu-şi corabia cu ochii pe jumătate închişi. Nu-i ieşise rău deloc. O pictase pe toată lăţimea dulapului, era un tricatarg cu coca alb-portocalie şi pînze azurii.

—Merge, zise Boiangiu, îmi place dar acum aş vrea să mă echipez.

Remus îi făcu semn peste umăr, să se uite mai bine. Îi scosese echipamentul făcîndu-l grămăjoară pe bancă: tricoul, chiloţii, tenişii, prosopul, treningul. Se mai aflau acolo fotografia unei fete, o cutie cu bomboane de ciocolată şi o culegere de probleme de algebră şi geometrie. Vichi Boiangiu se făcu şi mai roşu decît era:

—Mi-ai scotocit în dulap. Ştii că asta e indiscreţie?

—Trebuia. Dacă umbli acum la dulap, îmi mînjeşti opera. Cît despre indiscreţie, nu ştiu la ce te referi: la poza fetei sau la culegerea de probleme pe care ai luat-o acum trei luni de la bibliotecă şi tot spui că ai pierdut-o!

—Vezi bine că am pierdut-o, o rătăcisem în dulap.

—Minţi, zise Remus, cu aerul lui veşnic calm. Vrei s-o ţii numai pentru tine, să te burduşeşti numai tu cu înţelepciune.

—Şi dacă ar fi aşa? se răsti Boiangiu. Vine unul, o ia, face trei probleme şi se plictiseşte, pe cînd eu am ajuns la problema 214 şi pînă în primăvară le rezolv pe toate. Nu-i normal să stea la mine, ce părere ai?

—Am părerea că în loc de corabia asta era mai bine să pictez un catîr. Normal ar fi fost să laşi culegerea la bibliotecă şi să-ţi copiezi rînd pe rînd problemele. Mă gîndesc s-o duc chiar eu îndărăt, de ce să te mai oboseşti?

Vichi Boiangiu ar fi putut să-i răspundă în mod decisiv, dar strînse din dinţi şi începu să se dezbrace. Ştia că pe Remus n-avea cum să-l oprească, nu făcea parte din categoria celor care se temeau de autoritatea sau de braţele lui groase, lungi şi deprinse cu mişcări care rareori îşi greşeau ţinta. **«Nea Stroe mai bine şi-ar vedea de treabă, dar el face pe estetul, vrea să avem un vestiar pictat! Şi-o fi închipuind că în felul ăsta o să scoată mari jucători din nătăfleţii noştri?»** îşi spuse el, scos din sărite.

Lotul fusese împărţit, ca de obicei, în două echipe, însă la adversarii lui Boiangiu apăruse în poartă Motoi. Vichi strîmbă din nas; acolo ar fi trebuit să fie Condei Ilie, titularul. Aşa era regula; cel mai bun atacant să joace împotriva celui mai bun portar.

— Ce caută Motoi acolo? N-am făcut nimic, ăstuia îi înscriu chiar dacă arunc de la mijlocul terenului.

—Lasă-i, Boiangiule, să trăiască şi pe alţii, zise ursuz Stroe Măldărescu — şi fluieră scurt începerea jocului.

Podeaua cam veche trosnea sub zdupăiala handbaliştilor. Pe ferestrele de sus, aerul intra cu tălpi de frunze arămii, primenind sala care începuse să miroasă a sudoare. Mai mirosea şi a praf de cretă pentru că tot aici se ţineau reuniunile diferitelor cercuri ştiinţifice, îşi instalaseră, fiecare, tabla lui pe pereţi. Icneli, căzături, strigăte scurte: «La mine!», «Schimbă pe stînga!», «Acum, direct!», «**Nu** aşa, de cîte ori să-ţi spun?»

Motoi apăra pentru întîia oară ca «principal» şi deşi nu era decît un joc-şcoală se instalase în poartă cu genunchii moi de emoţie. Primele trei aruncări, din care una a lui Boiangiu, trăsniră plasa ca nişte ghiulele. **«Ce-am spus eu?** rîse nervos Boiangiu. **Ăsta nu e sigur nici ce zi e azi. Ia spune, Motoi, e luni sau marţi?»**

Motoi simţi cum ceva rece îl străbate din creştet pînă în tălpi, şi în locul năucelii care pînă în urmă cu cîteva clipe îl îndemna să plece din sală apăru brusc o neaşteptată siguranţă. Muşchii îi zvîcniră, dîndu-i să înţeleagă, ca nişte ostaşi disciplinaţi, că sînt gata să răspundă la comandă. Privirile îi căpătară o ascuţime pe care rareori o avusese, simţea că vede şi gîndurile celor din faţa lui. **«Ăsta nu e sigur nici ce zi e azi»** — aşa spusese Boiangiu şi alaltăieri, după lucrarea scrisă la matematică.

Motoi execută un «ics» fulgerător şi pară mingea, care-i ricoşă din genunchi ţîşnind în tavan. Pase, învîrteală, din nou un şut, de astă dată al lui Boiangiu personal, o execuţie pretenţioasă, aruncare de la şold, şi Motoi respinse cu pumnul. Cineva strigă, mirat «Bine, Motoi!» în timp ce jocul se muta la cealaltă poartă.

Învăţase două săptămîni cîte trei ore pe zi pentru lucrare, niciodată nu învăţase el atît. Simţea că a înţeles, că ştie, că poate totul, şi acest sentiment deveni certitudine cînd văzu subiectele pe tablă. Da, făcuse acest tip de probleme, n-avea cum să greşească. «E formidabil să fii sigur de tine!» îşi spunea Motoi, mitraliind pagina cu cifre şi scheme hotărît trasate. Avea să ia o notă mare, foarte mare, he-he, nu mai e timpul ăla cînd îmi rodeam coada stiloului, îşi spunea el, imaginîndu-şi uluiala care avea să-i cotropească pe colegi aflînd că apăruse o nouă stea a matematicii.

Plonjă fără nici o milă pentru oasele lui şi aruncă în aut mingea zvîrlită foarte tare de Boiangiu. Comentariile se înmulţiră: **«Da' Motoi nu e rău deloc, pe cuvînt!». «Lasă că şi Vichi aruncă mizerabil, nu ştiu ce a păţit».** Boiangiu fierbea. Trecuseră opt minute şi nu mai inscrisese nici un gol, aşa ceva nu i se mai întîmplase.

Motoi scria, cîntînd în sine marşul victoriei cînd privirile îi căzuseră, din obişnuinţă, pe ciorna lui Boiangiu, care stătea în faţa lui. Întîi nu-i venise să creadă apoi îl cuprinseseră toate căldurile. Boiangiu lucra **altfel** problema, iar rezultatele erau şi ele complet diferite. În capul lui Motoi se deschise un gol ameţitor. «Degeaba am învăţat, n-o să iasă niciodată nimic din mine». Rupsese nefericit foaia şi, ca de atîtea alte ori, începu să transcrie în silă după Boiangiu, avînd grijă să schimbe niţel aşezarea grupurilor de calcule, să omită nişte simplificări şi să lase neterminat al doilea exerciţiu, ca să nu se vadă că a copiat şi să poată lua şi el un 7. Notă esenţialul pe o bucăţică de hîrtie şi i-o strecură discret lui Grigoraş, care avea să i-o transmită Magdei, care urma să i-o treacă lui Mălăescu, înţelegere veche şi de atîtea ori fructuoasă.

Uluitor: în pauză, cînd Silvia Ploaie şi Vichi Boiangiu arătară cum au făcut ei, pe tablă apăru exact ceea ce scrisese **la început** Motoi. La întrebarea disperată a acestuia, Vichi răspunsese răstit: **«Te-am rugat eu să te iei după mine? Ce ai văzut tu pe ciornă era greşit.»** Nici o ieşire. Caietele erau la cancelarie, iar **lucrarea bună** a lui Motoi zăcea inutilă în pupitru. O duşmănoasă bănuială îl cuprinsese: **«Vichi, uită-te la fila asta, pe care am rupt-o din caiet: făcusem problemele exact cum spui tu că e bine!». «Te priveşte. Degeaba înveţi dacă nu poţi să te decizi. Mă, zăpăcitule, tu nu eşti sigur nici măcar ce zi e azi, cum vrei să faci ceva serios?» «Vichi, tu nu puteai să greşeşti, eşti cel mai bun. Nu cumva ai pus intenţionat la vedere o rezolvare proastă ca să mă induci în eroare şi, odată cu mine, şi pe ceilalţi din spatele meu?» «Eşti nerod, dar să presupunem că ai dreptate: nu crezi că a venit timpul să nu mai copiaţi după mine?»**

Discuţia luase proporţii, Motoi alerga de la unul la altul arătîndu-le foaia pe care erau scrise aceleaşi rezolvări cu cele de pe tablă, dar nu obţinu nimic, de altfel nici n-avea ce. Să alerge după profesor şi să-i înşire o poveste pe care orice om normal ar fi luat-o drept obrăznicie?

Nici Stroe Măldărescu nu-l crezuse, dar la încheierea reprizei, cînd, eveniment de zile mari, echipa lui Motoi — în cîteva minute se şi răspîndise această expresie incredibilă, «echipa lui Motoi» —conducea cu 8-4; iar din cele patru puncte numai unul singur fusese înscris de Boiangiu, care în mod obişnuit «semna» cel puţin şase într-o repriză, antrenorul se gîndi că numai o întîmplare cu totul deosebită poate transforma un băiat sfios şi nesigur într-unul dîrz, îndrăzneţ şi agil ca un... da, ăsta era cuvîntul, ca un mare jucător. Apărase chiar şi o lovitură de la 7 metri, executată foarte bine de Boiangiu, cu sete, dar ce folos, Motoi avusese din nou un reflex extraordinar. De altfel, părea că lupta nu se mai dă între cele două formaţii, ci numai între Motoi şi Boiangiu, acesta din urmă luptînd din răsputeri, dar fără spor. «**Ce vorbiţi voi?** se ridica vocea lui Aurică Grigoraş, acoperind larma discuţiilor contradictorii. **Boiangiu, săracul, e în formă, se bate ca de obicei, dar de data asta nu şi-a mai găsit omul».** Lui Boiangiu, acest raţionament, şi mai ales acel compătimitor «săracul» îi urcă tot sîngele în cap. Repriza a doua se strădui nebuneşte, cerînd toate mingile şi aruncînd din toate poziţiile, în toate stilurile, cu toată forţa care-l făcuse atît de temut dar Motoi părea multiplicat în zece. Motoi care stăteau umăr lîngă umăr acoperind tot spaţiul porţii şi oprind aproape fiecare minge. Boiangiu era lac de sudoare, căzuse de vreo cinci ori, luptase cît într-un turneu întreg, îl dureau mîinile, îşi scrîntise glezna, avea şi-o vînătaie sub ochi, consecinţă a unei pătrunderi forţate, dar din porţia lui normală nu reuşi în a doua repriză să înscrie decît un punct. Stroe Măldărescu fluieră finalul, era 12-7 pentru «echipa lui Motoi», toată lumea vorbea despre titularizarea lui, iar Grigoraş îşi dezvolta teoria că pe jucătorul bun îl cunoşti dacă are în faţă pe cineva la fel de bun, or, în faţa lui Motoi, ce să-i faci, ăsta-i adevărul, crud dar verificat, marele Vichi Boiangiu se dovedise un oarecare, făcuse balet, nu handbal.

Cînd Boiangiu veni în vestiar cu nervii tocaţi, rupt de oboseală, ocărînd şi izbind uşa cu piciorul —Remus se lupta să găsească loc unei vechituri de dulap aduse din pod. Motoi, rezerva a doua, n-avusese dulap, îşi punea lucrurile pe unde apuca.

—Chituiesc crăpăturile, dau lac alb şi-l scot ca nou. Ce zici? îl întrebă el pe Vichi, n-ar fi bine să fac pe lîngă corabie şi un căţel? E hazliu cît de mult îi plac lui Motoi căţeii, ăsta dintr-un punct de vedere parcă-i un copil mic.

Boiangiu îi aruncă o privire urîtă, îşi adună la repezeală lucrurile şi porni cu tot cu ele spre duşuri.

—Culegerea, zise liniştit Remus. Iar o uiţi la tine?!

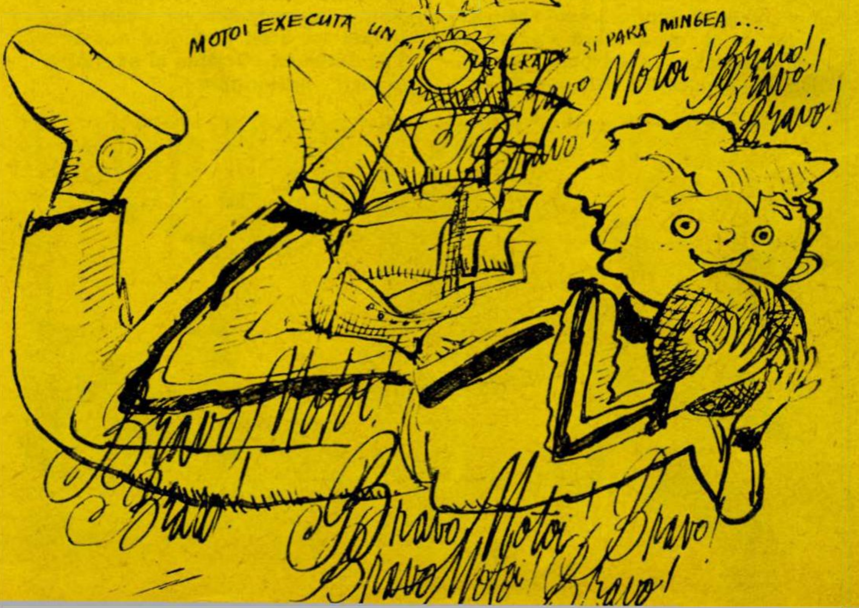
MOTOI EXECUTA UN
ŞI PARA MINGEA ...
Bravo Motoi!
Bravo!
Bravo!
Bravo!
Bravo Motoi!
Bravo!
Bravo Motoi!
Bravo!
Bravo Motoi!
Bravo!

Secția pentru copii

Cutezătorii 48
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 30 NOIEMBRIE 1978,
ANUL XII (NR. 583)

NICOLAE CEAUȘESCU:

«A fi patriot, a-ți iubi țara înseamnă a face totul pentru a spori avuția națională, proprietatea socialistă, a nu precupeți nimic pentru înfăptuirea politicii partidului comunist, ce corespunde pe deplin intereselor vitale ale întregii națiuni.

A fi patriot înseamnă a fi oricînd gata să faci totul, mergînd pînă la supremul sacrificiu, pentru a apăra libertatea, independența și integritatea țării, pentru a salvgarda mărețele cuceriri revoluționare ale poporului.

Patriotismul, dragostea și devotamentul față de țară sînt o expresie a conștiinței revoluționare, comuniste, expresia îndatoririi de onoare a fiecărui comunist, a fiecărui om al muncii față de glia strămoșească și față de noua societate.

A fi patriot înseamnă a milita permanent împotriva oricăror discriminări naționale, împotriva șovinismului, a concepțiilor și manifestărilor rasiste, pentru deplina egalitate în drepturi a tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, pentru frăție în munca și lupta comună.

A fi patriot înseamnă a milita activ pentru prietenie cu toate popoarele țărilor socialiste, cu popoarele statelor în curs de dezvoltare, cu toate popoarele lumii, pentru cauza păcii și colaborării.

A fi patriot înseamnă a respecta sentimentele naționale ale altor popoare, libertatea și independența lor. În acest înțeles patriotismul nu poate fi în nici un fel caracterizat drept naționalism îngust, nu poate fi opus solidarității și prieteniei între popoare».

Vineri, 24 noiembrie a.c., a avut loc ședința Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. prezidată de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România.

Comitetul Politic Executiv a ascultat informarea tovarășului Nicolae Ceaușescu cu privire la desfășurarea Consfătuirii Comitetului Politic Consultativ al Tratatului de la Varșovia, care a avut loc la Moscova în zilele de 22—23 noiembrie. Comitetul Politic Executiv a aprobat în unanimitate activitatea desfășurată cu acest prilej de delegația țării noastre, de secretarul general al partidului, președintele României, tovarășul Nicolae Ceaușescu, apreciind că ea corespunde întru totul mandatului încredințat, politicii generale interne și externe a partidului și statului nostru. Activitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu constituie un minunat exemplu de promovare consecventă a Directivelor Congresului al XI-lea, a prevederilor Programului P.C.R., a legilor țării noastre, de slujire devotată a intereselor supreme ale poporului român, ale României socialiste, ale cauzei generale a socialismului, progresului social și păcii în lume.

*

Sîmbătă, 25 noiembrie a.c., la sediul C.C. al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a întîlnit cu reprezentanți ai clasei muncitoare, precum și cu reprezentanți ai țărănimii, intelectualității și tineretului.

Întîlnirile au fost organizate ca răspuns la rugămintea marilor colective de muncă din întreprinderi ale Capitalei și din județe, a oamenilor de știință, artă, cultură, a lucrătorilor din agricultură și învățămînt, a tineretului de a fi informat mai pe larg asupra desfășurării Consfătuirii de la Moscova a Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia, în legătură cu activitatea și poziția României la această consfătuire.

La întîlnirile de la Comitetul Central al partidului au luat parte tovarășul Manea Mănescu, tovarășa Elena Ceaușescu, alți tovarăși din conducerea partidului și statului.

Participanții la întîlniri, oameni ai muncii, ai creației materiale, științifice și artistice din toate colțurile țării, români, maghiari, germani și de alte naționalități, l-au întîmpinat cu deosebită căldură pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, ovaționînd îndelung pentru partid și secretarul său general.

Luînd cuvîntul, tovarășul Nicolae Ceaușescu a exprimat sprijinul poporului român față de Declarația adoptată de statele participante la Tratatul de la Varșovia, care pune pe primul plan lupta pentru pace, pentru dezarmare, pentru soluționarea problemelor complexe ale actualității pe calea tratativelor, pe baza respectării independenței și suveranității naționale, a neamestecului în treburile interne, a dreptului fiecărui popor de a fi stăpîn pe bogățiile naționale, pe destinele proprii, de a-și făuri viața în mod liber.

La Consfătuirea de la Moscova, delegația română a prezentat poziția principială adoptată de țara noastră, de colaborare cu țările socialiste, cu țările în curs de dezvoltare, cu țările nealiniate, cu toate statele lumii, de unire a forțelor tuturor popoarelor care se pronunță pentru o politică de egalitate și pace în lume. România s-a pronunțat împotriva liniei de creștere masivă a cheltuielilor militare urmată de N.A.T.O. și pentru ca țările participante la Tratatul de la Varșovia să nu urmeze această cale, ci să acționeze hotărît pentru reducerea înarmărilor și a cheltuielilor militare.

Preocupată de necesitatea întăririi capacității sale de apărare, țara noastră apreciază că situația internațională nu justifică eforturi noi, deosebite, care ar supune economia națională unor cheltuieli exagerate. Cea mai bună cale de întărire a capacității de apărare este acum dezvoltarea economiei naționale, ridicarea nivelului de trai al poporului. Aceasta va constitui garanția sigură împotriva oricărui agresor, clasa muncitoare și întregul popor știind că au de apărat o viață liberă și demnă, socialismul și comunismul.

Ideile expuse de tovarășul Nicolae Ceaușescu la întîlnirile de la sediul C.C. al P.C.R. au fost primite de participanți cu cel mai fierbinte entuziasm, cu vie însuflețire patriotică.

*

În zilele care au urmat, Comitetului Central al Partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu le-au fost adresate nenumărate telegrame prin care organe și organizații de partid, de masă și obștești, colective de oameni ai muncii din întreaga țară dau glas aprobării unanime a întregului popor, sprijinului ferm față de poziția delegației române la Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia, poziție care exprimă fidel interesele supreme ale națiunii noastre, ale cauzei independenței și suveranității naționale, ale destinderii și păcii în lume.

PATRIA, ÎN INIMILE NOASTRE

Închinată unei aniversări cu profunde rezonanțe istorice, acțiunea noastră pionierească, desfășurată sub genericul «Creștem odată cu țara», a cuprins sute de pionieri, uteciști, șoimi ai patriei din municipiul **Botoșani.**

...Coloanele noastre se îndreaptă spre Muzeul județean de istorie. Aici, ascultăm o interesantă expunere despre actul istoric de la 1 Decembrie 1918. Aflați în sălile muzeului, trăim un moment de neuitat: Organizația Pionierilor primește în rîndurile sale noi membri. Uteciști, pionieri, șoimi ai patriei pornim în marș pe străzile principale ale orașului, îndreptîndu-ne spre piața 1907, unde, în fața Monumentului Eroilor, pionierii de la Școlile generale nr. 5 și 7 din municipiu prezintă spectacolul-evocare «Patria, în inimile noastre». O zi în care ne-am exprimat, prin această acțiune pionierească, dragostea de patrie, respectul profund pentru trecutul ei de luptă eroic, încrederea noastră în viitor!

LILIANA BERDAR, clasa a **VIII-a**, **Botoșani**

CU GÎND SĂRBĂTORESC

Cinstind împlinirea a șase decenii de la făurirea statului național unitar român, optzeci de pionieri de la Școala generală nr. 1 din **Sîngeorz-Băi** au organizat o interesantă excursie la **Cluj-Napoca.**

În fața statuii lui Mihai Viteazul, tovarășul profesor Viorel Ilișiu a vorbit despre personalitatea marelui voievod, simbol al unității noastre naționale. Au fost evocate, de asemenea, momente de luptă ale poporului român pentru independență, libertate și unitate națională. Noi, pionierii, am ascultat cu mult interes și cu mîndrie ideile privind politica internă și externă a partidului, prestigiul cîștigat de țara noastră pe linia asigurării păcii și libertății tuturor popoarelor lumii.

ANTONEL ȘULER

clasa a **VIII-a**, **Sîngeorz-Băi**

Ne aflăm la clubul de dezbateri politice al pionierilor și școlarilor din Timișoara. Pionierii au făcut recent o excursie la Complexul hidroenergetic și de navigație **Porțile de fier** și au vizitat Muzeul de istorie din **Drobeta-Tr. Severin,** intitulîndu-și acțiunea «La porțile măreției».

CRAVATELE ROȘII CU TRICOLOR LA JUBILEUL UNIRII

Copiii veniseră la București din comuna Crevedia. Au urcat treptele largi ale masivei clădiri a Muzeului Național de Istorie. Acolo urma să aibă loc adunarea solemnă de primire a lor în Organizația Pionierilor.

Pe Magda Breahna, o elevă cu note bune și foarte bune, am cunoscut-o încă de cînd se pregătea să devină pionieră. Colegii știu că pe cuvîntul Magdei te poți bizui fără greș. S-au convins atunci cînd i-au încredințat, ca și lui Marius Cristea, responsabilitatea de a organiza activitățile pentru înfrumusețarea clasei. Colega ei, Maria Nicolae, nu numai că învață bine, dar își găsește întotdeauna timp să-i ajute pe colegii cu note mai slabe. În ultima vreme, ori de cîte ori se întorcea de la școală, Valentina David le povestea fraților ei mai mici cu cîtă nerăbdare așteaptă să devină pionieră. Mamei îi întindea caietul de note: «Am luat încă un nouă».

Sînt numai cîțiva dintre școlarii care s-au pregătit, cu însuflețire, cu bucurie, pentru a intra în rîndul Organizației Pionierilor în chiar aceste zile, cînd întreaga țară sărbătorește împlinirea a șase decenii de la Marea Unire.

Și iată-i acum pe copiii din Crevedia îndreptîndu-se spre una dintre sălile reprezentative ale Muzeului Național de Istorie, cea dedicată momentelor cruciale din lupta poporului pentru Unire, pentru cucerirea independenței naționale. Rînd pe rînd, copiii se opresc în fața panourilor. Iată-i privind exponate legate de gloriosul act al Unirii celor trei țări române, înfăptuite de acel glorios voievod care a fost Mihai Viteazul, oprindu-se apoi la documentele evocînd revoluția de la 1821, strălucita generație revoluționară de la 1848 sau Unirea principatelor sub Cuza-Vodă, lupta pentru cucerirea Independenței de Stat. În sfîrșit, un panou mare prezintă, sub genericul anului 1918, zilele cînd, la Alba-Iulia, a prins viață visul multisecular al Unirii Transilvaniei cu România.

Solemnitatea primirii cravatei roșii cu tricolor se desfășoară, semnificativ, între imaginile prin care trece în istorie prezentul României socialiste. Cei mai tineri pionieri rostesc Angajamentul pionierului — un angajament al dragostei de patrie, al credinței față de idealurile strămoșești, al devotamentului pentru cauza comunismului. Ascultăm cuvintele pline de înțeles, convinși că proaspeții pionieri în ochii cărora privim se vor înscrie, alături de toți purtătorii de astăzi ai cravatei roșii cu tricolor, în brigăzile hărniciei și cutezanței care mîine vor deschide patriei noi orizonturi.

B. VLAD

ROMÂNIA SOCIALISTĂ —

înfăptuirea deplină a aspirațiilor noastre

Făurirea statului național unitar român prin Unirea, acum 60 de ani, a Transilvaniei cu România, a înscris în calendarul eroic al poporului nostru o dată cu profunde semnificații. Înfăptuire a unor aspirații seculare, Unirea s-a produs ca un proces firesc, necesar, legic, înfăptuit de voința maselor populare. Moment de adîncă rezonanță istorică, actul de la 1 Decembrie 1918 i-a unit pe toți fiii patriei într-o imensă îmbrățișare, a cărei căldură avea să ofere națiunii române un nou izvor de forță și o nouă demnitate.

Datorită condițiilor sociale, evenimentele de atunci nu au fost în măsură să rezolve toate problemele sociale și naționale, ele nu au dat maselor largi populare un răspuns pe măsura luptei lor pentru o viață nouă, pentru drepturi egale tuturor cetățenilor patriei, fără deosebire de naționalitate.

Actul de la 1 Decembrie 1918 a constituit însă un nou impuls pentru mișcarea progresistă, revoluționară, a făcut să se intensifice lupta oamenilor muncii pentru o societate democratică și dreaptă.

Ceea ce nu a putut realiza regimul burghezo-moșieresc a înfăptuit, la un orizont care întrece visele cele mai cutezătoare de odinioară, revoluția socialistă.

Unirea a devenit cu adevărat puternică atunci cînd poporul român, condus de partidul comunist, a înfăptuit insurecția națională armată antifascistă și antiimperialistă din august 1944, care a deschis României căi largi spre noua orînduire.

Aspirațiile celor care au făurit Unirea de la 1 Decembrie 1918 au început să se realizeze pe deplin abia după ce a fost creat statul nou al muncitorilor, al țăranilor și intelectualilor, străin de orice exploatare a omului de către om, liber, independent și suveran.

Realitățile societății românești contemporane, o societate pe măsura hărniciei, a devotamentului și priceperii oamenilor muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități, proprietari, producători și beneficiari egali ai tuturor bunurilor, asigură de drept și de fapt tuturor cetățenilor — indiferent de naționalitate — largi drepturi și libertăți democratice, participarea activă la conducerea statului.

România zilelor noastre reprezintă o țară în plin avînt economic și social, dezvoltîndu-și în ritm înalt industria, modernizîndu-și necontenit agricultura, afirmîndu-se cu putere în planul științei și al culturii, o națiune cu drepturi egale între toate națiunile, a cărei politică internațională promovată consecvent în spiritul păcii, al colaborării i-a adus respectul și prietenia popoarelor de pretutindeni.

Rod al politicii interne și internaționale promovate și elaborat de Partidul Comunist Român, de secretarul general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, patria de astăzi, întruchipare a celor mai nobile idealuri dintotdeauna ale poporului român, edifică societatea socialistă multilateral dezvoltată, înaintînd impetuos spre comunism.

CONSULTAŢIE POLITICĂ PENTRU PIONIERI ŞI ŞCOLARI

CONŞTIINŢA PATRIOTICĂ ŞI FAPTA PIONIEREASCĂ

El, pionierul din faţa noastră, e în clasa a IV-a sau a VI-a. Ştie — din manuale, dar nu numai de-acolo — că România înseamnă hotare, înseamnă Carpaţi, Mihai Viteazul, Eminescu, Hidrocentrala de la Porţile de Fier, înseamnă oameni ai muncii, Partidul Comunist Român, înseamnă chipul preşedintelui ţării pe cartea din ghiozdan.

De la comunişti învăţăm cutezanţa.

La izvoarele istoriei.

...La ideea de ţară ajungem mai întîi prin efortul minţii; ea trebuie cunoscută şi înţeleasă!

Aici, în programele de activităţi ale detaşamentelor unităţii pionereşti de la Şcoala generală nr. 12 din Bucureşti, stau la loc de cinste nenumărate vizite la muzee, monumente, excursii la locuri istorice. «Cînd am văzut prima oară Cluj-Napoca — spune Eduard Petrăchioiu — am rămas uimit: un oraş atît de mare şi de frumos!» Văzînd marele oraş, vizitînd satele din zonă, Eduard **a înţeles Ardealul** — a înţeles cîtă forţă omenească a tînjit secole de-a rîndul să se unească cu ţara

...La ideea de ţară se ajunge apoi cu inima — şi atunci ideea devine un sentiment larg, atotcuprinzător, iar sufletul nostru capătă puteri pe care nu părea să le poată conţine. «Nu-ţi iubeşti ţara numai fiindcă te-ai născut aici. **Iubim ceea ce preţuim** şi sîntem mîndri că toate acestea sînt ale noastre. Am văzut astă-vară Combinatul chimic de la Işalniţa. Construcţii metalice cu forme neaşteptate, tuburi extrem de lungi, — totul foarte complicat, impresionant —, că nu se putea să nu-ţi spui: grozavi sînt oamenii care au făcut toate acestea» (Marius Ciucă).

...La ideea de ţară, la sentimentul de patrie a acestei ţări se ajunge însă mai ales cu FAPTA: rod al minţii, al inimii, dar şi al **voinţei!**

TOŢI PENTRU UNUL, UNUL PENTRU TOŢI!

Dintre zecile de cazuri înscrise în cronica acestei destoinice unităţi pionereşti de la Şcoala generală nr. 12 amintim doar unul. Eroii se numesc Constantin Păduraru şi Florin Costache — dar ar putea avea şi alte nume. Un timp Costel a avut greutăţi cu şcoala: se-mbolnăvise, rămăsese în urmă cu lecţiile dar, mai ales, cum spun colegii de la a V-a B, «demobilizase». Ca-n atîtea alte situaţii de-acest gen de-aici, din şcoală, din alte părţi ale ţării, Florin a avut o iniţiativă, iniţiativă a cîştigat adepţi şi, **cu sprijinul tuturor,** Costel merge acum spre clasa a VI-a umăr la umăr cu ceilalţi.

«**Îndatorirea supremă a pionierului este aceea de-a iubi cu ardoare patria socialistă, punînd mai presus de orice interesele ţării**» — se spune în Codul etic al pionierului. Or, «a pune mai presus de orice interesele ţării» este o atitudine înaltă, de perspectivă, care începe însă cu depăşirea, în cele mai obişnuite împrejurări, a grijii înguste pentru propriul interes. Cine e în stare azi să renunţe la o oră de joacă (deci interesul propriu) pentru nevoia altuia va putea mai tîrziu să facă acelaşi lucru în situaţii mai importante. Dragostea faţă de ţară începe prin a te simţi dator faţă de alţii, prin a înţelege că răspunzînd acestei datorii **îţi slujeşti în modul cel mai sigur şi propriul tău interes!**

Începe, deci, cu trăirea adîncă a principiului «Toţi pentru unul, unul pentru toţi»: **cu fapta** corespunzătoare acestui sentiment.

ALĂTURI DE OAMENII FAPTEI, ÎNVĂŢÎND PATRIOTISMUL

Sînt mulţi pionieri cu faimă în această şcoală. O faimă care a răzbătut dincolo de zidurile şcolii: premianţi, cîştigători la diverse concursuri artistice, sportive, tehnice. O faimă de aceeaşi mărime o au însă aici şi pionieri ca Vasile Gheorghe sau Claudiu Mihăşan care întotdeauna observă ce mai e de făcut prin clasă şi prin şcoală, şi **pun mîna să facă!** «Îl găseam deseori în vacanţă prin şcoală, cu zidarii, cu tîmplarii» — îşi aminteşte tovarăşa directoare despre Gheorghiţă. Iar noi ne amintim că au trecut cîteva săptămîni de cînd «Semaforul» unităţii a anunţat la rubrica «Aplauze pentru» **îndeplinirea angajamentului anual de muncă patriotică.**

LAUDĂ DECI OMULUI CARE TRECE LA FAPTĂ!

«Am cunoscut la întreprinderea «Electronica» un tovarăş, Erou al Muncii Socialiste. Un comunist, un om care zeci de ani şi-a făcut datoria muncind, muncind mereu mai bine. Am înţeles atunci — spune Mariana Nucşoreanu — de ce acestor oameni, care n-au făcut isprăvi de vitejie pe cîmpul de luptă, li se spune, totuşi, eroi».

Da: **cu cît o faptă este folositoare mai multor oameni ea devine mai valoroasă.** Iar astăzi, într-o ţară care trăieşte în pace şi libertate, **munca** — sub toate aspectele ei — este fapta cea mai eroică şi prin aceasta mai adînc patriotică; de la cel mai mic pînă la cel mai mare.

Înscriindu-şi propria faptă, fapta pionierească — învăţătura, munca, frumoasa comportare — în rînd cu fapta lăcătuşului Marin Ciucă (tatăl lui Marius), a directoarei şcolii lor — Lucia Bîrnea: (peste 25 de ani dăruiţi şcolii,) pionierii «de la nr. 12», ei înşişi oamenii faptei, **învaţă astfel cutezanţa, învaţă patriotismul.**

ILIE TRAIAN

Lumina şi căldura patriotismului socialist

Prof. univ. dr. **PETRU PÎNZARU**

Patriotismul, acela al înaintaşilor, ca şi patriotismul nostru socialist, a fost, este şi va fi de-a pururi lumina unei idei şi căldura unui sentiment. O idee colectivă, care desemnează şi numeşte un pămînt strămoşesc, o istorie, o limbă şi o memorie comună, un destin colectiv.

Realitate a sufletului, convingere trăită şi transmisă din tată-n fiu, din generaţie în generaţie, patria este o idee zidită în monumente şi muzee, în toate operele de civilizaţie şi cultură care poartă lumina inteligenţei şi căldura sufletească a poporului român. Este trecutul de luptă eroică pentru neatîrnare, pentru Unire şi unitate naţională — pecetluită în neuitata zi de 1 Decembrie 1918, pe care o serbăm cu emoţie în acest an pentru a 60-a oară.

Rod al luptei de veacuri pentru libertate şi egalitate socială, pentru demnitate umană, luptă ridicată pe o treaptă nouă şi dusă la izbîndă de comunişti, de părinţii şi fraţii noştri mai mari, patria înseamnă realizarea înălţătorului nostru prezent socialist, împodobit cu fabrici şi uzine, cu ogoare roditoare, cu atîtea minuni ale cutezanţei tehnice contemporane cărora le-au dat viaţă stăpînii lor — muncitorii, ţăranii, intelectualii.

Cheia de boltă a conştiinţei patriotice nu poate fi decît efortul necurmat, al nostru, al tuturor, mari şi mici, maturi şi tineri, închinat zi şi noapte dezvoltării forţelor de producţie, înfloririi culturii, îmbunătăţirii traiului fiecărei familii de oameni ai muncii, indiferent de naţionalitate. În acest efort se împletesc învăţătura şi munca, în primul rînd munca productivă — şcoală de formare şi călire a personalităţii.

Simte că trăieşte cu adevărat acela ce se dăruie, acela ce nu precupeţeşte energia fizică şi psihică pentru a-şi aduce zi de zi contribuţia modestă, dar preţioasă la înfăptuirea — acolo, la locul lui de muncă şi de viaţă — a politicii partidului, care ne luminează calea şi ne călăuzeşte cu înţelepciune şi fermitate paşii spre societatea de mîine — societatea socialistă multilateral dezvoltată, spre comunism.

Un concurs, o rubrică, un succes al pionierilor-corespondenţi!

Concursul nostru **«Fotocronica pionierească»** s-a încheiat. **Mulţumim** tuturor participanţilor. Datorită lor, am putut publica în spaţiul rubricii cu acelaşi nume preţioase imagini grăitoare despre viaţa, munca, preocupările voastre. Datorită rubricii, participanţii au învăţat să privească în jurul lor mai atent, cu profunzime şi discernămînt. Mai mult: s-au deprins **să participe** ei înşişi, cu sporită vrednicie, la activităţile pe care le fotografiau!

Dînd astăzi publicităţii palmaresul concursului, trebuie să vă spunem că un număr însemnat din cei mai talentaţi participanţi s-au dovedit şi foarte activi, în sensul că ne-au trimis, pe parcursul a cîteva luni, fotoreportaje de un nivel calitativ **mereu în creştere.** Subiectele acestor imagini, compoziţia lor, buna execuţie tehnică au făcut ca ele să apară în rînd cu ale fotoreporterilor profesionişti, ajutînd revistei să reflecte mai bine, mai divers, mai cuprinzător activităţile voastre. Este, între altele, cazul lui Boris Ţuşcă din Costeşti-Argeş. Excelentelor calităţi fotografice ale clişeelor lui le-a corespuns o foarte variată gamă tematică: muncă patriotică, învăţătură, disciplină, activitatea redacţiei «Semafor» sau a pionierilor-agenţi de circulaţie... Nimic din ceea ce e mai interesant la copiii din Costeşti nu i-a scăpat, inclusiv aspecte care meritau... criticate!

...Dar am făcut oare bine scriind, la începutul acestor rînduri, că rodnicul nostru concurs «Fotocronica pionierească» s-a încheiat? **Poate că ar fi bine să lansăm o nouă ediţie!** Ce părere aveţi? **Cine este de acord, e rugat să şi-l exprime realizînd cît mai repede un fotoreportaj pe care să-l trimită redacţiei adăugînd pe plic obişnuita menţiune «Pentru fotocronica pionierească»!**

OVIDIU ZOTTA

Şi acum, vă prezentăm:

PREMIILE RUBRICII-CONCURS FOTOCRONICĂ PIONIEREASCĂ

PREMIUL 1. UN TELEVIZOR PORTABIL şi DIPLOMA DE LAUREAT: **Boris Ţuşcă,** Şc. gen. 1, Costeşti-Argeş.

PREMIUL 2, UN CASETOFON şi DIPLOMA DE LAUREAT: **Jean Bozgan,** Şc. gen. Segarcea-Dolj.

(CONTINUARE ÎN PAG. 11)

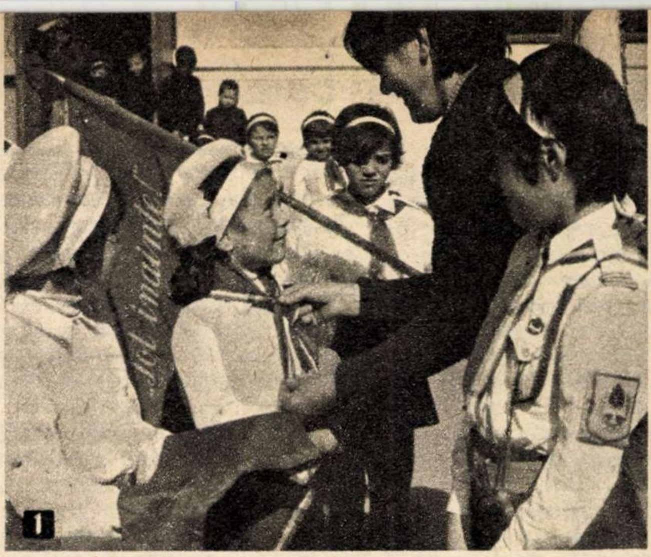

COSTEŞTI- ARGEŞ

UN CERC DE PIONIERI FOTOREPORTERI LA ÎNCEPUT DE DRUM

Vă scriu aceste rînduri pentru a vă anunţa că am înfiinţat în şcoală un cerc foto în care activează — deocamdată — un număr de zece pionieri şi elevi.

După succesele obţinute în paginile revistei, ca pionier-fotoreporter, de către colegul nostru Boris Ţuşcă, am hotărît să creăm acest cerc îndrumat chiar de tovarăşul comandant instructor de unitate. Acum sîntem doar zece, dar sîntem siguri că pe parcurs numărul nostru se va mări, iar calitatea fotoreportajelor va fi din ce în ce mai bună. Pentru început, trimitem revistei doar cîteva fotografii; pe viitor vă asigurăm că pentru rubrica «Fotocronică pionierească» *vom expedia imagini foto aproape săptămînal.*

VIOLETA TELESCU
clasa a VIII-a,
Şcoala generală nr. 1,
Costeşti–Argeş

* * *

Nota redacţiei: **Urînd succes noilor noştri colaboratori, publicăm cîteva din imaginile realizate de ei împreună cu «veteranul» Boris Tuşcă.**

1. «Noii noştri tovarăşi de cutezanţă şi muncă — într-un cuvînt, de pionierie!» **Foto: GEORGEL LUNGU,** clasa a VII-a.

2. «Încă puţin, şi remorca va fi plină». **Foto: VIOLETA TELESCU.**

3. «Am cules şi floarea-soarelui!» **Foto: DOINA ŞERBAN, clasa a VI-a.**

4. «Formaţia de chitare a şcolii» **Foto: ION GHEORGHE,** clasa a IV-a.

5. «Scena încă nu e gata, dar repetiţiile au început!» **Foto: DOINA ŞERBAN,** clasa a VI-a.

6. «A sosit revista «Cutezătorii!»» **Foto: RICHARD ŢUŞCĂ,** clasa a III-a.

7. « Drum spre plantaţiile de vie». **Foto: BORIS ŢUŞCĂ.**

8. «Localitatea noastră în drum spre viitor». Foto: **BORIŞ ŢUŞCĂ.**